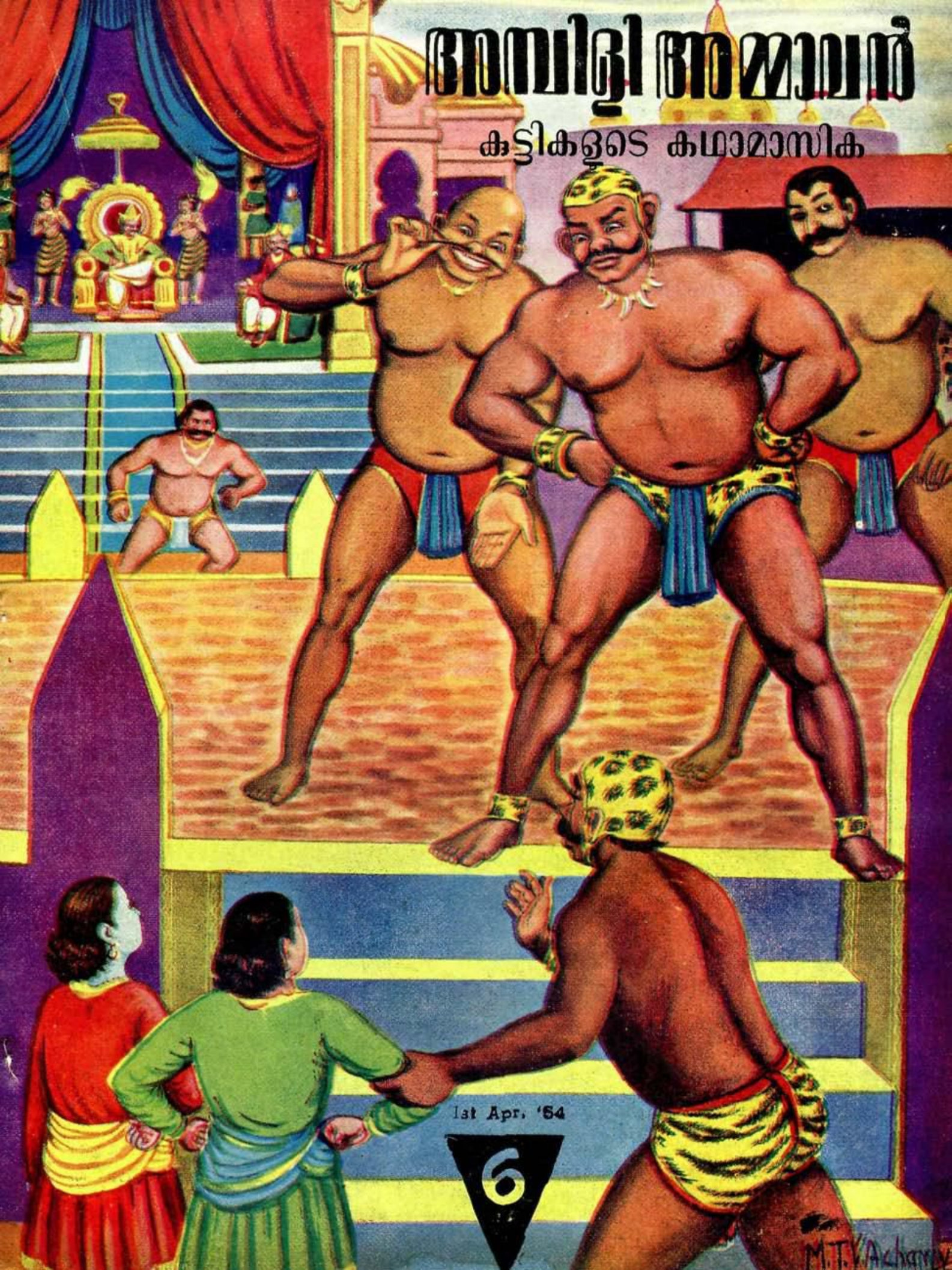

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

കുട്ടികളുടെ കഥാമാസിക

1st Apr. '64

6

M.T.V. Achary

തിരഞ്ഞെടുത്ത
പേര് :

“ന ഹി ഭ യ ട്”

ഏഴുതിയ ആര
എ. ഹേമലത

വിഷയാനുക്രമണിക

*

വിഷയം	ഭാഗം
ജോലി മാറ്റിയാൽ (പദ്യം)	6
അതും നന്നായി	8
സാധുസേവകൻ	13
ദൂരദർശി	17
അതൃപ്താംഗനകൾ (തുടച്ചുകൂട)	21
കൊച്ചുകഥകൾ	30
നാഗസോപാനം	33
ഇന്ദ്രജാലം	41
മാസ്സരുടെ സൂത്രം	42
കുസൃതി	45
വളരെ നന്നായി	50
ശിശുസംരക്ഷണം	55
പടപ്പേർമത്സരം	57
പെണ്ണങ്ങളോടു കളിച്ചാൽ	58
(മറ്റു പലതും)	

പ്രസാദ് പ്രോസസ്

നവീന യന്ത്രങ്ങൾ, നൈപുണ്യമുള്ള തൊഴിലാളികൾ!

ലൈൻ, ഫാഫ് ട്രോൺ, രണ്ടും കലന്ന് കളർബ്ബ് ഓക്കകൾ മറ്റും അച്ചടിത്തൊഴിലിനു വേണ്ട ബ്ലാക്കുകൾ പറഞ്ഞ സമയത്തിനു ഉയന്ന് തരത്തിൽ തയ്യാറാക്കി കൊടുക്കപ്പെടും.

അമ്പിളി അമ്മാവനിൽ കാണുന്ന വണ്ണപ്പടങ്ങളും ബ്ലാക്കുകളും ഞങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്നവയാണ്.

കൂടുതലറിയാൻ :

പ്രസാദ് പ്രോസസ്

2 & 3 - ആക്ട് റോഡ്

വടപഴി :: മദ്രാസ്-26

ആ വശ്യമുണ്ടു്!

ഏജൻ്റ്മാരില്ലാത്തിടത്തിൽ അമ്പിളി അമ്മാവനു് ചെറിയ ഏജൻ്റ്മാരെ ആവശ്യമുണ്ടു്.

എളുപ്പ വഴി!

മികച്ച നേട്ടം!

ഏജൻസിക്ക് ഡിപ്ലോസിററു വേണ്ട.

നിങ്ങൾ 2 ക. അയക്കുക — നിങ്ങൾക്ക് 7 കോപ്പികൾ കിട്ടും.

7 കോപ്പിക്ക് വില 2 ക. 10 ണ.

നിങ്ങൾ അടക്കുന്ന തുക 2 ക. മാത്രം.

നിങ്ങളുടെ ലാഭം 10 ണ.

പോരെ? 2 ക. യിൽ 10 ണ. ലാഭം!

അങ്ങിനെ ഓരോ രണ്ടു കോപ്പിക്ക് ഏഴു കോപ്പികൾ വീതം കിട്ടുന്നതാണു്. ഉടൻ അപേക്ഷിക്കുക.

മാനേജർ

ചന്ദ്രമാമാ പബ്ളിക്കേഷൻസ്

വടപഴനി — മദ്രാസ് - 26

കുട്ടികളുടെ ആരോഗ്യത്തിന്നു വേണ്ടി
യുള്ള ടോണിക്

ഡോൺഗ്രേയുടെ
ബാലാമൃതം

K. T. Dongre & Co, Bombay-4

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

കുട്ടികളുടെ

ചിത്രകഥാമാസിക

റെറുപ്രതിക്ക് 0 6 0

ഒരു കൊല്ലത്തേക്ക് 4 8 0

രണ്ടു കൊല്ലത്തേക്ക് 8 0 0

ചന്ദ്രമാമാ പബ്ളിക്കേഷൻസ്

പോസ്റ്റ് :- വടപഴനി

മദ്രാസ് - 26

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

നിർവാഹകപത്രാധിപർ :
ചക്രപാണി

വാല്യം-3 : ഏപ്രിൽ 1954 : ലക്കം-1
വാർഷികം 4-8-0 ഒറ്റപ്രതി 0-6-0

ഉഷ്ണകാലമാരംഭിച്ചു. അടിയും മുടിയും പൊള്ളുന്ന
മൂടുകൊണ്ടു പലരും പകൽ പുറത്തിറങ്ങാൻ
നിവൃത്തിയില്ലാതെ വീട്ടിനകത്തു നിറിയിരിക്കും.
അകത്തും പുറത്തും ഉഷ്ണമായാൽ നിവൃത്തി
യുണ്ടോ? രാത്രിയാണെങ്കിൽ പകലിന്റെ മൂടി
നെ മുഴുവൻ കളയാതെ കുറയൊക്കെ മനുഷ്യ
നെ ദ്രോഹിക്കാൻവേണ്ടി സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരിക്കും.
എന്നാൽ രാത്രികളിൽ ഒരാറ്റാടമുണ്ടാവും. പൂണ്ണ
ചന്ദ്രികയുണ്ടെങ്കിൽ! അതിന്റെ തണുപ്പിൽ
കുറയൊക്കെ ആശ്വാസമുണ്ടാവില്ലെ? തീച്ച
യായും ഉണ്ടാവും. എന്നാൽ ആ ചന്ദ്രനെ
പകൽ കിട്ടുവാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടോ? ഇല്ല. അതി
നെന്തുപായം? അതിനാണു 'അമ്പിളിഅമ്മാ
വൻ.' ഇതു വായിച്ചാൽ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയം കുളി
ക്കും. പുറത്തെ മൂടും അറിയുകയില്ല.

ജോലി മാറിയാൽ

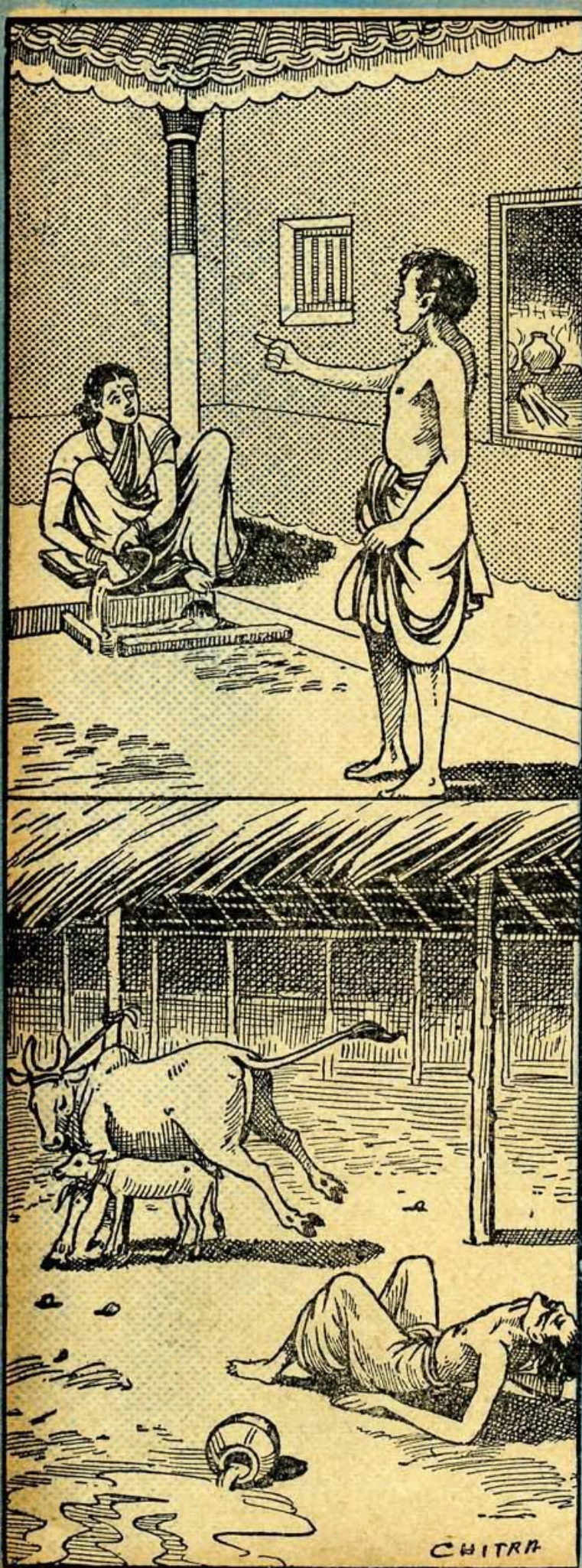
പണ്ടൊരു നാരിയുമവളുടെ നായരു-
മുണ്ടായ കലഹമൊരിക്കലിവണ്ണം
“നാരികൾ വീട്ടിലിരുന്നൊരുവേലയു-
മോരാതുണകഴിച്ചു മുടിപ്പൂ.

ആണോ? ജോലികൾ നോക്കിട്ടായവ-
ളുണിനുള്ളതു തെണ്ടിക്കേണം
പ്രാണൻ പോകിലുമാവകയറിയാ-
നാണിന്നാരാ?” നായരുമച്ചു.

“വീട്ടിലെയോരോ കാര്യം നോക്കി
പാട്ടിൽ നടത്താൻ പെണ്ണില്ലെങ്കിൽ
ഉഴുതിനുപോലും തെണ്ടിടേണ്ടും
നാട്ടിൽ നടക്കും പുരുഷവീരർ!

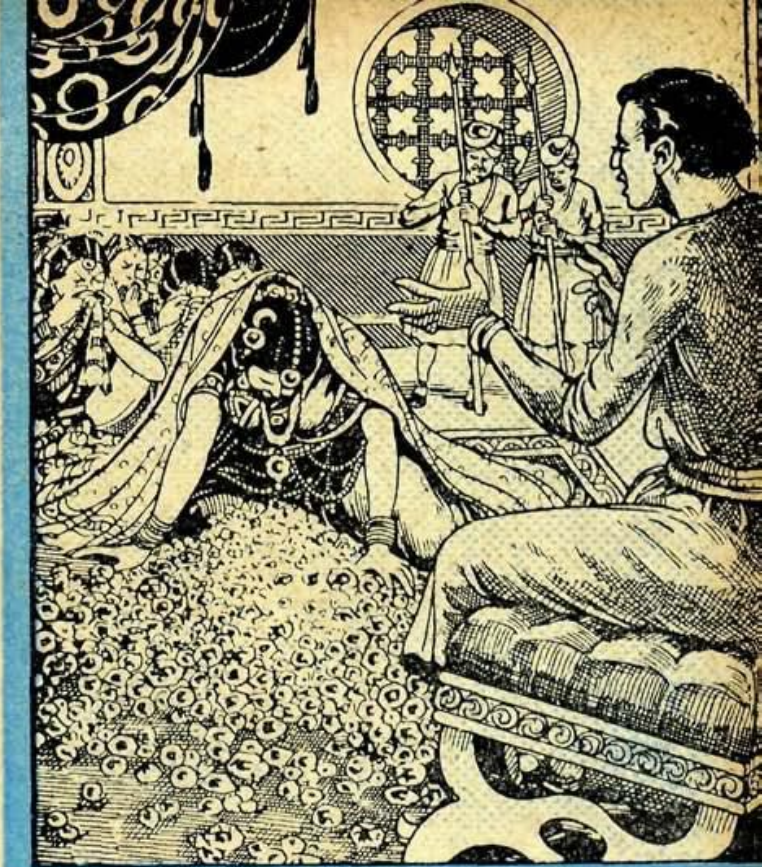
മതി മതിയീവകയുരിയാടേണ്ട
പതിയൊരു ചുക്കും ചെയ്യുന്നില്ല
ആയതിനാലീ വായിലെ നാവിനെ
മുടി നടക്കൂ” ഭാര്യയുരച്ചാൾ.

കലഹം മദ്ധ്യസ്ഥായിത്തീർന്ന്
അവരിരുപേരും ജോലികൾ മാറി
അവളുടെ ജോലികൾ നോക്കാനവനും
അവനുടെ ജോലികൾ നോക്കാനവളും!

നിടെ എങ്ങിനെയെന്നറിയില്ല ഈ വരവു നിന്നു. വിമല എന്തു ചെയ്താലും ചിരിക്കുകയുമില്ല, ശ്യാമള കരയുകയുമില്ല. രാജാവിന്നു വളരെ വ്യസനമായി. എന്താ ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെയായി. അടുത്ത ദിവസം വിളംബരം ചെയ്തു; ആരെങ്കിലും വിമലയെ ചിരിപ്പിക്കുകയും, ശ്യാമളയെ കരയിക്കുകയും ചെയ്താൽ അദ്ദേഹം പക്ഷി പക്ഷി നാടും ചിരിപ്പിച്ചവൻ പുരുഷനാണെങ്കിൽ ഈ കുട്ടികളെ കല്യാണം കഴിച്ചും കൊടുക്കാമെന്നു്.

അടി ബലേ! അടുത്ത നാൾ മുതൽ ആയിരക്കണക്കിൽ ആളുകൾ വരാൻ തുടങ്ങി. ദൂരദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്നു നിരവധി രാജകുമാരന്മാർ ഭൈരീകാമുകന്മാരായി വരാൻ തുടങ്ങി. വന്നവരൊക്കെ വിമല-ശ്യാമളകളുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നു നോക്കി. ഈ വീരവാദം പറഞ്ഞുവന്ന സകല രാജകുമാരന്മാരും ആ സൗന്ദര്യ ധാമങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നവുടൻ നാവിരങ്ങി നിന്നു. അതു സാധാരണ യുവാക്കന്മാരുടെ ഇടയിലുണ്ടാവുന്നതാണു്. കാണാൻ കൊള്ളാവുന്ന പെൺകുട്ടികളുടെ മുമ്പിൽ പെട്ടാൽ ഈ കൂട്ടരുടെ തൊണ്ട വരളും, കണ്ണു മഞ്ഞളിക്കും, ഹൃദയം പതറും. അങ്ങിനെ പല കോപ്പരാട്ടികളുമുണ്ടാവും. 'എന്താ പ

റയേണ്ടതു്, എങ്ങിനെയോ പറയേണ്ടതെ'ന്നറിയാതെ അവർ പരുങ്ങും. ഈ വക ലജ്ജയും പരിഭ്രമവും പെൺകുട്ടികൾക്കാണത്രെ സാധാരണയുണ്ടാവുക. എന്നാൽ ഇക്കാലത്തു നേരെ മറിച്ചാണു്. പെണ്ണുങ്ങളിൽ പൗരുഷവും, പുരുഷന്മാരിൽ സ്ത്രീത്വവും വളരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഈവക വ്യത്യാസങ്ങൾ!

വന്ന രാജകുമാരന്മാരൊക്കെ നിരാശരായി മടങ്ങി. പുറത്തു വന്നവുടനെ അവർ പല വീമ്പും ഇളക്കി.

ഇതു കണ്ടു രാജാവിന്നു വ്യസനമായി. 'മക്കൾക്കു ഭർത്താവിനെ കിട്ടിയില്ലെന്നല്ല, മക്കളാൽ തനിക്കു സമ്പാദ്യ

വുമില്ലാതായില്ലെ' എന്നായിരുന്നു സന്താപമേതു!

ഒരു ദിവസം ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ വന്നു. ദിവാകരൻ എന്നായിരുന്നു അവന്റെ പേര്. രാജകുമാരനെന്നുമല്ല, ഒരു സാധാരണയുവാവ്. വിമല അവനെ കണ്ടപ്പോൾ പറഞ്ഞു "എന്തിനാണ് അച്ഛൻ ഈ കണ്ട കഴുതകളെയൊക്കെ ഞങ്ങളുടെ അടുക്കെ അയക്കുന്നത്?" എന്ന്. എങ്കിലും രത്നമോഹം കൊണ്ടു രാജാവു ദിവാകരനെയും മകളുടെ അടുക്കെ അയച്ചുനോക്കി.

ദിവാകരൻ ഒരു കഥ പറഞ്ഞു. ശോകാത്മകമായ ആ കഥ കേട്ടവരൊക്കെ കരയാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷെ വിമ

ല പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. രത്നവുമുതിർന്നു. ഇതുകണ്ടു എല്ലാവർക്കും അത്ഭുതമായി. രാജ്ഞി രാജാവിന്റെ ചെവിയിലെന്തോ മന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം ദിവാകരനെ ശ്യാമളയുടെ അടുക്കെ അയച്ചു. ദിവാകരൻ സുഖപൂർവ്വസായിയായൊരു പൊടിപ്പൻ കഥ പറഞ്ഞു അവിടെ. കേട്ടവരൊക്കെ ചിരിച്ചു. പക്ഷെ ശ്യാമള കരഞ്ഞു. വിവിധരത്നങ്ങളുമുതിർന്നു.

ഇതെല്ലാം കണ്ട രാജാവിന്നു അത്ഭുതം തോന്നി. അദ്ദേഹം മന്ത്രിയെ വിളിച്ചെന്തോ പറഞ്ഞു. മന്ത്രി പ്രഖ്യാപിച്ചു "ഈ രാജവംശത്തിലെ കുലവഴക്കമനുസരിച്ചു രണ്ടു കന്യകകളെ ഒരുത്തന്നു വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ദിവാകരൻ ഒരുത്തിയെ മാത്രം കല്യാണം കഴിക്കാം. പക്ഷെ ദിവാകരൻ ഇനിയും ഒരു കഥ പറഞ്ഞു ആരിൽനിന്നാണോ അധികം മൂത്തു വീഴുന്നതെങ്കിൽ ആ കന്യകയെ യായിരിക്കും കല്യാണംകഴിക്കേണ്ടതും" എന്ന്.

ദിവാകരനു ആ വിളംബരം തൃപ്തിയായി. ഒരു വിവാഹം കഴിച്ചാൽ തന്നെ ഇരിക്കുമ്പോൾ മില്ലാത്ത നിലക്കു രണ്ടു വിവാഹത്തിന്നു ദിവാകരൻ തുനി

യുദ്ധം? അതും രാജകന്യകകളെ! 'അവരുടെ ഇഷ്ടത്തിനൊത്തു കളിക്കാൻ അമ്പതു ഭർത്താക്കന്മാരേക്കൊണ്ടു കഴിയില്ല' എന്നോത്തു ദിവാകരൻ ആവിളംബരത്തെ മനസാ സ്വീകരിച്ചു. പക്ഷെ വിമലയെ കല്യാണം കഴിക്കണമെന്ന നിശ്ചയിച്ചു. തന്നെ 'കഴുത'യെന്നു വിളിച്ചവളെ തന്നെ പരിണയിക്കണമെന്ന നിശ്ചയിച്ചു അവൻ.

കഥ പറയേണ്ട ദിവസം വന്നു. ദിവാകരൻ സഭസ്ഥിതിയിൽ വന്നു വിമലയും ശ്യാമളയും അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. ആക്ഷമറിയില്ലല്ലോ ആരാണു അധികം മുത്തു ചൊരിയുന്നതെന്ന്. അവർക്കു തന്നെ നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അവരും അല്പം വധുലജ്ജയോടെയാണു ഇരുന്നിരുന്നത്.

ദിവാകരൻ വന്നു കഥ തുടങ്ങി. ദിവാകരൻ സാധാരണയുവാവായിരുന്നെങ്കിലും വളരെ ബുദ്ധിമാനായിരുന്നു. സാമ്പത്തികസ്ഥിതിക്കും ബുദ്ധിക്ക് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലല്ലോ. ദിവാകരൻ രസകരമായൊരു കഥ പറഞ്ഞു. അതിൽ ചിരിക്കാനും കരയാനും വേണ്ടത്ര വകയുണ്ടായിരുന്നു. വിമലയെ കൂടുതൽ ചിരിപ്പിച്ചു കൂടുതൽ രത്നങ്ങൾ ചൊരിയിക്കണമെന്ന ദൃഢ നിശ്ചയത്തോടെയാ

ണ ദിവാകരൻ കഥ തുടങ്ങിയത്.

കഥ തുടങ്ങിയതോടെ വിമലയും ശ്യാമളയും ചിരിക്കാനും കരയാനും തുടങ്ങി. ഒരു ഭാഗം പറഞ്ഞാൽ വിമല ചിരി തുടങ്ങും. രത്നം ഉതിരും. ആളുകൾ അതെണ്ണി തുടങ്ങും. അടുത്ത ഘട്ടത്തിൽ ശ്യാമള കരച്ചിൽ തുടങ്ങും. രത്നം വീഴും. ആളുകൾ എണ്ണാനും തുടങ്ങും. അങ്ങിനെ സുമാർ അര മണി കൂർ നേരം നടന്നു. ഈ കഥ രാജ്ഞിയുടെ ജീവചരിത്രം പറയുന്നതുപോലെ യായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ രാജ്ഞി ഈ കുട്ടികളുടെ ഇളയമ്മയായിരുന്നു. ഈ കഥ കേൾക്കുമ്പോൾ ദിവാകരൻ തന്റെ ചരിത്രമറിഞ്ഞു പറയുകയല്ല,

എന്നു തോന്നി രാജ്ഞിക്കു്. ദിവാകരൻ ഈവക ഗോഷ്ടികളും എടക്കിടെ നോക്കിയിരുന്നു. അവൻ രാജ്ഞിയുടെ ഗോഷ്ടി കണ്ടു തന്നത്താൻ ചിരിച്ചു. മാത്രമല്ല, അതിനിടെ തന്റെ കഥയുടെ യഥാർത്ഥവഴിയും മാറി മാറി പോയി. അവസാനം എങ്ങിനെയൊക്കെയോ കഥ അവസാനിപ്പിച്ചു. കഥ അവസാനിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ശ്യാമള കരയുകയാണുണ്ടായതു്. അതിനാൽ അവസാനം അവളുടെ വായിൽനിന്നു വളരെയധികം മുത്തു വീണു.

ആകെ എണ്ണി നോക്കുമ്പോൾ ശ്യാമള ചൊരിഞ്ഞ മുത്താണു അധികം. അതിനാൽ ശ്യാമളയെ ദിവാകരനു കല്യാണം കഴിച്ചു കൊടുക്കാനും നിശ്ചയിച്ചു.

ദിവാകരനു ആദ്യം അല്പം കുഞ്ഞിതമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും കാലക്രമേണ അതുതീർന്നു. ശ്യാമളയുടെ പതിഭക്തി, സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യം ഇതൊക്കെ ദിവാകരനെ വളരെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. മാത്ര

മല്ല വീട്ടിൽ ശ്യാമളയെയും കൂട്ടി ചെന്നപ്പോൾ അമ്മ ആശീർവ്വിച്ചു പറഞ്ഞു: “മകനെ, വളരെ നന്നായി. വൈവാഹികജീവിതത്തിൽ ചിരിക്കാൻ അവസരം അധികമില്ല. നേരെ മറിച്ചു കരയാനാണു അധികവും അവസരം. അതും പ്രത്യേകിച്ചു സ്ത്രീക്കു്. ആദ്യ കാലങ്ങളിൽ രക്ഷിതാക്കന്മാരെ വിട്ടു പിരിയുന്ന വ്യസനം, പിന്നീടു ക്രമേണ പുതിയ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന വ്യസനം, ഭർത്താവിന്റെ വിവിധകഷ്ടപ്പാടുകളിലുള്ള വ്യഥ, ഗർഭാകലത, പുത്രചിന്ത എന്നിങ്ങിനെ തുടങ്ങി കല്യാണം കഴിഞ്ഞ നാൾ മുതൽ അന്തിമദിനം വരെയും ഒരു സ്ത്രീക്കു് വ്യസനിക്കാനേ ഭരമുള്ളു. അതിനാൽ ശ്യാമളയുടെ നൈസർഗ്ഗികഗുണം നിനക്കു കൂടുതൽ ഉപയോഗപ്രദമായി. നിങ്ങൾ നീണാൾ വാഴട്ടെ!”

ദിവാകരനു തൃപ്തിയായി. അവൻ കഴിയുന്നതും ശ്യാമളയെ കരയിക്കാതെ തന്നെ കാലം കഴിച്ചു.

സാധുസേവകൻ

നവാബ് സുലേമാൻ ഒരു കാലത്തു ഭൽഹി ഭരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിയായിരുന്നു ജാഹർ. ജാഹർ ബുദ്ധിമാനും ഭയാഭാഷിണുക്കളുള്ളവനുമായിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ജാഹർ ഒരു സാധുസേവകൻതന്നെയായിരുന്നു. തന്റെ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗംകൊണ്ടു സാധുക്കൾക്കു ഉപയോഗപ്പെടണം, അല്ലാതെ പണക്കാരെയും പ്രമാണികളെയും പിൻതാങ്ങുകയില്ലെന്നായിരുന്നു ജാഹറിന്റെ നിശ്ചയം. ഈവകയൊന്നും പ്രഭുജനങ്ങൾക്കു പിടിച്ചില്ല. പക്ഷെ ഭൂരിപക്ഷം സാധുക്കളാണ്; അവർ ജാഹറിന്റെ ഉദാരതയെ പുകഴ്ത്താനും തുടങ്ങി. പണക്കാരിൽനിന്നു പലവിധ നികുതികളും പിരിച്ചെടുത്തു സാധുസേവനാർത്ഥം ചെലവഴിച്ചു ജാഹർ. ഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നുതന്നെ പണമെടുത്തു ചെലവഴിക്കാൻ ജാഹറിനു യാതൊരു സങ്കോചവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

നവാബ് ഈവകയൊന്നും അറിയുകപോലുമുണ്ടായില്ല. ആയാളെന്തിനറിയുന്നു? ആരോ ആരുടെയോ കയ്യിൽനിന്നു സമ്പാദിച്ച സ്വത്തിന്നു ആയാൾ അവകാശിയായി എന്നല്ലാതെ സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടോ, സ്വമാഹാരത്വംകൊണ്ടോ ഭരണകർത്താവായവനല്ലെ പൊതുക്കായ്ക്കു നോക്കേണ്ട? ദേവഭോജനം, അമൃദ്യവസ്ത്രാഭരണങ്ങൾ, സ്വപ്ലോകസുന്ദരികൾ, ഇത്രയൊക്കെയും ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ കിട്ടാൻ സാധിക്കുന്നൊരു വ്യക്തി എന്തിനു മറ്റു കാര്യങ്ങളുന്പേക്ഷിക്കുന്നു? ഹജ്ജാവിന്റെ പ്രതിനിധിയായ നവാബിന്റെ കാര്യങ്ങളെ പറ്റി വിമർശനം നടത്താൻ ആർക്കു കഴിയും?

എങ്കിലും പണക്കാർ വിട്ടില്ല. അവരിൽ പലർക്കും രാജാവിനെ ചെന്നു കാണാൻ സാധിച്ചിരുന്നു. കനകവും കാമിനിയും മൂലം അവർക്കു പലതും ചെ

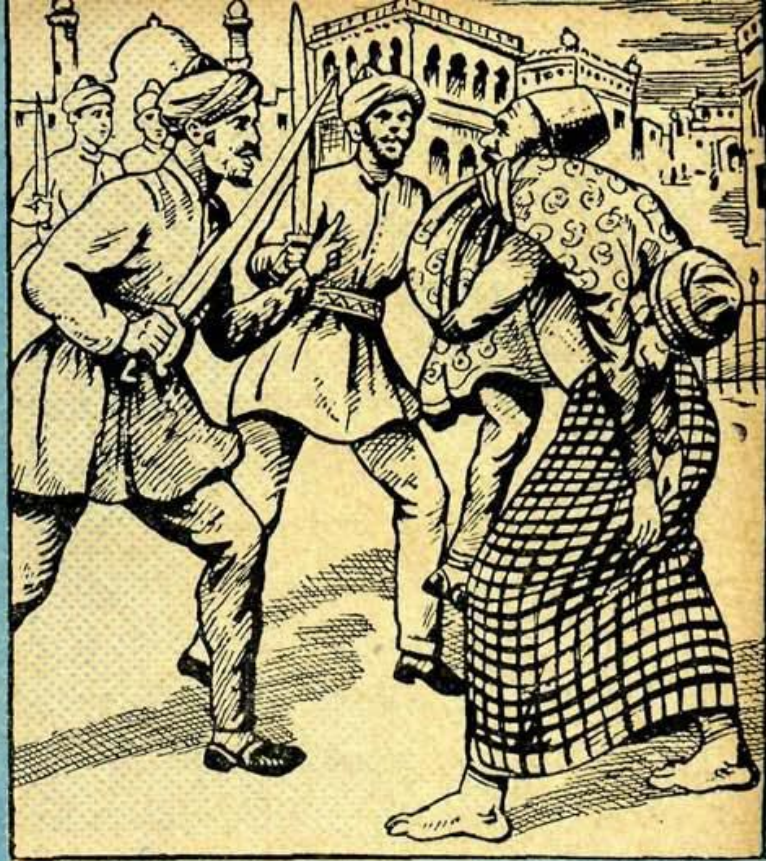
യുദ്ധം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവർ നവാബിനെ സംതുഷ്ടനാക്കി. പ്രഭുക്കൾ ജാഹറിനെ പറ്റി പല നൂണുകളും നവാബിനോടു പറഞ്ഞു. ഈവകയിലൊക്കെ തലയിടുന്നതു തനിയെക്കാരമായി തോന്നിയെങ്കിലും ഈ പ്രഭുക്കളുടെ 'നിസ്വാത്മസേവന'ത്തിന്നു നവാബ് ചെവി കൊടുത്തു. താൻ ആവകയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും വാക്കു കൊടുത്തു.

ജാഹർ ഒരു ദ്വോഗികമായല്ലാതെ മറ്റു സേവകക്കാരനും നവാബിന്റെ യടുക്കെ പോയിരുന്നില്ല. ഇതു തന്നോടുള്ള ധിക്കാരമാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു നവാബ്. ജാഹറിനോടു നിരസവും തുട

ങ്ങി. ഒരു ദിവസം ചില പ്രഭുക്കൾ പറഞ്ഞു "ജാഹർ കോടിക്കണക്കിൽ പണം സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനിയും ഇവനെ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ രാജ്യം തന്നെ അവൻ കയ്യടക്കും" എന്നു്.

ബുദ്ധിമീനനായ നവാബ് അതു വിശ്വസിച്ചു. ഉടനെ ഖജാന തുറന്നു പണമെണ്ണാൻ കല്പന കൊടുത്തു. ജാഹർ അതിൽനിന്നു വളരെ പണമെടുത്തു സാധുക്കൾക്കു വേണ്ടി ചെലവഴിച്ചിരുന്നു. ഖജാനയിൽ കാണേണ്ടതുകളില്ല. നവാബ് കോപാഭേരം കൊണ്ടു വിറ പൂണ്ടു. ആയാൾക്കു ജാഹറിനോടു വെറുപ്പും ഈഷ്യയുമായി. ഉടൻ തന്റെ കിങ്കരന്മാരെ വിളിച്ചു ജാഹറിന്റെ ശിരശ്ചേദം ചെയ്യാൻ കല്പന കൊടുത്തു. "അവനെ എന്റെ മുമ്പിൽ വരാനനുവദിക്കരുത്". ഉടനെ തല വെട്ടി ശവം കോട്ടക്കു മുമ്പിൽ കെട്ടി തൂക്കുക." ഈ കൃത്യംകൊണ്ടു മരണഭയത്തന്നും സക്കാർ പണം ഞാടാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ലെന്നു കരുതി നവാബ്.

ഈ കല്പന കേട്ട പ്രഭുക്കൾ സന്തോഷമായി. ഭടന്മാർ ഉടനെ ചെന്നു ജാഹറിനെ പിടികൂടി. രാജകല്പനയല്ലെ അവർക്കുള്ളതു്! ജാഹറിന്റെ തല വെ

ട്ടി. ശവത്തെ കൊണ്ടുവന്നു കോട്ടക്കു മുമ്പിൽ കെട്ടിത്തൂക്കുകയും ചെയ്തു.

നവാബിന്റെ തിരുവുള്ളക്കേട്ട ഭയന്നു ജാഹറിന്റെ അടുത്ത ബന്ധുക്കളും സ്നേഹിതന്മാരും കരയുവാൻകൂടി ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.

ആലി സാധുക്കളുടെ എടുയിലൊരു നായകനായിരുന്നു. അവൻ ഈ ചരിത്രം കേട്ടു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു ഓടി ശവത്തിന്റെ അടുക്കെയെത്തി. “ഈവിധമുള്ളൊരു വ്യക്തിക്കോ ഈ ഗതി?” എന്നും പറഞ്ഞു അവൻ ശവത്തെ എടുത്തു തോളിലിട്ടു കരഞ്ഞു.

ഇതു കണ്ട ഭടന്മാർ ഓടിവന്നു പറഞ്ഞു “ശവത്തെ വിട്ടു പോ. അല്ലെങ്കിൽ നീയും ശവമാവും. രാജകല്പനയാണ്. പോ.” ആലി പതറാതെ പറഞ്ഞു: “നിരന്തരദുരിതങ്ങളനുഭവിക്കുന്ന സാധുക്കൾക്കു ഒരു രക്ഷയുണ്ടായിരുന്നു—മന്ത്രി ജാഹർ! ആ മഹാനേയം കൊന്നു! ഇതു മന്ത്രിയുടെ മാത്രമല്ല; നിങ്ങളുടെ നവാബിന്റെ നിരവധി നിത്യദുഃഖികളായ പ്രജകളുടെ മരണമാണ്; നിങ്ങളുടെ നവാബ് നടത്തിയ കൂട്ടക്കൊലയാണിത്! ഇനി ഞാനെന്തിനു ജീവിക്കണം? ആദ്യം ഈ വന്ദ്യപുരുഷനെ മറച്ചെടുക്കൂ! എന്നിട്ടു നി

ങ്ങളും എന്നെ എന്തു വേണമെങ്കിലും ചെയ്തുകൊടുവിൻ” എന്നും പറഞ്ഞു അവൻ ശവത്തെ എടുത്തു നടന്നു.

പക്ഷേ ഭടന്മാർ അവനെ വിട്ടില്ല. നേരെ നവാബിന്റെ അടുക്കെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. സകല വർത്തമാനങ്ങളും കേട്ട നവാബിന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു തീപ്പൊരി ചിന്നി “എടു ധിക്കാരി, എന്റെ കല്പനയെയാണോ നീ എറുക്കുന്നത്? അതുകൊണ്ടോ നീ?” എന്നു പറി. ആലി ലവലേശം പരിഭ്രമിക്കാതെ പറഞ്ഞു: “പ്രഭോ, ജാഹർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ‘സാധുസേവക’നായിരുന്നു. ദാരിദ്ര്യത്തിലാണ്ടു കഷ്ടപ്പെട്ട ജീവിക്കുന്ന നിരവധി ജനങ്ങളുടെ ഏക

തോഴനായിരുന്നു ആ മഹാൻ. അദ്ദേഹം ഖജാനയിലെ അരക്കാരെ സ്വന്തമാവശ്യത്തിനു ചെലവാക്കിയിട്ടില്ല. സകലതും അങ്ങയുടെ സാധുപ്രജകളെ സംരക്ഷിക്കാൻ ചെലവാക്കിയതാണ്. വേണമെങ്കിൽ കണക്കൊക്കെ പരിശോധിച്ചു നോക്കൂ. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധനായ സേവകരുടെ ദുരവഭേദം കേട്ടു അങ്ങ ആ കമ്ബീരനെ നിദ്രയം കൊന്നുകളഞ്ഞു. മാത്രമോ? ആ ശവത്തെ കാക്കക്കും കഴുവിനും ഇരയാക്കാനാജ്ഞാപിച്ചു. കഷ്ടം! മനുഷ്യരപം തൊട്ടുകുളിക്കാനില്ലാത്ത നികൃഷ്ടകൃത്യം!”

നവാബ് ഇതു കേട്ടവുടൻ പരിഭ്രമിച്ചു. കണക്കെല്ലാം പരിശോധിപ്പിച്ചു. ആലി പറഞ്ഞതത്രയും വാസ്തവമായിരുന്നു. നവാബ് പശ്ചാത്തപിച്ചു പറഞ്ഞു: “ആലി, നീ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണ്. കഷ്ടം തന്നെ! ഇനിമേൽ അതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. ഇ

താ നിന്റെ ഭാരിദ്വം എന്നെന്നേക്കും തീരാനായി ഞാൻ ആയിരം സ്വപ്നനാണ്യങ്ങൾ തരുന്നു. ഇനിമേൽ ജാഹറിനെ പററി ആരോടും പറയരുത്. മേലിൽ നീ എന്റെ ഗുണത്തെ പററി പൊതുജനങ്ങളോടു പറയുക. ഞാനല്ലെ നിന്റെയും പ്രജകളുടേയും രാജാവ്?”

ആലി പണക്കിഴി വാങ്ങി, വീണ്ടും കണ്ണീരൊലിപ്പിച്ചു അവിടെ നിന്നു. “ഇനിയുമെന്തു വേണം? പോ. പോയി എന്റെ കീർത്തിയെ പററി നാടങ്ങളും പറയുക” നവാബ് പറഞ്ഞു.

ആലി പണസഞ്ചി താഴെ വെച്ചു. അവൻ രണ്ടു കച്ചും മേല്പോട്ടുയർത്തി പറഞ്ഞു “ജാഹർ! അങ്ങ വാസ്തവത്തിൽ സാധുസേവകൻ തന്നെയാണ്. അങ്ങ മരിച്ചിട്ടുപോലും സാധുക്കൾക്കു പണം കിട്ടുന്നു. ഞാൻ ഈ പണം മുഴുവൻ മറ്റു സാധുക്കൾക്കു വിതരണം ചെയ്തുകൊള്ളാം. ഹള്ള അങ്ങക്കു നിത്യശാന്തിയരുളട്ടെ!”

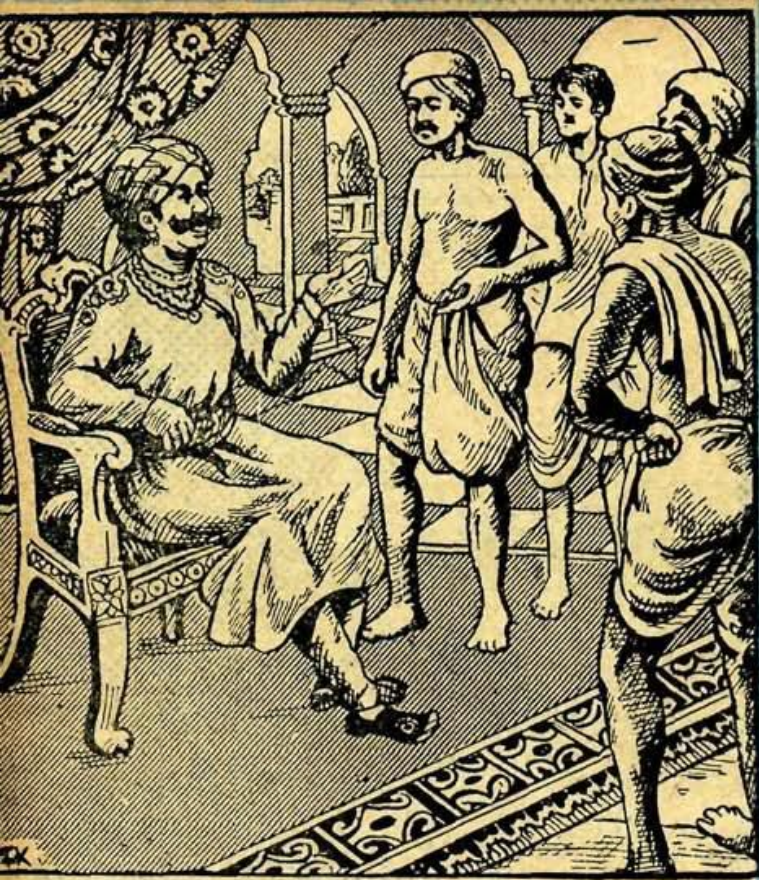

ഒരു രാജ്യത്ത് ഒരു വിറകുവെട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു. വിറകു വിററാണു അവൻ ജീവിച്ചിരുന്നതു്. കാലത്തൊഴുനേറുകാട്ടിൽ പോയി വിറകു കൊണ്ടുവന്നു വിററു കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടു ജീവിച്ചു അവൻ. മറ്റു യാതൊരു കാര്യത്തിലും അവൻ തലയിടുക പതിവില്ലായിരുന്നു. വളരെ സാധുവും, ഒരുപദ്രവവും ഒരുത്തനും ചെയ്യാത്തൊരു പാവം! എല്ലാവർക്കും അവനെ വലിയ കാര്യവുമായിരുന്നു. ആരും അവന്റെ കയ്യിൽ വിറകില്ലെങ്കിലേ മറ്റൊരാളത്തന്റെ കയ്യിൽനിന്നു വാങ്ങുക പതിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

അവൻ വിറകു കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു മുമ്പു വാങ്ങാൻ ആളുകൾ തിരിക്കുകൂടും. ലാഭത്തിൽ കിട്ടുന്നതിന്നു ആളുകൾ കൂടില്ലെ? എന്നാൽ കിട്ടിയതിന്നു വിറകു അവൻ മിണ്ടാതെ പോകയും പതിവായിരുന്നു. ദുരാശയില്ലാത്തൊരു വ്യക്തി!

നിത്യവും രാജമന്ദിരത്തിന്റെ മുമ്പിൽകൂടെയാണു അവന്റെ പോക്കു വരവു്. രാജാവു ദിവസേന അവനെ കാണുകയും പതിവായിരുന്നു. എന്നാൽ രാജാവിനെ കണ്ടാൽ അവൻ തല കുനിക്കുകയോ ബഹുമാനിച്ചോർപ്പാനിച്ചു നില്ക്കുകയോ പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, അവൻ രാജാവിനെ തുറിച്ചുനോക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. ഈ നോട്ടത്തിന്റെ അർത്ഥം രാജാവിന്നു മനസ്സിലായില്ല. 'ഒരുപക്ഷേ, സ്വപ്രയത്നം കൊണ്ടുപജീവിക്കുന്നൊരു തൊഴിലാളിയായതുകൊണ്ടായിരിക്കുമോ ഇവൻ എന്നെ ബഹുമാനിക്കാത്തതു്?' രാജാവു ചിന്തിച്ചു.

ആ രാജാവു ദുഷ്ടനായിരുന്നില്ല. ദയാലുവും, സാധുക്കളോടു കൂറുള്ളവനുമായിരുന്നു. എങ്കിലും ഈ വിറകുവെട്ടിതന്നെ ഇത്രയധികം തുറിച്ചുനോക്കുന്നതിന്നൊന്നായിരിക്കും കാരണമെന്നറിയാ

തെ രാജാവു ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. നാളികരം അങ്ങിനെ നീങ്ങി. 'ഒരുപക്ഷേ ഇവൻ വല്ല ശത്രുക്കളുടെയും ചാരനായിരിക്കുമോ?' രാജാവു ചിന്തിച്ചു. 'എന്തുകൊണ്ടു ഇവനെ കൊല്ലാൻ കല്പിച്ചു കൂടാ?' എന്നും, അപ്പോൾതന്നെ 'പാവം! നിരപരാധിയായ അവനെ എന്തിനു കൊല്ലുന്നു?' എന്നും വിചാരിച്ചു രാജാവ്. എന്തായാലും ഇവനെ പറ്റിയുള്ള ചിന്തയും ശങ്കയും രാജാവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു വിട്ടുമാറിയില്ല.

ഒരു നാൾ മന്ത്രി രാജാവിന്റെ ചിന്താകാരണം ചോദിച്ചു. രാജാവു സകലതും പറഞ്ഞു. ഉടനെ മന്ത്രി ചാരനാറെ വിളിച്ചു വെറകുവെട്ടിയെപറ്റി

രഹസ്യമായന്വേഷിക്കാൻ കല്പന കൊടുത്തു. പുറമെ താൻതന്നെ അന്വേഷണവും തുടങ്ങി. താനന്വേഷിച്ചതിലും, ചാരന്മാർ പറഞ്ഞതിലും അവൻ ഒരു സാധുവും നല്ലവനമാണെന്നാണു മന്ത്രിക്കു കിട്ടിയ വിവരം. ഒരുത്തനും അവനെ പറ്റി ഭരഭിപ്രായം പറഞ്ഞില്ല. വീണ്ടും പലതും ശ്രമിച്ചും അവനെ പറ്റി കൂടുതൽ ഒന്നും അറിയാൻ സാധിച്ചില്ല. രാജാവു തന്നെ കൊള്ളരുതാത്തവൻ എന്നുകൂടി തെറ്റിദ്ധരിക്കുമോ എന്നായി മന്ത്രിക്കു്. മന്ത്രി നേരെ വിറകുവെട്ടിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു പരിശോധിച്ചു. കുറച്ചു വിറകുല്പാതെ മറെറാണു മില്ല അവിടെ. അവനെ കുറപ്പെടുത്താവുന്ന യാതൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല അവിടെ.

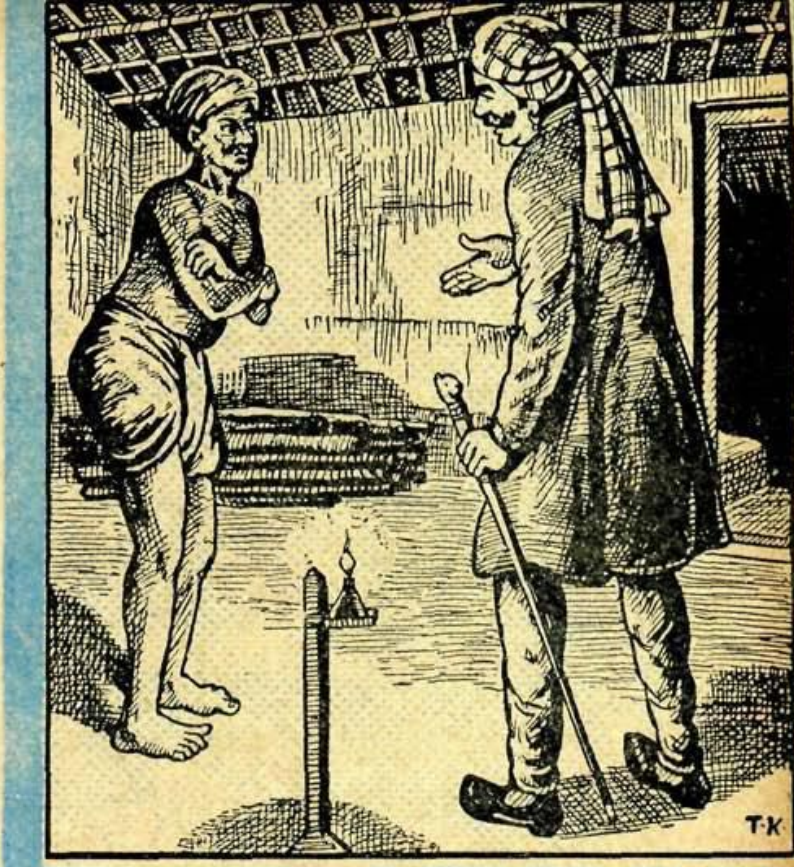
മന്ത്രി മടങ്ങുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ചോദിച്ചു 'ഇന്നു വിറകു വിറ്റിട്ടില്ല? വിറകു ഇവിടെ കിടക്കുന്നുവല്ലോ!'

'വില്പിക്കേണ്ടതു വിറ്റു' അവൻ പറഞ്ഞു. 'അപ്പോൾ ഈ കെട്ടു്?' മന്ത്രി ചോദിച്ചു. 'എജമാനനെ, അതു സാധാരണ വിറകല്ല. ചന്ദനവിറകാണ്' അവൻ പറഞ്ഞു. മന്ത്രി ചിരിച്ചു പറഞ്ഞു: 'നീയൊരു മണ്ടുസന്നാണോ? എടാ, ചന്ദനവിറകല്ലെ എളു

ത്തിൽ വാങ്ങാനാളുണ്ടാവുക?’ എന്ന്. ഇതു കേട്ടു വിറകുവെട്ടി മന്ത്രിയുടെ പാദങ്ങളിൽ വീണു പറഞ്ഞു ‘സ്വാമി, ഞാൻ മനസ്സിലുള്ളതു പറയാം. എന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. മഹാരാജാവു വലിയ ദയാലുവാണ്. സകലരും ഞാനും അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു എന്റെ ഹൃദയത്തിലൊരു ദുർവിചാരം കടന്നുകൂടി. മഹാരാജാവ് വൃദ്ധനായതിനാൽ ഇനിയും അധികകാലം ജീവിച്ചിരിക്കയില്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം സ്വർഗ്ഗാരൂഢനാവുമ്പോൾ മുതൽക്കുതന്നെ ദഹിപ്പിക്കുവാൻ തീർച്ചയായും ചന്ദനവിരകേ ഉപയോഗിക്കൂ. അപ്പോൾ അതിന്നു വില കൂടും. അപ്പോൾ ഇതു വിറ്റാൽ കൂടുതൽ പൈസ കിട്ടുമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ഈ വിറകിവിടെ കൂട്ടിവെച്ചിരിക്കുകയാണ്’ എന്ന്.

മന്ത്രി ഇവന്റെ സംഭാഷണം കേട്ടു സ്തബ്ധനായി. മടങ്ങി രാജാവിനോടു സകല ചരിത്രങ്ങളും വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു. ‘ഇനിയും എത്ര നാളുണ്ട്’ എന്നായിരുന്നു അവന്റെ നോട്ടത്തിന്റെ അർത്ഥം!

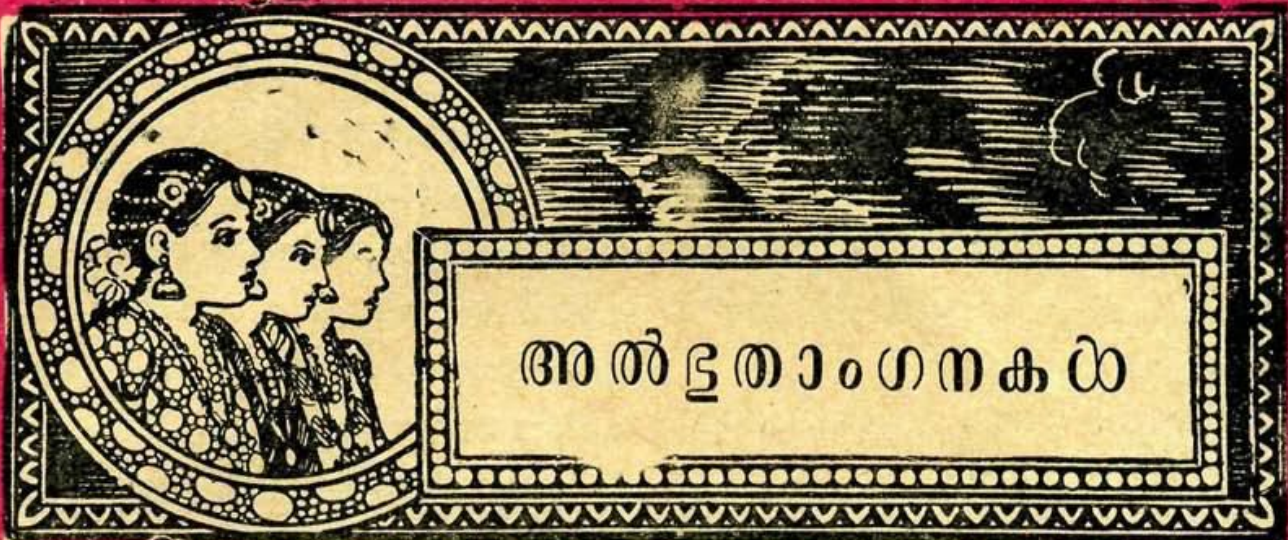
ദയാലുവായ രാജാവ് ആ സാധുവിന്റെ നിഷ്കന്മഷബുദ്ധിയിൽ മുഗ്ദ്ധ

നായി അവന്നു വളരെ പണം കൊടുത്തു ഇക്കാലത്തു വല്ല പ്രഭുക്കളുമായിരുന്നെങ്കിലോ? തൊണ്ണൂറൊമ്പതു കഴിഞ്ഞാലും പതിനാറു വയസ്സായ യുവാവാണെന്നു അവർ നടിക്ക. കണ്ണാടി പോലെ പളുപളു എന്നു മിന്നുന്ന മണ്ടയിൽ ഫർലാണ്ടുകുറികൾ നാട്ടിയപോലെയുണ്ടാവുന്ന ഓരോ വെള്ളിക്കമ്പിയിൽ കറുപ്പുചായം വെച്ചു പിടിപ്പിച്ചിട്ടെങ്കിലും അവർ ചെറുപ്പക്കാരാവാൻ ശ്രമിക്കും. വല്ലവനും ‘വയസ്സായി’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മുഖത്തു തുപ്പും അവർ. പക്ഷെ നമ്മുടെ രാജാവിനെ കണ്ടോ? എത്ര നല്ല മനുഷ്യൻ. നിറക്കടം തുളുമ്പില്ലെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണ്.

മ. വ ചി ത്രം

ഈവലയാപീഡ വധവും കഴിഞ്ഞു ശ്രീകൃഷ്ണനും ബലരാമനും നേരെ കംസന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു നടന്നു. ഗോപുരവാതിലിലെത്തി അവർ രസാവഹമായ പല കാഴ്ചകളും കണ്ടു മുശലരായി നിന്നു. കംസന്റെ സഭാതലത്തിൽനിന്നു അല്പം ദൂരെ മല്ലയുലത്തിന്നു വേണ്ടിയൊരു കളം ഒരുക്കിയിരുന്നു. ആ പോർകളത്തിൽ, ചാണൂരൻ എന്നും മുഷ്ടികൻ എന്നും പേരായ രണ്ടു യോധവീരന്മാരുടെ രണചാതുര്യം കണ്ടു സഭാവാസികൾ കുതുഹലശാലികളായിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇതിനിടെ രാമകൃഷ്ണന്മാർ ഗോപുരദ്വാരത്തിലെത്തിയതു കണ്ടു കംസൻ മുഷ്ടികനോടു കണ്ണിട്ടു കാണിച്ചുതന്നുസരിച്ചു മുഷ്ടികൻ പറഞ്ഞു: “കൃഷ്ണ, രാമ, വരുവിൻ. നിങ്ങളിരുവരും ഞങ്ങളോടൊന്നു പൊരുതി നോക്കുവിൻ. നിങ്ങളുടെ സമരനൈപുണ്യം കണ്ടു മഹാരാജാവും സന്തുഷ്ടനാകട്ടെ.” തദനുസൃതം കൃഷ്ണൻ ചാണൂരനോടും, ബലരാമൻ മുഷ്ടികനോടും മല്ലിട്ടു. ആ പിഞ്ചു കിടാങ്ങളുടെ സമാനരഹിതമായ രണസാമത്വം കണ്ടു ജനങ്ങൾ സന്തോഷാരവം മുഴക്കി. കുറച്ചുനേരം അവർ അങ്ങിനെ പൊരുതിയശേഷം കൃഷ്ണരാമന്മാർ ഭീമകായരായ ചാണൂരമുഷ്ടികന്മാരെ വല്ല പന്തെന്നോണം എടുത്തു ആകാശത്തിലേക്കെറിഞ്ഞു. അവർ നിലം പതിച്ചപ്പോഴേക്കും ആത്മാവു അന്തരീക്ഷത്തിൽ ചേർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ പർവ്വതതുല്യരായ യോധവീരർ മരിച്ചുവീണതു കണ്ടു കംസന്റെ പല വീരന്മാരും രാമകൃഷ്ണന്മാരെ വളഞ്ഞുതുത്തു. പക്ഷെ ഏററുമുട്ടിയ ഏവരും ചാണൂര മുഷ്ടികന്മാരെ പിന്തുടന്നുതല്ലാതെ മററൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ആ പുണ്യാത്മാക്കളുടെ തൃക്കൈകൾകൊണ്ടു മരണമടഞ്ഞ അസൂരർക്കുതരയും മുക്തിതന്നെ ലഭിച്ചു. മരണവേളയിലും സൽസമ്പർക്കംകൊണ്ടു മാത്രമേ ഫലമുള്ളൂ. കംസന്റെ വ്യഥ വർദ്ധിച്ചു. തന്റെ ഇത്രയും പ്രബലരായ വീരയോദ്ധാക്കളും നിരായുധരായ ആ പിഞ്ചുകിടാങ്ങളുടെ വെറും കയ്യാൽ മൃതിയടഞ്ഞതോത്തു കംസന്നു വ്യസനവും, ലജ്ജയും ഭീതിയുമായി. കൂടുതൽ ചിന്തക്കൊന്നും അവസരമുണ്ടായില്ല.

അൽഭുതാംഗനകൾ

രഠോദ്ധ ഗൃഹയിൽ തപ്പി തപ്പിയൊരിടത്തെത്തി. അവിടെയൊരു വാതിൽ കണ്ടു. സുഹാസിനിയും ഭാസിയും അവിടെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു രാജാവിന്നു ജീവൻ വന്നു. ആ കവാടത്തിലൂടെ കടന്നു അവർ മൂവരും സുഹായിനിയുടെ മുറിയിലെത്തി. മുറിയിൽ കടന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ചുമരിലെല്ലാം കണ്ണാടി തൂക്കിയിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. അതിൽ ഒരു കണ്ണാടി വിചിത്രമായിരുന്നു. നിലത്തൊരു ബട്ടൻ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ ബട്ടനമർത്തിയാൽ കണ്ണാടി നീങ്ങി ഒരു വാതിൽ കാണാമായിരുന്നു. ആ വാതിൽക്കൂടെ കടന്നുപോയാൽ തുരങ്കത്തിലേക്കുള്ള വഴിയും കാണാമായിരുന്നു. വാതിലിന്റെ പുറത്തു മറ്റൊരു ബട്ടനുണ്ടായിരുന്നു. അതമർത്തിയാൽ കണ്ണാ

ടി മുൻസ്തിതിയിൽ വന്നു ആ വാതിലിനെ മറച്ചിരുന്നു. അങ്ങിനെ കണ്ണാടി നീക്കി വാതിലിനെ തുറക്കാനും അടക്കാനും വെച്ചുവെച്ച ബട്ടൻ ഉണ്ടായിരുന്നു.

സുഹാസിനി ഏങ്ങിനെയാണു രാജാവിന്റെ മുറിയിലെത്തിയതെന്നായിരുന്നു പ്രശ്നം. അവൾ പതിവിൻപടി ഭാസിയൊരുമിച്ചു തന്റെ കട്ടിലിൽ കിടന്നുറങ്ങുകയായിരുന്നു പെട്ടെന്നു അവൾ ഉണർന്നു. അവൾ കട്ടിലിൽനിന്നിറങ്ങി മുറിയിൽകൂടി നടന്നു. അവൾ അറിയാതെ കണ്ണാടി നീങ്ങുവാനുള്ള ബട്ടനിൽ ചവുട്ടി. പെട്ടെന്നു കണ്ണാടി നീങ്ങി പിന്നിലുള്ള വാതിൽ തുറന്നു. സുഹാസിനിക്കിതു കണ്ടു അത്ഭുതം തോന്നി. ആവൾ ആ വഴിയിൽകൂടെ നട

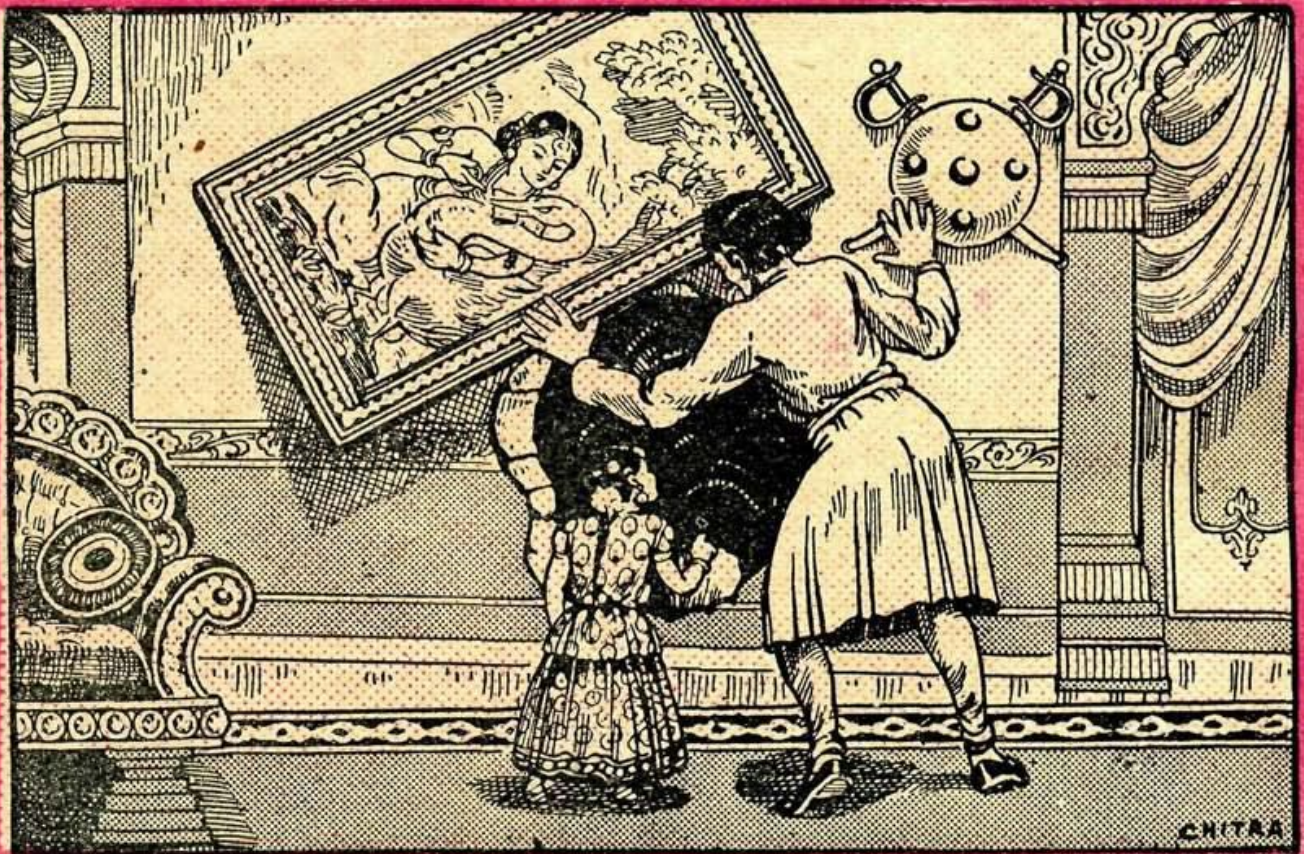
ന്ന രാജാവിന്റെ മുറിയിലുള്ള ചിത്രത്തിന്റെ പിന്നിലെത്തി. അവൾ ഇരുട്ടിൽ എവിടെ എത്തിയെന്നൊന്നുമറിയാതെ, വീണ്ടും തുരങ്കംതന്നെയാണെന്നു കരുതി മുന്നോട്ടു നടന്നു ചിത്രത്തിൽ ചെന്നു മുട്ടി.

മുട്ടിയവുടൻ ചിത്രം അല്പം നീങ്ങി. അവൾ രാജാവു കട്ടിന്മേൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. സുഹാസിനി അവിടെ എത്തിയ സന്തോഷംകൊണ്ടും അച്ഛന്റെ അടുക്കെ എത്താനുള്ള മോഹംകൊണ്ടും ചിത്രത്തെ ഒരുവിധം കഷ്ടപ്പെട്ടു മാറി മുറിയിലേക്കു ചാടി. അങ്ങിനെയാണു

സുഹാസിനി ഗുഹമാഗ്ഗ് കണ്ടുപിടിച്ചതു്. ശേഷമുണ്ടായതു നിങ്ങൾക്കറിയുകയും ചെയ്യാമല്ലോ.

അങ്ങിനെ ആ ഗുഹമാഗ്ഗ് തെ പറ്റി കൂടുതൽ അറിഞ്ഞതിൽ രാജാവിന്നു സന്തോഷമുണ്ടായെങ്കിലും ചെറിയൊരു ഭയവുമുണ്ടായിരുന്നു.

അത്ര ദിവസങ്ങളായും രാജാവു ആരുമറിയാതെ ആ ഗുഹാന്തർഭാഗത്തിൽ പോയി വരിക പതിവായിരുന്നു. ആ പോക്കുവരവു തോട്ടത്തിലുള്ള മാഗ്ഗ്ത്തിലൂടെയല്ലെ ആയിരുന്നതു്? എന്നാൽ ഇനിമേൽ ആ വഴിയിലൂടെ പോകണ

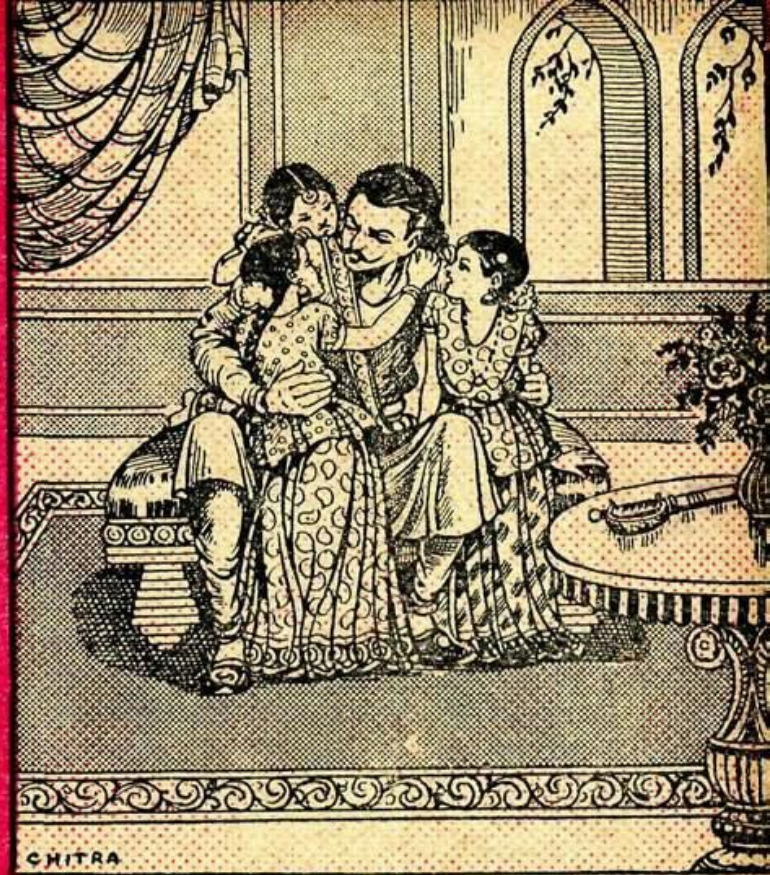

മെന്നില്ല. ആരെങ്കിലും തന്നെ കണ്ടേ
ക്കുമോ എന്ന ഭയമേ മേലിൽ വേണ്ട.
തന്റെ ശയനമുറിയിൽനിന്നു നേരെ
പോയി കുട്ടികളെ കണ്ടുവരുവാൻ സാ
ധിച്ചുവല്ലോ. ഒരാൾക്കും ആ മാറ്റം
കാണാൻ കഴിയുന്നതല്ല. രാജാവിന്നു
ഇതാലോചിച്ചു വളരെ സന്തോഷ
മുണ്ടായി.

എന്നാൽ ഭയത്തിനുള്ള കാരണം
മററൊന്നുമല്ല. ഒരുപക്ഷെ തന്റെ
മകൾ സുഹാസിനി ആ വഴി തന്റെ
മുറിയിൽ കൂടുകൂടെ വരാനും, അവി
ടെനിന്നു രാജമന്ദിരത്തിൽ ചുറ്റാനും
തുടങ്ങിയാൽ ആരെങ്കിലും കാണില്ലെ?
കണ്ടാൽ ഈവക രഹസ്യങ്ങളൊക്കെ
പുറത്താവില്ലെ? തദ്പരാ കുട്ടികൾക്കു
വല്ല കുഴപ്പങ്ങളുമുണ്ടാവില്ലെ? എന്താ
ണിനി വഴി? എന്നൊക്കെയായിരുന്നു
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭയകാരണങ്ങൾ. രാ
ജാവു ഇതിൽനിന്നൊക്കെ രക്ഷ കിട്ടാൻ
പല മാറ്റങ്ങളും ചിന്തിക്കുവാൻ തുട
ങ്ങി. പലതും ചിന്തിച്ചു. അവസാനം
ഒരു ഉപായം തോന്നി.

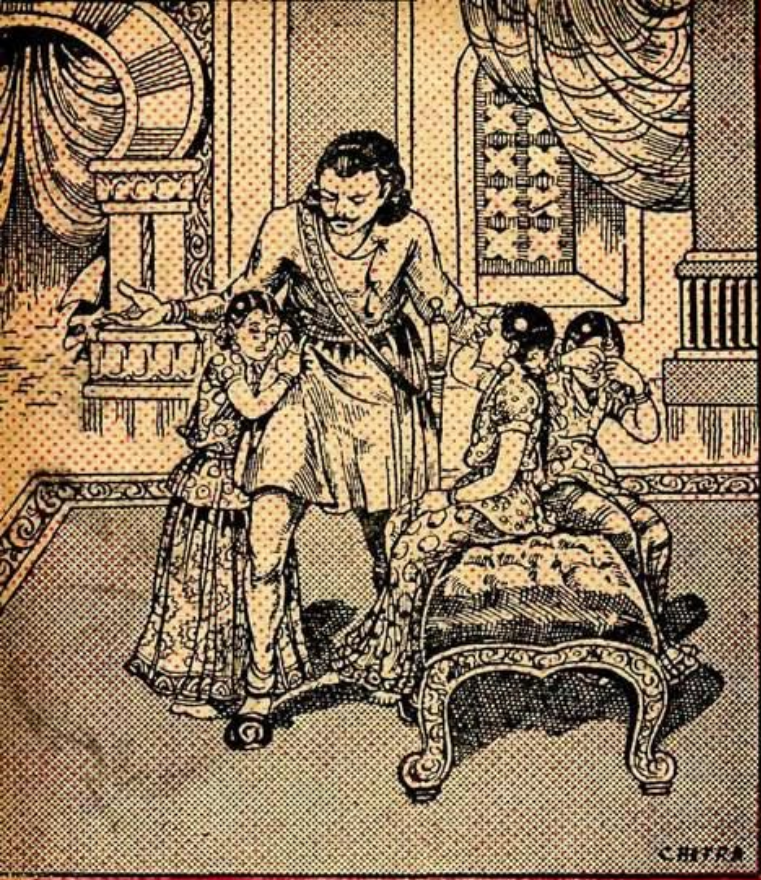
ഇതിനുമുമ്പു രാജാവു തന്റെ ഓരോ
കുട്ടിയേയും ഓരോ മുറിയിൽ ഓരോ ഭാ
സികളോടുകൂടിയാണു താമസിപ്പിച്ചത്.
എന്നാൽ സുഹാസിനിയെ ഇനിമേൽ

ആ മുറിയിൽ താമസിപ്പിക്കുന്നതു ആ
പൽകരമായേക്കും. അതിനാൽ അവ
ളെ അവിടെനിന്നു മാറ്റി താമസിപ്പി
ക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു രാജാവ്. അദ്ദേ
ഹം ഭാസികളോടു പറഞ്ഞു: “മൂന്നു കു
ട്ടികൾക്കും കൂടി രണ്ടു മുറി മതി.” ഭാ
സികൾ കല്പനാനുസൃതം ചെയ്യുകയും
ചെയ്തു.

രാജാവു കുറെ സമാധാനത്തോടെയി
രുന്നു. കുറച്ചു നേരം തന്റെ മക്കളെ ക
ളിപ്പിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം സുഹാസിനി
യുടെ ആദ്യത്തെ മുറിയിൽ കടന്നു. ആ
രഹസ്യമാറ്റത്തിലൂടെ തന്റെ മുറിയി
ലേക്കും പോയി. ആ രഹസ്യമാറ്റം കാ
ണിച്ചുകൊടുത്തതിന്നു അദ്ദേഹം മനസാ

ഈശ്വരനെ സ്തുതിച്ച ആശ്വാസത്തോടെ. അന്നേദിവസം മുതൽ രാജാവു പ്രതിദിനം പലവുരു ആ മാറ്റത്തിലൂടെ പോയി മക്കളെ കണ്ടു മടങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. നാളുകൾ പലതും അങ്ങിനെ നീങ്ങി. അച്ഛൻ അങ്ങിനെ തങ്ങളെ കണ്ടു മടങ്ങുമ്പോഴെല്ലാം ആ ബാലികകൾ ദീനസ്വരത്തിൽ പറയും “അച്ഛാ, ഞങ്ങളെയും കൂടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകൂ.” രാജാവിനു കേട്ടാൽ കുട്ടികളെ തലോടിച്ചു ചുംബിച്ചു പറയും “പിന്നെ കൊണ്ടു പോകാം മക്കളെ” എന്ന്.

ഇങ്ങിനെ ചില മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. തന്റെ മൂന്നു കുട്ടികളും യാതൊരനിഷ്ടവുമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നുണ്ടെന്നു സ

മാധാനിച്ചു രാജാവ്. എന്നാൽ രാജ്ഞി വ്യസനാക്രാന്തയായിട്ടാണു നാളുകൾ നീക്കിയിരുന്നത്. തിരഞ്ഞുപോയ സകല സേവകരും നിരാശരായിട്ടാണു മടങ്ങിവന്നത്. ഒരു പെറ്റ ഹൃദയത്തിന്നു സഹിക്കുമോ അത്? രാജ്ഞി അടിക്കുട്ടി ജ്യോത്സ്യരെ വരുത്തി ചോദിക്കും “എന്റെ മക്കൾ സുഖമായിരിക്കുന്നുണ്ടോ?” എന്ന്. കണ്ണിന്നു മുമ്പിൽ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും തന്റെ മക്കൾ സുഖമായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നതുതന്നെ ഒരുമ്മക്കാശ്വാസമല്ലെ? മക്കളുടെ ക്ഷേമമല്ലാതെ മറെറൊന്നാണു ഒരു മാതാവിച്ഛിക്കുന്നത്? പെറ്റ വയറിന്റെ ചൂടു മറെറൊരു വയറിനുമുണ്ടാവുന്നതല്ല. “അവിടുന്ന് ഒട്ടും വ്യസനിക്കേണ്ട. കുട്ടികൾ സുഖമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. അധികതാമസമില്ലാതെ അവർ വന്നുചേരുകയും ചെയ്യും” രാശിയും ജാതകവും നോക്കി ജ്യോത്സ്യൻ രാജ്ഞിയെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുകയും പതിവായിരുന്നു. രാജ്ഞി ആവക പ്രശ്നങ്ങളാൽ സന്തുഷ്ടയായും മക്കളെ കാണാത്ത വ്യസനത്താൽ ആക്രാന്തയായും രണ്ടു കൊല്ലവും കഴിച്ചുകൂട്ടി.

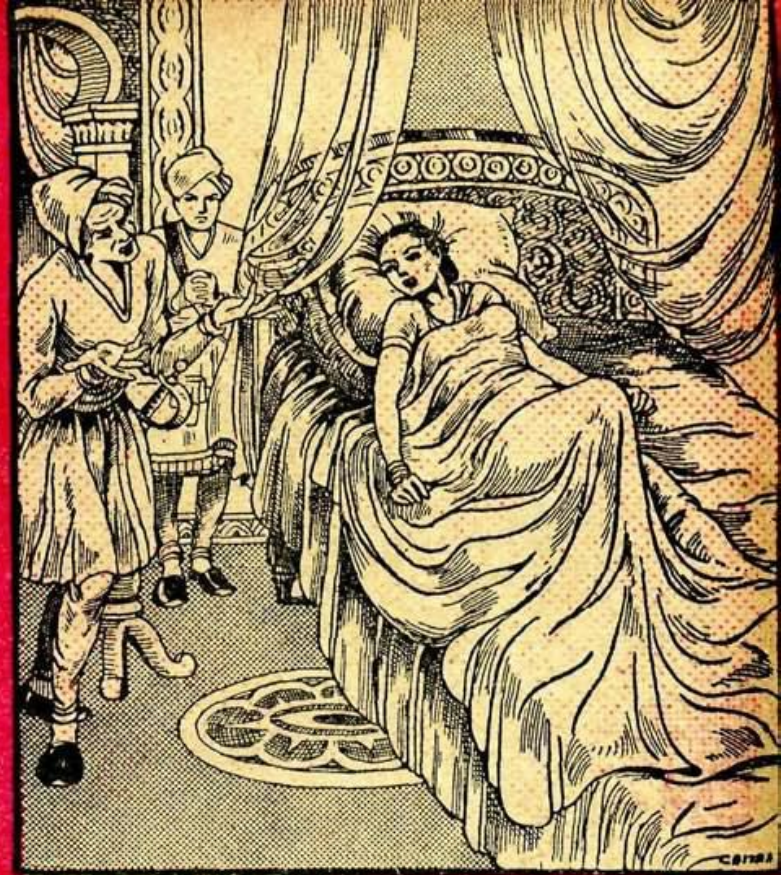
ഈ കാലമത്രയും രാജാവു കുട്ടികളെ പ്രതിദിനം കണ്ടിരുന്നു. അമ്മയെ

കാണാതെ കുട്ടികൾ വല്ലാതെ വ്യസനിച്ചു. അവർ സഹിക്കവയ്ക്കാത്ത സങ്കടത്തോടെ അച്ഛനോടു കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു “അച്ഛാ, ഞങ്ങളെയും കൂടെ കൊണ്ടുപോക! എത്ര നാളാണു ഇവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുക? എന്താണിതിന്റെ ആവശ്യം? ഞങ്ങൾക്കു അമ്മയെ കാണണം” എന്നും മറ്റും. കുട്ടികളുടെ വ്യാകുലത കണ്ടു പിതാവിന്റെ ഹൃദയം തരളിതമായി. അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചു: “എന്തുകൊണ്ടു ഇവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി അമ്മയെ കാണിച്ചുകൂടാ? ആരുമറിയാതെ നുവെച്ചാൽ പോരെ?” പക്ഷെ രാജാവിന്നു ധൈര്യം വന്നില്ല. “എന്തായാലും ഇനിയും ഒരു വർഷംകൂടി ഇരുവിധം അജ്ഞാതവാസമായിത്തന്നെയിരിക്കട്ടെ. പിന്നെയെല്ലാം സൗകര്യംപോലെയാവാമല്ലോ” എന്നു മുറപ്പിച്ചു കുട്ടികളെ പലതും പറഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിച്ചു കൂടെ കൊണ്ടുപോകാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി രാജാവ്.

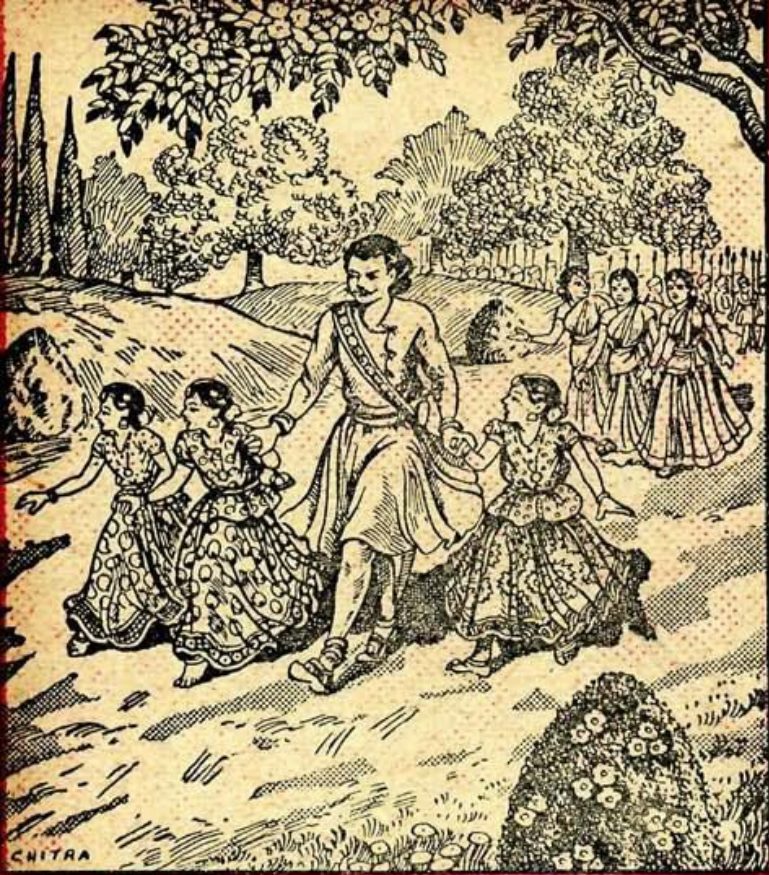
വീണ്ടും കുറച്ചു മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. മാത്രമല്ല ജ്യോതിഷപ്രകാരം കഷ്ടകാലം കഴിയേണ്ട ഘട്ടംപോലുമെത്താറായി. കൂടുതൽ അഞ്ചോ ആറോ ദിവസംകൂടിയേ ജ്യോത്സ്യൻ പറഞ്ഞ ഏഴു കൊല്ലം കഴിയാനുള്ളൂ. ‘ഇതുകൂടി കഴി

ഞ്ഞാൽ സ്വൈരമായല്ലോ’ എന്നും ഓർത്തു രാജാവു വളരെ ആഹ്ലാദഭരിതനായി. “ഈ തുരങ്കം കണ്ടുകിട്ടിയതു ദൈവാധീനമെന്നു പറയാവൂ. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ കുട്ടികൾക്കെന്തൊക്കെ സംഭവിച്ചേനെ. എന്തായാലും ഭഗവാന്റെ കൃപകൊണ്ടു ഇനിയും നാലഞ്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ എന്റെ കുട്ടികളുടെ സകല കഷ്ടങ്ങളും തീരുമല്ലോ” എന്നോർത്തിരുന്നു രാജാവ്.

പതിവനുസരിച്ചു ഒരുദിവസം രാജാവു കുട്ടികളെ കാണാൻ ചെന്നു. അന്ന് ഏഴു കൊല്ലം തികയുന്ന ദിവസമായിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം കുട്ടികളെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാമെ

ന്നു വെച്ചായിരുന്നു. അന്നു രാജാവിനെ കണ്ടവുടൻ കുട്ടികൾ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു “അച്ഛ, ഇന്നു ഞങ്ങളെ എങ്ങിനെയായാലും കൂടെ കൊണ്ടു പോകണം.”

കുട്ടികളുടെ ശാഠ്യവും വ്യസനവും കണ്ട രാജാവിന്നലിവു തോന്നി. “ഓ, മൂന്നു കൊല്ലം കഴിയാൻ ഒരു രാത്രികൂടിയല്ലേ വേണ്ടു? അതിനിടെ എന്താലത്തു വരാനാണ്? പോരെങ്കിൽ ഇതു സേവകന്മാരുമില്ലേ?” എന്നു മോത്തു രാജാവു ധൈര്യപ്പെട്ടു കുട്ടികളേയും പരിവാരങ്ങളേയും കൂട്ടി പുറത്തു കടന്നു തോട്ടത്തിലെത്തി. രാജാവും ഭാസികളും കുട്ടികളെ തൊട്ടു നടന്നു. മറു

സേവകന്മാർ പിന്നാലെയും വന്നിരുന്നു. അത്രനാളും ഗുഹയിൽ ജീവിച്ചു ബഹിഷ്ഠാകം കാണാത്ത കുട്ടികൾ പുറത്തു വന്നു കുളിർകാരോററവുടൻ ആനന്ദത്തിലാറാടി. അവർ പ്രകൃതിയും വിവിധദൃശ്യങ്ങളും കണ്ടു തോട്ടത്തിലോടിക്കളിക്കാൻ ധൃതികൂട്ടി. കുട്ടികളുടെ ഉത്സാഹവും സന്തോഷവും കണ്ടു രാജാവു മനസാ സന്തോഷിച്ചു.

വിധിവിചാസം ആക്ഷേപം തടയാവുന്നതല്ല. മനുഷ്യൻ എത്രതന്നെ പ്രയത്നിച്ചാലും വിധിയെ ജയിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. എവിടെനിന്നെന്നറിയാതെ ഒരു ഭയങ്കരകഴുകൻ പറന്നുവന്നു. അതിന്റെ പക്ഷതാഡനംകൊണ്ടു തോട്ടം മുഴുവനും പൊടി പരന്നു. ആ ധൂളി പടലം കാഴ്ചയെക്കൂടി തകരാറാക്കി. കണ്ണിൽ പൊടി നിറഞ്ഞ കാരണം അവരേവരും കണ്ണു പൊത്തി നില്ക്കേണ്ടിവന്നു. ഒരുവിധം കണ്ണു തിരുമ്പി നോക്കുമ്പോൾ കുട്ടികളെ മൂന്നു കഴുക്കൾ എടുത്തുയരുന്നതാണു അവർ കണ്ടതു്! ഈ ഭയങ്കരസംഭവം കണ്ടവുടൻ രാജാവു നിലവിളിച്ചു ബോധരഹിതനായി വീണു. ചിലർ രാജാവിനെ ഉപചരിച്ചു. മറു ചിലർ കഴുക്കളെ പിന്തുടന്നു. ബോധം തെളിഞ്ഞ രാജാവു് ‘സേവകന്മാരെവിടെ?’ എന്നു ചോദിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും സകല ഭൂതൃപ്തരും നിരാശരായി പരിഭ്രമിച്ചുവരുന്നത് കണ്ടു. മൂന്നു കൊല്ലം മുമ്പു താൻ ഒന്നുമുദ്രേശിക്കാതെ രാജാജനിയോടു പറഞ്ഞ നല്ല ഇന്നത്രയും വാസ്തവമായി വന്നു. രാജാവിന്റെ ഹൃദയം തകർന്നു! 'ഒരുപക്ഷേ അന്നു ഞാൻ പൊളി പറഞ്ഞപ്പോൾ നാവിന്മേൽ ഗുളികനായിരുന്നിരിക്കണം. "വരും ഫലം വഴിയിൽ തങ്ങില്ല" എന്നു പറയുന്നത് വാസ്തവമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ നാളെ ചോരായിരുന്നോ കുട്ടികളെ പുറത്തിറക്കുക' എന്നും മറ്റും വിചാരിച്ചു ഭൂമിക്കാൻ തുടങ്ങി രാജാവു. വരേണ്ടതു വന്നു. ഏതോ കഷ്ടകാലത്തിന്റെ പ്രബലതകൊണ്ടല്ല രാജാവിന്നു അന്നു ആ ബുദ്ധി തോന്നിയത്? ഇനി പശ്ചാത്തപിച്ചിട്ടോ, പ്രലപിച്ചിട്ടോ എന്തു ഫലം? പക്ഷികൾ കുട്ടികളേയും കൊണ്ടു എങ്ങോ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു!

ഇനിയുമെന്തിനു രാജാജനിയോടു നല്ല

പറയുന്നതെന്നു കരുതി രാജാവു പത്നിയോടു സകല ചരിത്രവും വിസ്തരിച്ചു പറവാൻ തുടങ്ങി. രാജാജനിയോടു കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "അവിടുത്തെ ഏതു വാക്കിനെയാണു ഞാൻ വിശ്വസിക്കേണ്ടത്? അന്നെന്നോടു പറഞ്ഞതോ, ഇന്നു പറയുന്നതോ വാസ്തവം? 'ഈശ്വര, ഭർത്താവിനെയും വിശ്വസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു വന്നോ? യാതൊരപരാധവും ചെയ്യാത്ത എന്നോടു ഇല്ലേഹം എന്തിനാണിങ്ങിനെ പരിമാറുന്നത്? മൂന്നു കൊല്ലമായി ഞാനനുഭവിച്ചുവരുന്ന മനോവേദന അവിടുത്തേക്കറിഞ്ഞുകൂടെ? അധികം താമസിക്കാതെ എന്റെ പൊന്നോമന കുട്ടികളെ കാണാറാവുമെന്നു ആശ്വസിപ്പിച്ചിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയത്തെ മരിപ്പിച്ചിരുന്നാകുന്ന ഈ വാർത്ത ഞാൻ എങ്ങിനെ സഹിക്കേണ്ടു? ജഗന്നിയന്താവെ' എന്നും പറഞ്ഞു കരഞ്ഞു.

(തുടരും)

രോഗി: “ഇനിയും എത്രകാലം ആസ്ത്രീയിൽ കിടക്കണം ഞാൻ ഡാക്ടർ? എന്താ എന്റെ രോഗം?”

ഡാക്ടർ: “നിങ്ങൾ സൗജന്യചികിത്സയിലോ അതോ പണംകൊടുത്തിട്ടോ?”

രോഗി: “പണം കൊടുത്തിട്ടു സാർ. പത്തുരൂപികയാണ് ഒരു ദിവസം!”

ഡാക്ടർ: “ഓ ‘ഐസീ’. ശരി. കവിഞ്ഞതു ആരു മാസംകൂടിയേ കിടക്കേണ്ടിവരൂ. അതിനിടക്കു എല്ലാ പരീക്ഷണങ്ങളും (ടെസ്റ്റ്) കഴിയും.”

—❖—

വീടന്വേഷിക്കുന്നവൻ: “എനിക്കു ഒഴിഞ്ഞൊരു വീടാണു ആവശ്യം. ഒരു മയിൽ ദൂരത്തേക്കും മറു വീടുകളോ ജനങ്ങളോ ഉണ്ടാവരുത്.”

ശ്രമിക്കുന്നവൻ: “അതു ശരി. ഒരു പ്രശാന്ത ജീവിതത്തിനു വേണ്ടി അല്ലേ?”

അന്വേഷിക്കുന്നവൻ: “അല്ല സാർ! നമ്മുടെ ശ്രീമതി കുറച്ചൊരു ഉഗ്രമുത്തിയാണു്:”

—❖—

അവൾ: “ഒന്നു ഉറപ്പിച്ചുനോക്കൂ. എന്റെ വയസ്സ് എത്രയായിരിക്കും?”

അവൻ: “അയ്യോ! ഉറപ്പാവാൻ കൊണ്ടു കാളും തകരാറാവും!”

അവൾ: “ഉം? എന്തേ?”

അവൻ: “മരണാനുമല്ല. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു പത്തു വയസ്സ് ചരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങളെ ‘പഴമ’ക്കു ബഹുമാനിച്ചില്ലെന്നാവും; പത്തു വയസ്സ് കൂട്ടിപ്പറഞ്ഞാൽ എന്തായിരിക്കും ഒരു പെണ്ണിന്റെ നില? ശരിക്കുള്ള വയസ്സ് പറയാനും സമ്മതിക്കാനും നിവൃത്തിയുമില്ലല്ലോ.”

—❖—

രാമൻ: “സ്നേഹിത, ഒരു പത്തുരൂപിക തരു. ഞാനതിന്നു എന്നും കടപ്പെട്ടവനായിരിക്കും!”

കൃഷ്ണൻ: “ചങ്ങാതി, അതു മാത്രം ഞാനിച്ഛിക്കുന്നില്ല — എന്നെന്നേക്കുമുള്ള കടപ്പാട്!”

—❖—

മദാമ: “എവിടെ നിങ്ങളുടെ മേനേജർ? ആയാൾക്കു നിങ്ങളേക്കാൾ വിവരമുണ്ടാവണം!”

വില്പനക്കാരൻ: “ശരിയാണു അമ്മ, നിങ്ങൾ അകത്തു കടന്നവുടൻ മേനേജർ പിൻവാതിലിൽകൂടെ പുറത്തുകടന്നു.”

1

മിസ്റ്റർ സ്റ്റീത്ത് താനൊരു വെള്ളക്കാരനാണെന്നു നടിക്കൂ; എല്ലാവരോടും പായുകയും ചെയ്യൂ. അയാൾക്കു ഇന്ത്യൻ നടവടികളൊന്നും പിടിക്കില്ല. ഇന്ത്യക്കാരെ കണ്ടാൽതന്നെ ഒരു പുച്ഛം.

ഇംഗ്ലീഷു സംസാരിക്കുന്നവരെയും, ഇംഗ്ലീഷു വേഷം ധരിച്ചവരെയും കണ്ടാൽ ഇന്നും നമ്മുടെ നാടനാക്കൊക്കെ ചെറിയൊരു പർവ്വമാണു്. സ്റ്റീത്തിനു മലയാളം നല്ലപോലെയാണു്. എന്നിട്ടും പണിയെടുക്കുന്നവളോടു അങ്ങടിയൽ പോയി രണ്ടണക്കു ഉണക്ക മത്സ്യം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരാൻ പറയുന്ന രീതി അടുത്ത ഒരാൾ കേട്ടു. സ്റ്റീത്ത് പറയുകയാണു്. “ആയാ, കട്-യിൽ-ഫോയ്, രണ്ടൻ-നാ, ഖർ-വാട്, കൊൺ-വാ” (ആയാ കടയിൽ പോയി രണ്ടണക്കു കരവാട് കൊണ്ടുവാ എന്നാണു പറഞ്ഞതു്.) ഇതു കേ

ട്ടാൽ ചെകിടത്തു കയ്യുവെക്കാൻ തോന്നില്ലെ?

ഒരു ദിവസം ഈയാളും ഒരു സ്ത്രീയും മാസ്റ്ററും കൂടെ ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തെ പാറി വാദിച്ചു. മാസ്റ്റർ എന്തു പറഞ്ഞാലും സ്റ്റീത്ത് പുച്ഛിക്കും. ഇന്ത്യയിൽ കാണുന്ന ഒന്നും ഇന്ത്യനല്ല എന്നാണു അയാൾ പറയുന്നതു്.

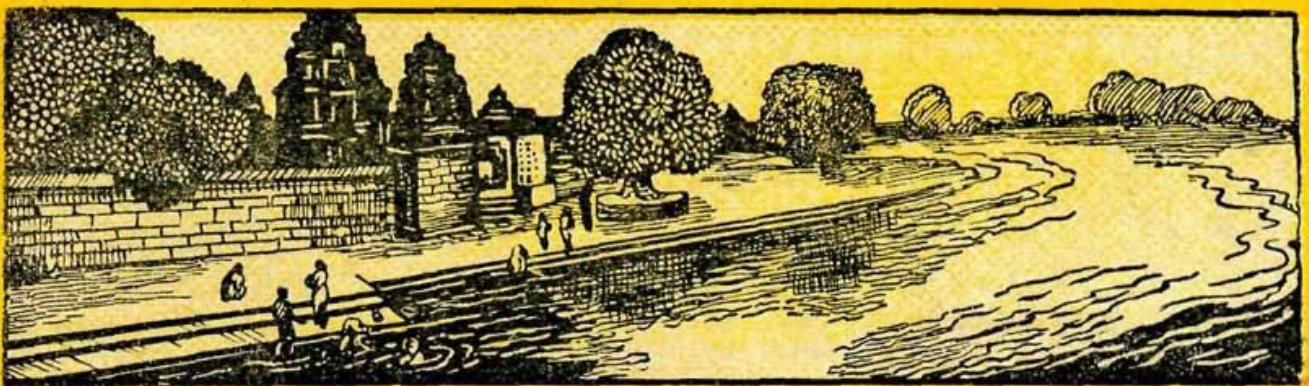
കുഞ്ഞാലി കുട്ടിയുടെ ചായക്കുടയുടെ മുൻവശത്തു വെച്ചാണു ഈ വാദം. ഈ ദ്വാരയുടെ നാമുസ് കേട്ടു് അവനു തല കാഞ്ഞു. അവൻ ഇറങ്ങി വന്നു കാലിലിട്ട ചെരുപ്പഴിച്ചു സ്റ്റീത്തിന്റെ പെരടിക്കു രണ്ടു കൊടുത്തു് “ഇതോ?” എന്നു ചോദിച്ചു. കണ്ണിൽനിന്നു ചൊന്നിച്ച പാറിയ സ്റ്റീത്ത് പറഞ്ഞു “ദിസ് ഇസ് ഇന്ത്യൻ” (മതു ഇന്ത്യനാണു്.) പിന്നെ സ്റ്റീത്ത് ഇന്ത്യക്കാരെ കുററു പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പീശൻ മകളുടെ വിവാഹത്തിന്നു വിശേഷസാമാനങ്ങളൊക്കെ പട്ടണത്തിൽനിന്നു വാങ്ങിക്കളയാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു പറപ്പെട്ടു. അന്നുജൻ പറഞ്ഞു “ഏട്ടാ, സൂക്ഷിക്കണം. പട്ടണത്തിൽ എല്ലാവരിന്നും ഇരട്ടി വില പറയും” അന്നുജനു പട്ടണത്തേപ്പറ്റി നല്ല പോലെ അറിയുമെന്നു കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പീശനു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. ‘ആട്ടെ, ഞാൻ നോയ്ക്കോളാം’ എന്നും പറഞ്ഞു പോയി.

നമ്പീശൻ പട്ടണത്തിലെത്തി ആദ്യം വെക്കുന്നവരുടെ കടക്കടയിൽ കയറി. ഒരു കടക്കു വില ചോദിച്ചു. അച്ചർ കട നിവർത്തി “നിങ്ങൾക്കായതു കൊണ്ടു പത്തുപ്ലിക്കു തരാം” എന്നായി. നമ്പീശൻ അന്നുജന്റെ വാക്കോർത്തു. “എട പട്ടണം, നീ ഇരട്ടിയല്ലെ പറയുന്നത്?” എന്നും ഉള്ളിൽ ആലോചിച്ചു പകുതി വിലക്കു്

(5ക. കു) ചോദിച്ചു. അച്ചർ ‘ഇല്ല’ എന്നായി. നമ്പീശൻ പോകാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അച്ചർ 5ക. കു കൊടുക്കാമെന്നായി. “അഞ്ചുപ്ലിക്കു തരണമെങ്കിൽ യഥാത്ഥം രണ്ടര ഉപ്ലികയാവില്ലെ?” എന്നോർത്തു നമ്പീശൻ കട രണ്ടര ഉപ്ലിക്കായാൽ എടുക്കാമെന്നായി.

അച്ചർ ഭേഷ്യപ്പെട്ടു പറഞ്ഞു “വെറുതെ തരാം. വേണോ?” എന്ന്. അച്ചരുടെ പരിഹാസം മനസ്സിലാക്കാതെ നമ്പീശൻ അന്നുജന്റെ വാക്കു വീണ്ടും ഓർത്തു “ഇതയാൾ ഒരു കട വെറുതെ തരാമെന്നു പറയുമ്പോൾ യഥാത്ഥത്തിൽ രണ്ടെണ്ണമായിരിക്കില്ല തരേണ്ടത്” എന്നും വിചാരിച്ചു പറഞ്ഞു “എന്നെ കളിപ്പിക്കണ്ട മെ. കൊട രണ്ടര വെച്ചു ബാക്കി വർത്തമാനം പറയു.” അച്ചർ വാലിയക്കാരനോടു ആയാളെ പിടിച്ചു പറത്തുതള്ളാൻ പറഞ്ഞു.

വിചാരണമുറി

ന്യായാധിപനെത്തി. പാവകീൽ രാവിലെ തലവേദനക്കു 'ആസ്പിറോ' എന്നും വിചാരിച്ചു, ഭാര്യ വയറിച്ചക്കാൻ വെച്ചിരുന്ന ഗുളികയെടുത്തു വിഴുങ്ങിയതിനാൽ വയറിച്ചകിയും, ആ ഗുളികയെടുത്തു തനിക്കില്ലാതാക്കിയതിനാൽ ഭാര്യ പറഞ്ഞ ചീത്ത കേട്ടു ക്ഷീണിച്ചും ഒരുവിധം കോടതിയിലെത്തി കേസു വായിച്ചു.

കുറവാളി കട്ടിശ്ശങ്കരപ്പണിക്കർ കൂട്ടിൽ നില്പുണ്ട്. മുഴുവൻ ഖാദിവസ്ത്രം!

"ഈയാര മദ്യനിരോധനം ആവശ്യമാണെന്നും പറഞ്ഞു പല പ്രസംഗങ്ങളും നടത്തി. വല്ല പോലീസുകാരും സംശയിച്ചു വല്ല നിരപരാധികളെയും നിരോധനലംഘനത്തിന്നു ചാർജ്ജ് ചെയ്താൽ ഈയാര ചേരു കിട്ടാൻ വേണ്ടി കള്ളസ്സാക്ഷി പറഞ്ഞു ആ സാധുക്കളെ ശിക്ഷിപ്പിക്കും. ഇന്നലെയാണു ഈയാളുടെ കള്ളി പൊളിഞ്ഞത്. ഈയാര മൂക്കുററം കുടിക്കുന്നവനും, ഈയാളുടെ ദേശത്തിൽ കളവായി മദ്യം നിർമ്മിക്കുന്ന ഒരു 'കുടിൽവ്യവസായ'ത്തിന്റെ നേതാവുമാണ്. സാക്ഷികൾ അനവധിയുണ്ട്!"

ന്യായാധിപൻ പണിക്കരെ വിസ്തരിച്ചു. സത്യം പറഞ്ഞാൽ ഒരുപക്ഷെ ജയം കിട്ടുമെന്നുലോചിച്ചു പണിക്കർ പറഞ്ഞു. "വാസ്തവമാണ്. ഞാൻ ജനിച്ച മുതൽ കുടി ശീലിച്ചു. പക്ഷെ പൊതുജനസേവകനായി നടക്കുമ്പോൾ 'കുടിയ'നാണെന്നു പേരിനെ ഭയന്നും, നിരോധനമായാൽ പൊതുക്കളുഷാപ്പു കളണ്ടാവില്ലെന്നും, എന്നാൽ സ്വകാര്യമായി കുടിക്കാമല്ലോ എന്നുദ്ദേശിച്ചും മദ്യനിരോധനം വേണമെന്നു പ്രസംഗിച്ചുവെന്നുയുള്ളു. പുറമെ സ്വകാര്യമായി കള്ളു കാച്ചി വില്ക്കുന്നതിനും അതു ഭരവസരം തരുമല്ലോ. മറ്റൊരു നിലക്കും സമ്പാദ്യമില്ലാത്ത എനിക്കു അതു മാത്രമാണു വരവ്. രഹസ്യമായി പല പ്രമാണികളും ഇതു വാങ്ങുന്നതുകൊണ്ടു വിലയും കണക്കിലധികം കൂട്ടാമല്ലോ എന്നും വിചാരിക്കായയില്ല. ഇതാണു സത്യം."

ന്യായാധിപൻ ഈ യുക്തിവാദത്തിൽ തോറ്റു. എങ്കിലും 'ന്യായമാണ് സത്യമല്ല' എനിക്കു വേണ്ടതെന്നും പറഞ്ഞു ഈയാരക്കു മൂന്നു മാസത്തെ വെറും തടവു കൊടുത്തു.

വക്കീലിന്നു ഇതിനിടക്കു വയർ കുടി തുടങ്ങി. ആയാര വിധിക്കു മുമ്പു തന്നെ പുറത്തു കടന്നു. കടക്കുമ്പോൾ വിചാരിച്ചു "ഭഗവാനെ ഈയാരക്കു കുടിച്ചതിന്നു കോടതിയിൽനിന്നു മൂന്നു മാസം തടവേ കൊടുത്തുള്ളു. ഞാനൊരു ദിവസം കുടിച്ചതിന്നു ഭാര്യ ഏഴായിരം ഏത്തം നിന്ന നിലയിൽ വിടിച്ചില്ല!"

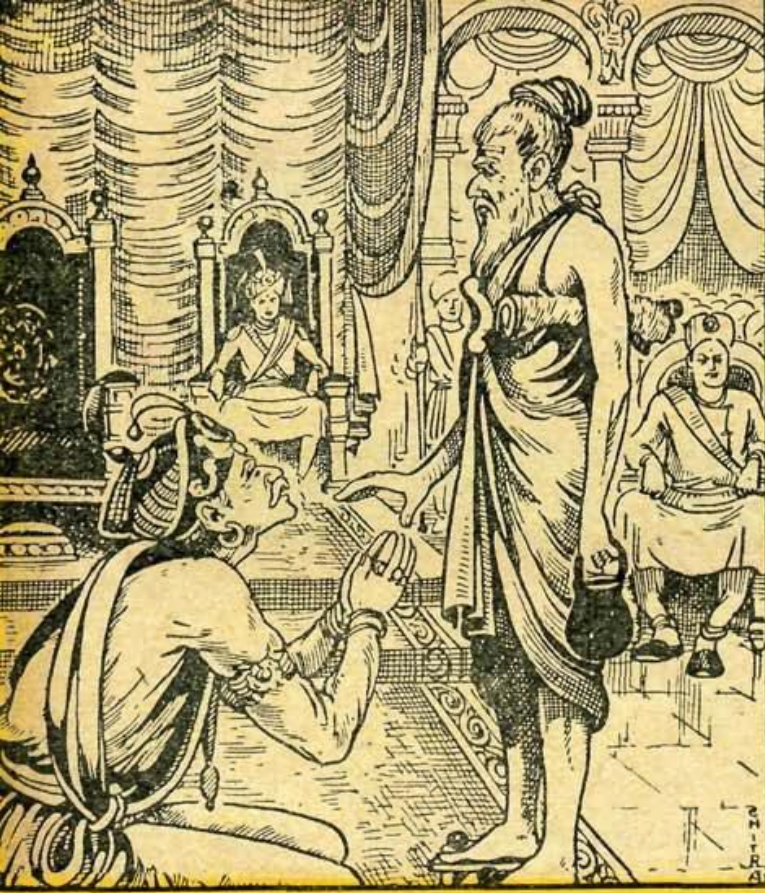
നാഗസോപാനം

പണ്ടു ഭഗവതന്റെ ഏതൊരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണ രാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടാവുന്നൊരു സങ്കടം ആയാൾക്കുണ്ടായി. അതായതു ഒരു പുത്രനില്ലെന്നുള്ളതു. ഒട്ടുമിക്കാലും തൊണ്ടൻ രാജാക്കന്മാർക്കു ഈ സങ്കടമുണ്ടായതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആർക്കറിയാം അതിന്റെ രഹസ്യം? ഈയാൾ വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു താടിക്കാരൻ സന്യാസി വന്നെത്തി. ഇങ്ങിനെ അനപത്യാതാഴ്ചകൾക്കു മുനിമാരാണു രക്ഷാമാർഗ്ഗം. ഈ മുനിയും രാജാവിന്റെ സങ്കടം തീർത്തു. പുത്രനുണ്ടാവാനുള്ള വഴികളൊക്കെ ചെയ്തു, “ഇനി രാജകുമാരനു ഇരുപത്തൊന്നു വയസ്സാകുമ്പോൾ ഞാൻ വരാം” എന്നും പറഞ്ഞു മുനിയായതായി. ആ യാത്രയാണു രസം. അമേരിക്കയുടെ ‘ഹെലികോപ്റ്റ്’ നാണിച്ചുപോകും മുനി മെതിയടിയിൽ കയറി കണ്ണുമടച്ചു ഒരൊറ്റ ധ്യാനം!

അതാ! വല്ല വാണക്കുററി പോകുന്ന മാതിരി മുനിവരൻ മേല്പോട്ടുയർന്നു. പോകുന്നവഴി ആയാൾ എന്തെല്ലാമോ സംസ്കൃതത്തിൽ പറഞ്ഞു. കാതു കുറച്ചു പതുക്കെയായതുകൊണ്ടു രാജാവിനും, സംസ്കൃതത്തിൽ പരിചയമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു പരിവാരങ്ങൾക്കും മുനി പറഞ്ഞതെന്തെന്നു മനസ്സിലായില്ല.

മുനിയുടെ പണി ഫലിച്ചു. ഒരു കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ രാജ്ഞി പ്രസവിച്ചു. രാജാവിനു അത്യാധികം ആനന്ദമായി. നാടൊന്നും ആഘോഷമായി. നിരവധി പണം ചെലവാക്കി അനവധി ദിവസം ഉത്സവമെന്നോണം കൊണ്ടാടി. ആയാൾക്കു വലിയ നഷ്ടമല്ലെ പിന്നെ, പൊതുവെജാനയിലെ പണമെടുത്തു മകൻ ജനിച്ചതിനെ കൊണ്ടാടാൻ?

സമുചിതമുള്ളതത്തിൽ രാജാവു പുത്രനു ശരഗാമി എന്നു പേരിട്ടു. കാണാതെ കണ്ട ആ ഓമനമകനെ വള

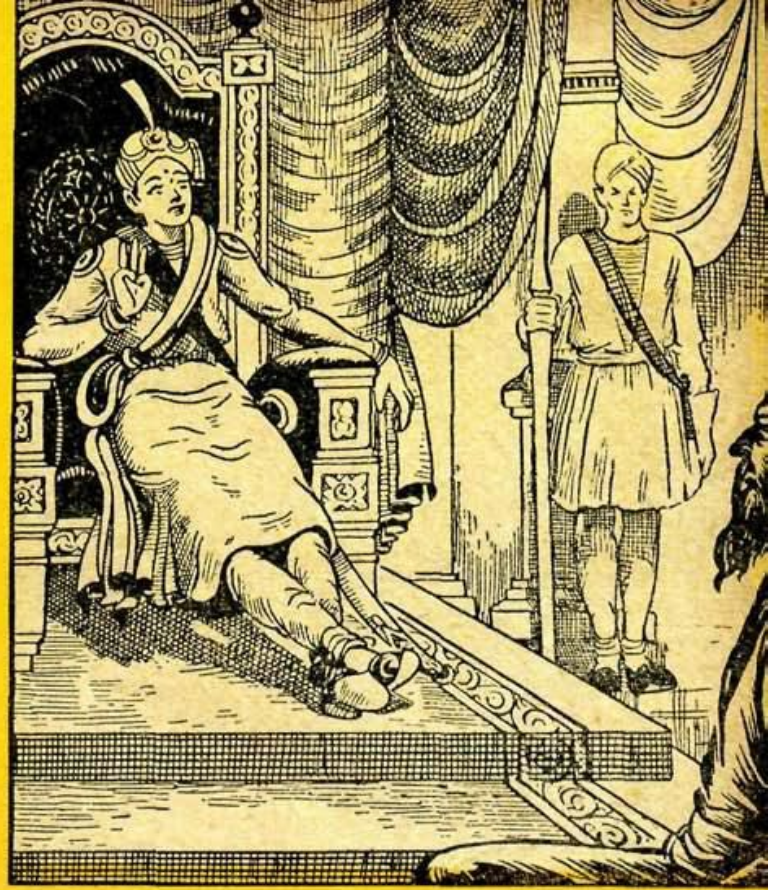
രെ ലാളിച്ചു വളർത്തി. ലാളനയുടെ കൂടുതൽകൊണ്ടു ആ കുമാരൻ ചേട്ടസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയാണു വളർന്നത്. കുട്ടികളെ തരംപോലെ വളർത്തിയില്ലെങ്കിൽ അവർ താനോന്നികളായി വളരുന്നതിലൊന്നാണല്ലോ? സാധാരണക്കാരുടെ ഇടയിൽതന്നെ കാണാറില്ലെല്ല ദുഷ്ടാപ്തമുള്ള കുട്ടികളെ? കണ്ണിൽ കണ്ടതു വേണമെന്നു പറഞ്ഞു കരയുക, വീട്ടിൽ വല്ലതും നടക്കുന്നതു കണ്ടവരോടൊക്കെ പറയുക, വല്ല വീട്ടിലും പോയി തിണ്ണ നിരങ്ങുക, വന്നവരെ മുഷിപ്പിക്കത്തക്ക ദുഷ്ടീലങ്ങൾ കാണിക്കുക, വയർ ബലൂൺ ഉഴുതി നിറച്ചുപോലെയാലും വല്ല ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളും കാണുമ്പോൾ

ആത്മീ കാണിക്കുക ഇതൊക്കെ ഈ വക നഷ്ടദാരിദ്ര്യങ്ങളായ കുട്ടികളിൽ കാണുന്നതാണ്. ഇതിനെല്ലാം രക്ഷിതാക്കന്മാരെയോണു കുറ്റം പറയേണ്ടത്. അതൊന്നും അവർ മടക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തങ്ങളുടെ കുട്ടി മറുളള വർക്കുംകൂടി കണ്ണിലുണ്ണിയാണെന്നു പറയുകയും ചെയ്യും. മട്ടപ്പോത്തിന്റെ ബുദ്ധിയായിരിക്കും കുട്ടിക്ക്; എന്നാലും 'എന്റെ കുട്ടിക്കെന്തൊരു ബുദ്ധിയാണെന്നോ?' ആ ബുദ്ധിശൂന്യനായ അമ്മ ബുദ്ധിയുള്ള മറുളളവരുടെ മുമ്പിൽ പുറയുമ്പോഴാണു കൂടുതൽ തല തരിക്കുക. ഈവക ദുഷ്ടീലങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ കുട്ടികളെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരണമെങ്കിൽ രക്ഷിതാക്കന്മാർ സംസ്കൃതചിത്തർ തന്നെ ആയിരിക്കണം. സാധാരണക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഈവക കാണുമ്പോൾ ഒരു രാജാവിന്റെ മകന്റെ ചരിത്രം പറയുന്നോ? ശരഗാമി താനോന്നിയായി തീർന്നു!

ശരഗാമിയുടെ ഇരുപത്തൊന്നാം പിറന്നാൾ വന്നെത്തി. ആചാരാനുസാരം വൃദ്ധരാജാവ് പുത്രനെ അനുയുവരാജാവാക്കി വാഴിച്ചു. ആ സുദിനത്തിൽ പഴയ മുനി വന്നെത്തി. ഭഗവാനു കണ്ണനു മുനിയെ തിരിച്ചറിവാൻ സാ

ധിച്ചില്ല. ശരഗാമി ചോദിച്ചു “ഏതെ
ടാ ഈ കള്ളസന്യാസി? എങ്ങനെ
യാണു ഇവിടെ വന്നത്?”

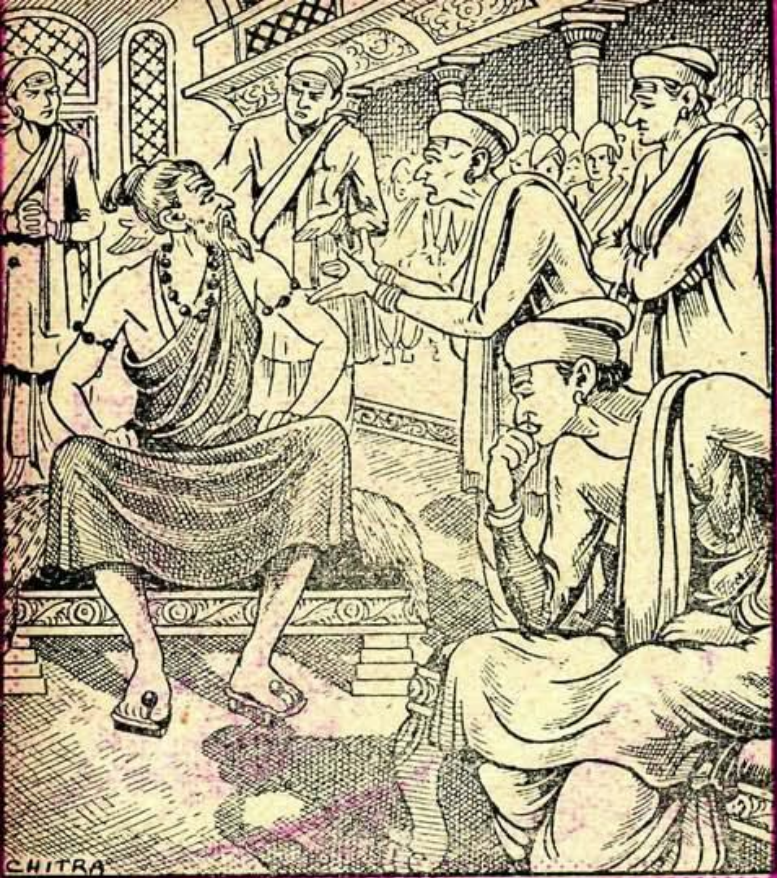
ഈ വർത്തമാനം കേട്ട മുനിയുടെ ഓ
രോ മിശ്രയും വിറക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉപ
കാരസ്മരണയില്ലാത്ത രാജാവിനെയും,
സത്തുക്കളെ അപഹരിക്കുന്ന മകനെ
യും ശപിച്ചു തുലക്കാനൊരുങ്ങി കമ
ണ്ഡലത്തിൽനിന്നു വെള്ളമെടുത്തു. ആ
വെള്ളം വിഷവായുവിനേക്കാൾ ഉഗ്രമാ
ണ്! ഭഗവതൻ ഇതു കണ്ടു പോയിച്ചു
രണ്ടു. ആയാൾ സിംഹാസനത്തിൽനി
ന്നു ചാടി മറിഞ്ഞു മുനിയുടെ കാൽ
പിടിച്ചു മാപ്പിരന്നു. എന്നോ ഭാഗ്യം.
മുനിയുടെ ഭേഷ്യം കുറെ ഇറങ്ങി. രാ
ജാവു മുനിയെ പൂജാസ്ഥാനത്തിരുത്തി.
സന്യാസികളൊന്നും രാജസിംഹാസന
ത്തിലിരിക്കരുതല്ലോ. സുഖം പാടില്ലെ
ന്നല്ലെ അവർ പറയുക? പക്ഷെ സു
ഖമായ ഊണം വട്ടവുമുള്ള ഭിക്കിലേ
അവർ കയറി ചെല്ലൂ. ആ വകയിൽ
ശ്രദ്ധയില്ലെന്നു കാണിക്കാനാണു താടി
നീട്ടൽ, മാൻതോലു, ഭസ്മക്കുറി മുതലാ
യത്. എന്നാൽ ഇതൊക്കെ ജാടയാ
ണ്. അവർക്കും സുഖത്തിന്നുതന്നെയാ
ണു മോഹം. മുനി സിംഹാസനത്തി
ന്റെ മീതെ മൃഗചർമ്മം വിരിച്ചിരുന്നു.

ഇരുന്നശേഷം ശരഗാമിയെ ഒരു പുണ്യ
യോട്ടുകൂടി നോക്കി. അവനോടോ ഈ
താടിക്കാരനെ ബഹുമാനം? അവനെ
തൊക്കെയോ പിറുപിറുത്തു. താന
ല്ലെ ഇവൻ ജനിക്കാൻ കാരണമെന്നോ
ത്ത് മുനി തല്ലാലം ക്ഷമിച്ചു രാജാവി
നോടു പറഞ്ഞു “രാജൻ, ഞാൻ അങ്ങ
യുടെ പുത്രനെ ആശീർവ്വദിക്കാനാണു
വന്നത്.”

“പ്രഭോ, അവൻ അവിടുത്തെ പുത്ര
നാണ്. അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടപോലെ
ആശീർവ്വദിച്ചാലും” രാജാവു തൊഴുതു
പറഞ്ഞു. അച്ഛന്റെ നാണമില്ലായ്മ
കണ്ടു ശരഗാമി ക്കു ലജ്ജ തോന്നി.
“ഞാൻ മൂന്നു വരം കൊടുക്കണമെന്നാ

അമ്പിളിഅമ്മാവൻ

ണഭൂരിച്ചത്. പക്ഷെ ഒന്നു മനിയെ
ന്നു തീർച്ചയാക്കി. എന്താ ചെയ്യുക?
ഇവന്നു ആളെ തിരിച്ചറിയാനായിട്ടില്ല.
ബുദ്ധിശൂന്യൻ. എങ്കിലും ഒരു വരം
കൊടുക്കാം” മുനി പറഞ്ഞു. ഇതിനി
ടെ ശരഗാമി ചാടിക്കേറി പറഞ്ഞു:
“ഹേ മുനിപുംഗവ, ഈശ്വരനേയും മ
നുഷ്യനേയും കൂട്ടിക്കിട്ടിട്ടില്ലാത്ത ബ്രഹ്മ
കലതിലകമേ, ഇയ്യള്ളവന്നു മൂന്നു വരം
തന്നാലും.” മുനിക്കു കരോശ്ശു ഭേഷ്യം
കയറാൻ തുടങ്ങി. വല്ല ‘തർജ്ജമീററ’
റിലെ രസം കയറുന്ന മാതിരി! എങ്കി
ലും കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞതു കൊടു
ക്കാതെ കഴിയുമോ? പോരെങ്കിൽ
‘ശരഗാമി ഒരു കുരുത്തം കെട്ടുവന്നും!

അവനോ മറെറ താടിക്കു തീവെച്ചാൽ!
ശാപമൊക്കെ പിന്നെയല്ലെ? തല്ലാ
ലം തീ പൊള്ളുകതന്നെ ചെയ്യില്ലെ?’
എന്നൊക്കെ ആലോചിച്ചായിരിക്കണം
മുനി പറഞ്ഞതു ‘മൂന്നു വരം ഒരിക്കലും
തരില്ല. ഒന്നു ചോദിച്ചോ’ എന്ന്.
“എനിക്കു ‘മൂന്നു വരം’ വേണം” ശര
ഗാമി ശരിച്ചു. അപ്പോഴാണ് മുനിക്കു
കള്ളി മനസ്സിലായത്. “കൊടുക്കാമെ
ന്നു പറഞ്ഞതു ഒരു വരം. ആ ഒരു
വരം എന്തെന്നുവെച്ചാൽ ‘മൂന്നു വരം’
വേണമെന്നതാണ്” എന്ന്. മുനിയു
ടെ ഉള്ളിലെ ‘രസം’ പിന്നെയും കയ
റി. ഭേഷ്യപ്പെട്ട ചാടിക്കളിച്ചു ആ
മഹഷിവർണ്!

“എന്തിനാ, തപോവരകലമാണിക്യ
മേ, ചാടിക്കളിക്കുന്നത്? ഞാൻ ഒരു
വരമല്ലെ ചോദിച്ചുളള. അതു ‘മൂന്നു
വരം വേണം’ എന്നതാണെന്നു മാത്രം.
ഒരുപക്ഷെ മലയാളത്തിൽ പറഞ്ഞതു
കൊണ്ടായിരിക്കുമോ അവിടുത്തേക്കു മന
സ്സിലാകാത്തത്? വേണമെങ്കിൽ ഗീ
ർ്വ്വാനിയിൽ ഒന്നുകൂടി പറയാം” ശര
ഗാമി കളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

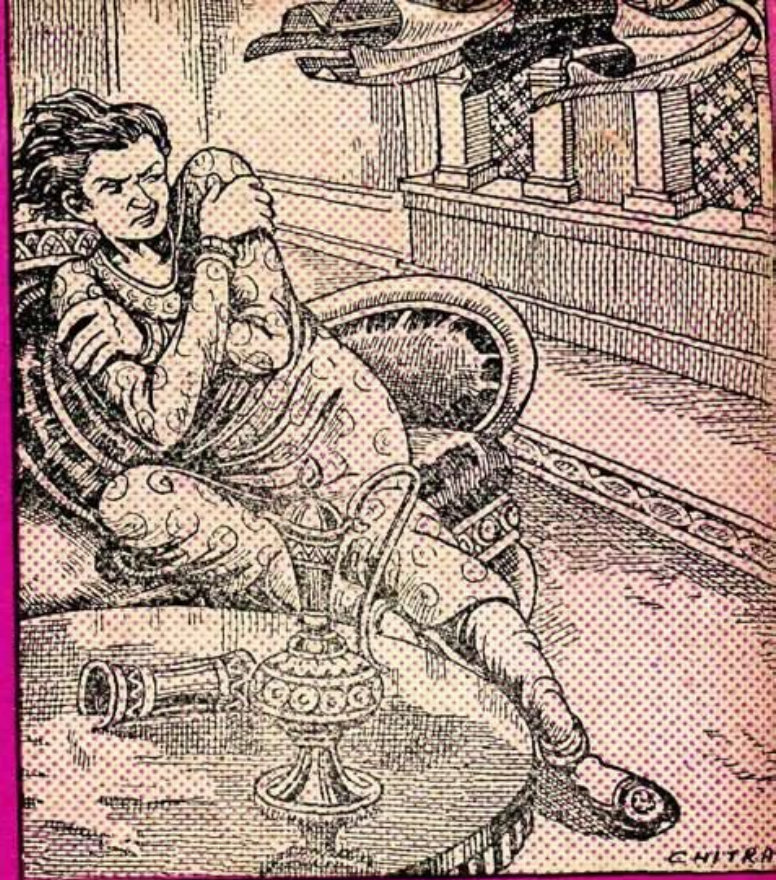
മുനിക്കു നിവൃത്തിയില്ലാതായി. ശര
ഗാമി പറഞ്ഞതു ശരിയല്ലെ? അവിടെ
കൂടിയ സകല പണ്ഡിതന്മാരും ശരഗാ

മിയുടെ ഭാഷണം ശരിയാണെന്നു പറഞ്ഞു. മുനി ആകുപ്പാടെ തിരിഞ്ഞു. അവസാനം “ശരി, എന്നാൽ തൊലക്ക! നിന്റെ മൂന്നു വരം ഉടനെ വാങ്ങിക്കൊ” എന്നു. ശരഗാമി തൊഴുതു പറഞ്ഞു: “ഹേ ഋഷീശമൂഢാമണെ, ഞാൻ അങ്ങയുടെ താടിയും മീശയുമൊക്കെ പോയി കാണാനിച്ഛിക്കുന്നു.” അടുത്ത മിനുട്ടിൽ മുനിയുടെ മുഖത്തു ക്ഷൗരം കഴിഞ്ഞു. ജനങ്ങൾ ചിരി തുടങ്ങി. മുനിയുടെ ദേഹവും തലയിൽ കയറി രോമത്തിൽ കൂടിക്കടന്നു. “നോക്കിക്കൊ” എന്നും പറഞ്ഞു ശപിക്കാൻ വെള്ളമെടുത്തു. ശരഗാമി ഉടനെ രണ്ടാമത്തെ വരം അങ്ങയുടെ ‘താടി മടങ്ങിവരട്ടെ എന്നതാവണം’ എന്നായി. സന്യാസിയുടെ താടി യഥാപൂർവ്വം മുഖത്തു നിരന്നു. താടി മടക്കി കിട്ടിയപ്പോൾ മുനിയുടെ ക്രോധം കഴിഞ്ഞിന്നു കീഴ്പ്പോട്ടിറങ്ങി പറഞ്ഞു: “നിന്റെ രണ്ടു വരവും തീർന്നു. മൂന്നാമത്തേതു വേഗം വാങ്ങിക്കൊ.”

“ശരി, ‘മൂന്നു വരം’ തരിക” ശരഗാമി പറഞ്ഞു.

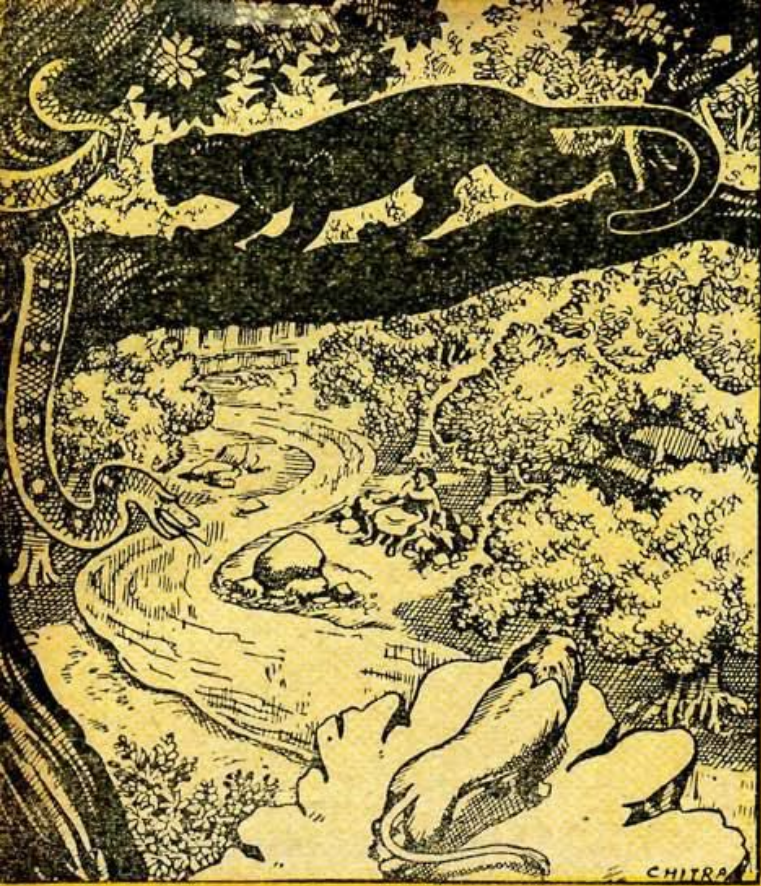
മുനിയുടെ താടിയിൽ കൂടി വിയർപ്പു ചാടി. കൊടുക്കാതെ കഴിയുമോ? “നിന്നെപ്പോലൊരു മററുവനെ ഞാൻ ക

ണ്ടിട്ടില്ല. ഈ നിലക്കു നീ വരങ്ങൾ ചോദിച്ചുകൊണ്ടും, ഞാൻ തന്നുകൊണ്ടും ഇരിക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ” മുനി നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പാണു വടിച്ചു പറഞ്ഞു. അവസാനം കുറെ വരങ്ങൾ എഴുതി, അതു കഴിയുന്നതുവരെ ശരഗാമി വിചാരിക്കുന്നതും പറയുന്നതുമൊക്കെ സാധിക്കുമെന്ന വാക്കു കൊടുത്തു മുനി പോയി. അല്ലാതെ വിടാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു കണ്ടു.

‘ശരഗാമി ആ വരങ്ങളൊക്കെ ക്ഷണത്തിൽ തീർക്കുമാറാകത്തക്ക’ ഒരു പണിയും മുനി ചെയ്തുവെച്ചു. ശരഗാമി മിനിട്ടിന്നു മിനിട്ടിന്നു എഴുതി വെച്ച വരങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി.

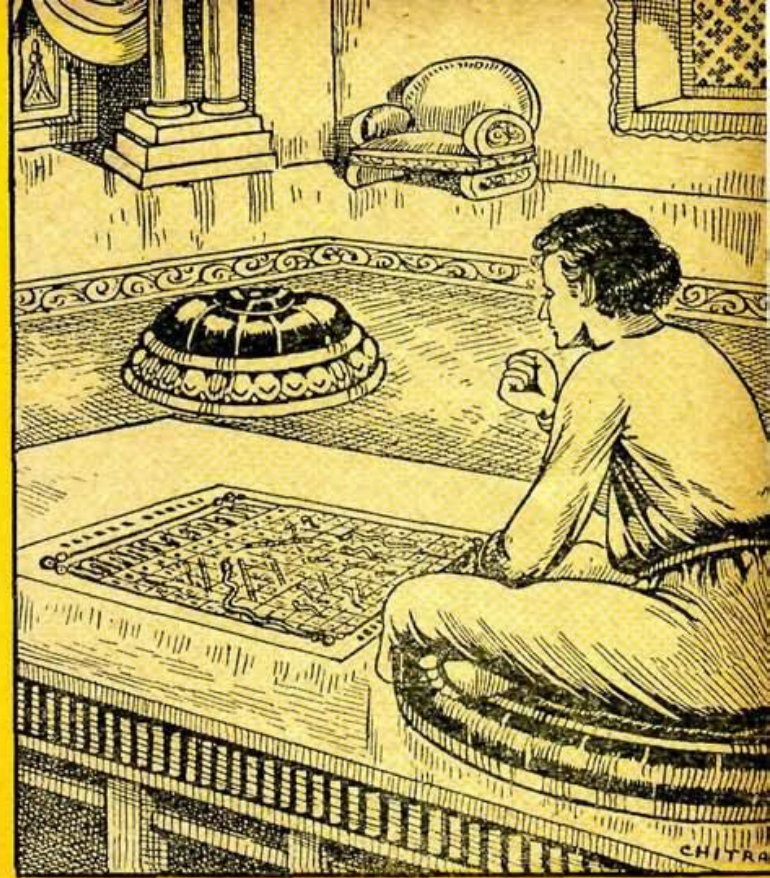
ഒരു ദിവസം ആയാൾ വിചാരിച്ചു “തണുത്ത കാറ്റടിക്കട്ടെ”യെന്നു്. നിമിഷത്തിൽ കുളിർകാറ്റായി. ‘കാറ്റു നീക്കട്ടെ’ മറ്റൊരു വരും പ്രയോഗിച്ചു ശരഗാമി. കാറ്റും നിന്നു അങ്ങിനെ പ്രതിനിമിഷം നാലും അഞ്ചും വീതം വരങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി ശരഗാമി.

മുനിവരൻ വിട്ടില്ല. ശരഗാമിയുടെ യാതൊരു വരവും അവന്നു സുഖപ്രദമാകാതിരിക്കാനുള്ള മന്ത്രവും ആയാൾ ചെയ്തുതുടങ്ങി. “ഞാൻ ഏതെങ്കിലും ഭയങ്കരവനത്തിൽ എത്തട്ടെ” എന്നു വിചാരിച്ചാൽ ഉടൻ ശരഗാമി അവിടെ എത്തും. പക്ഷെ മുനി അതിന്നു

വിഘാതമായി അവിടെ കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ യുദ്ധമാക്കും. “ദേവസ്രീകളെപ്പോലും ലജ്ജിപ്പിക്കുന്ന തരുണീമണികൾ എന്നെ തലോടട്ടെ” എന്നു ശരഗാമി വിചാരിച്ചാൽ ഉടൻ അവിടെ അനവധി സുന്ദരികൾ വരികയായി. എന്നാൽ അവർ വല്ല രോഗികളോ, മിണ്ടാപൂച്ചകളോ ആയിരിക്കും. ഇമ്മാതിരി കരുത്തക്കേട്! ഇതൊക്കെ താടിക്കാരന്റെ പണിയായിരുന്നു.

മുനിക്കും ബുദ്ധിമുട്ടു വന്നു. ഇവൻ വിചാരിക്കുമ്പോൾ വരും വേണം. ആ സമയത്തൊക്കെ മുനി അറിയുകയും വേണ്ടേ? ഇങ്ങിനെ മുനിശരഗാമികൾ ബുദ്ധിമുട്ടി. മുനി കാട്ടിലോ ഗുഹയിലോ ആണ്. ശരഗാമി നാട്ടിലല്ലേ? ബന്ധുക്കളും, സ്നേഹിതന്മാരും, ഭാസന്മാരും ശരഗാമിയെ പേടിച്ചു മാറാൻ തുടങ്ങി. കാരണം ഈ കരുത്തം കെട്ടുവൻ വല്ലതും പറഞ്ഞാൽ ഫലിക്കും. അപകടമല്ലാതൊട്ടു പറയുകയുമില്ല. അതിനാൽ കഴിയുന്നതും കൂട്ടർ വിട്ടുമാറി. വല്ല ഭൃത്യനെയും ‘കഴുതെ’ എന്നു വിളിച്ചാൽ അവൻ കഴുതയായി. എന്നു ചെയ്യും? ജനങ്ങൾ മാറി താമസിച്ചു. അങ്ങിനെ സകലരും ബുദ്ധിമുട്ടിലായി. ഈ വിചിത്രസംഭവം നാടെങ്ങും

പരന്നു. ഇതുമാത്രം പോരല്ലോ. ഇവ നൊരു കല്യാണവും വേണ്ടെ? അതിന്നു പെണ്ണു തേടാൻ തുടങ്ങി. ഒരൊര രാജകന്യകയെങ്കിലും ഇവനെ വേണമെന്നു പറഞ്ഞില്ല. ഒരൊര രാജാവെങ്കിലും ഇവനെ ജാമാതാവാക്കാനിച്ഛിച്ചില്ല. സാധാരണ മദ്ധ്യവയസ്സുകഴിഞ്ഞ അവിവാഹികൾപോലും ഇവനെ കാംക്ഷിച്ചില്ല. വല്ല തരുണികളും ഇവനെ വഴിയിൽ കണ്ടാൽ ഓടിയൊളിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഈ കൂററന്നു മനുശാന്തിയില്ലാതായി. ഒരു കല്യാണം കഴിഞ്ഞുകിട്ടിയാൽ എന്തെങ്കിലും ചില സുഖമൊക്കെയുണ്ടാവും. അതിന്നു വഴിയില്ല. മനുശാന്തിക്കു എന്തെങ്കിലും ചില വഴികൾ വേണ്ടെ? അതിന്നു ശരഗാമി ചില കളികൾ തുടങ്ങി. ഇതിനാരെങ്കിലും കൂടെ കളിക്കാൻ വരുമോ? അതുമില്ല. അതിനാൽ തന്നെത്താനിരുന്നു കളിക്കാനുള്ള ചില കളികൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. പലവിധ കളികളും കണ്ടുപിടിക്കാനായി നിരവധി വരങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു. അവസാനത്തെ കളിയാണു 'നാഗസോപാനം' എന്നതു്. അതായതു 'സ്നേയ്ക്കു' ആൻട് ലേഡർ' എന്നു ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്നൊരു കളി. ഇന്ത്യയിൽ ശര

ഗാമിക്കു ശേഷവും എത്രയോ രാജാക്കന്മാരും മരുന്നാട്ടുകാരും കൂത്തു കാണിച്ചു. എന്നാലും ഈ കളി വീട്ടുപോയില്ല. ഇന്നും കുട്ടികൾക്കും വലിയവർക്കും തനിയേയിരുന്നും, കൂട്ടായിട്ടും കളിക്കാവുന്നൊരു കളിയാണതു്.

ഈ കളി കണ്ടുപിടിച്ചു. ശരഗാമിയുടെ വരവൈഭവവും കഴിഞ്ഞു. മുനിക്കും കുറെ സമാധാനമായി. ഇതിനിടെ ഭഗവകണ്ണൻ യമപുരിയിലെത്തി. ശരഗാമിയുടെ പിൻകാലത്തേക്കൊരു അവകാശിയല്ലല്ലോ എന്നോത്തു അമ്മ റാണി വ്യസനിച്ചു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ മുനിക്കു സഹിച്ചില്ല. പെണ്ണുങ്ങളുടെ കണ്ണീർ കാണാൻ മുനിക്കു ധൈര്യം വ

നീല. പെണ്ണിനോടു അനുകമ്പയില്ലാത്ത മനുഷ്യനോ, മൃഗമോ, മുമ്പോ, ഈശ്വരനോ ആരാണുള്ളത്? മുമ്പി അരമനയിലെത്തി ശരഗാമിയെ അനുഗ്രഹിച്ചു. മുമ്പിൽ ചെന്നിട്ടല്ല കെട്ടോ. മുമ്പിക്ക് ശരഗാമിയെ ഒന്നാംക്ലാസ്സു പോയിരുന്നു. എവിടെയോ ദൂരത്തു നിന്നു ഒന്നനുഗ്രഹിച്ചു. ഉടനെ തിരിച്ചു പോകയും ചെയ്തു.

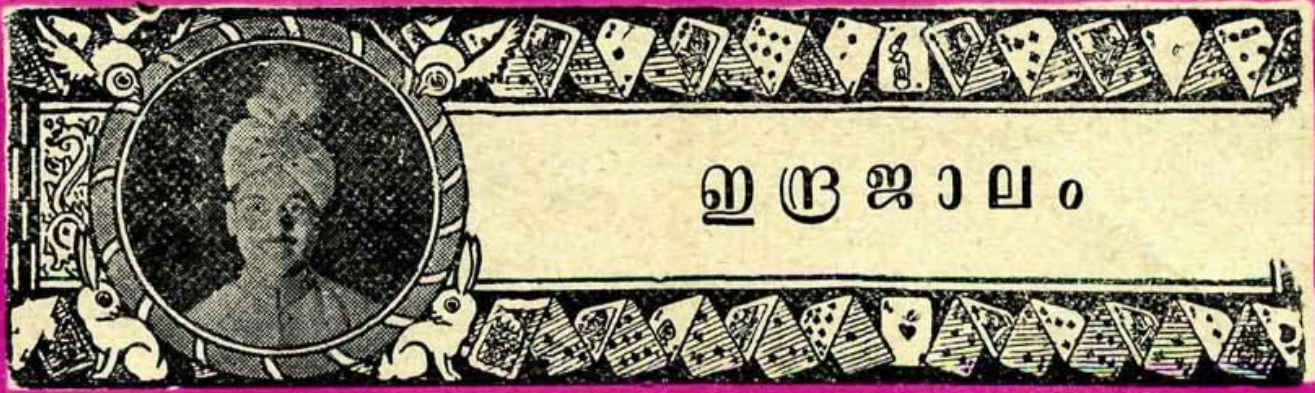
ശരഗാമി അന്നു രാത്രിയുറങ്ങുമ്പോൾ ഒരു സ്വപ്നം. ഏതോ ഒരു പെണ്ണിനെ. അടുത്ത നാൾ 'ആ പെണ്ണിനെ കണ്ടുപിടിച്ചു ഇനി കാര്യമുള്ള'വെന്നും പറഞ്ഞു ശരഗാമി പറഞ്ഞു. തേടി തേടി മറ്റൊരു രാജ്യത്തെത്തി. പോകുന്ന വഴിയിൽ മുമ്പിയെ കണ്ടു. ശരഗാമിയെ കണ്ടുവെന്ന് മുമ്പി മെതിയടിയുമഴിച്ചു ഓടാ ഓട്ടം. ശരഗാമി പിന്നാലെയും ഓടാൻ തുടങ്ങി. അവസാനം മുമ്പി കാലിരടി ഒരു കുഴിയിൽ വീണു. ഈ തഞ്ചത്തിൽ ശരഗാമി മുമ്പിയെ ചാടി

പിടിച്ചു. മുമ്പി പോയിട്ടു പറഞ്ഞു "നീ വരമൊഴികെ എന്തു വേണമെങ്കിലും ചോദിച്ചോ. എന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കരുത്." ശരഗാമി "ഇതുതന്നെ തഞ്ചം" എന്നും പറഞ്ഞു "മുമ്പിവര, പോയിക്കേണ്ട. എനിക്ക് വരമൊന്നും വേണ്ട. ഞാൻ ഇന്നലെ ഒരു പെണ്ണിനെ സ്വപ്നം കണ്ടു. എങ്ങിനെയെങ്കിലും അവളെ കല്യാണം കഴിപ്പിച്ചു തരണം. ഉം. ഉടനെ."

മുമ്പി യോഗദൃഷ്ടികൊണ്ടു ആ പെണ്ണിനെ അറിഞ്ഞു. മാളവരാജാവിന്റെ പുത്രി ഉയർത്തിയായിരുന്നു അത്. ഉടനെ മുമ്പി മെതിയടി കാലിലിട്ടു മാളവരാജാവിനെ കണ്ടു ഈ വിവാഹം ഭംഗിയായി നടത്തിച്ചു ശരഗാമിദമ്പതികളെ അനുഗ്രഹിച്ചു മടങ്ങി.

'ഇനി താൻ ഒരു കഴുതക്കും മക്കളെയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതല്ലെ'ന്നു സത്യം ചെയ്തു ആ മുമ്പിപുറംവൻ നേരെ ഹിമാലയത്തിലേക്കു കയറി.

തൊപ്പിയിൽ ശീട്ട്

ഒരു പുതിയ ശീട്ടിൻ കെട്ടിൽ നിന്നു നാലാസുകളെടുത്ത് തൊപ്പിക്കുള്ളിലെ തുണിയിൽ ഒളിച്ചുവെക്കുക. എന്നിട്ടു ശീട്ടിൻ കെട്ടു ആരുടെയെങ്കിലും കയ്യിൽ കൊടുത്തു നല്ലവണ്ണം കശക്കാൻ പറയുക. ആരും കെട്ടിൽ എല്ലാ ശീട്ടു മുണ്ടോ എന്നൊന്നും നോക്കില്ല. ആരും എണ്ണിനോക്കാൻ മിനക്കെടുകയില്ല. എന്നിട്ടു ജാലക്കാരൻ തന്റെ തൊപ്പി യെടുത്തു വീശി യാതൊരു കൃത്രിമവും എവിടെയുമില്ലെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കണം. തുണിക്കുള്ളിൽ മറച്ച ശീട്ടു ആരും കാണില്ലല്ലോ. തൊപ്പി കാണുമ്പോൾ ഒരുത്തനും അതിൽ ശീട്ടുണ്ടെന്നു ചിന്തിക്കയില്ല. പിന്നീടയാൾ ശീട്ടു തൊപ്പിയിലാട്ടു ഒന്നു കുലുക്കി വീണ്ടും ഒരുകു ക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. കാലിത്തൊ

പ്പിയും അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കും. പിന്നെ ആയാൾ ഒന്നുകിൽ ഒരു രൂമാ ലുകൊണ്ടു തൊപ്പി മുടുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ കണ്ണു കെട്ടുന്നു. ആയാൾ ആ കെട്ടിൽനിന്നു നാലാസുകൾ മാത്രം കാണാതെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. അതായത് തുണിക്കുള്ളിൽ ഒളിച്ചുവെച്ച ശീട്ടു കൾ! കാണികൾ കൈകൊട്ടും. ജാല വിദ്യക്കാരന്നു അഭിമാനപുരസ്സരം മീശ മുറുക്കാം. പക്ഷെ ഈ ടിക്കത്തന്നെ രണ്ടാംപ്രാവശ്യം കാണിക്കരുതെ.

കൂടുതലറിവാൻ ഇംഗ്ലീഷിലെഴുതി ചോദിക്കുക:—

പ്രഫസർ പി. സി. സക്കാർ,

മേജിഷിയൻ

12/3-ജമീർ ലേൻ

ബാലിഗഞ്ച് : കൽക്കത്ത-19

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

ഗണപതിശർമ്മ ഒരു ജ്യോത്സ്യനായിരുന്നു. പലരുടെയും ജാതകമെഴുതിയും രാശിവെച്ചും വയറു പിഴിപ്പിക്കുന്നൊരു ഗണികൻ. ഏതോ ഒരു ധനവാൻ തന്റെ 'ഭായ് തനിക്കനുക്രൂപിയാവുമോ' എന്നു നോക്കിച്ചതിന്നു ശർമ്മ 'ആവും' എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞതനുസരിച്ചോ എന്നോ ആ സ്ത്രീ ഈയാളോടു കൂരതയില്ലാതെ പരിമാറാൻ തുടങ്ങിയ സന്തോഷാകൊണ്ടു ധനവാൻ ശർമ്മക്കു ഉപജീവിക്കാൻ വേണ്ടി കറവുള്ളൊരു പശുവിനെ കൊടുത്തു.

ശർമ്മയുടെ അടുത്ത വീട്ടിലാണു രാഘവൻമാസ്റ്റർ താമസിക്കുന്നത്. അവർ തമ്മിൽ വലിയ സ്നേഹിതന്മാരുമാണ്. മാസ്റ്റർക്കും കുറേശ ജ്യോതിഷമൊക്കെ അറിയും. പക്ഷെ ഗവണ്മേണ്ടു സ്ത്രീളിലെ അദ്ധ്യാപകനായതുകൊണ്ടു എടക്കിടെ ശമ്പളം കിട്ടിയിരുന്നതിനാൽ ജ്യോതിഷത്തെ ഉപജീവന മാർഗ്ഗമാക്കി

യിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രം. ശർമ്മക്കു കറവുള്ള പശുവിനെ കിട്ടിയപ്പോൾ കറച്ചു ഗൌരവം കൂടി. കറന്നു കിട്ടിയ പാൽ വിററു കാശാക്കാൻ തുടങ്ങി. മാസ്റ്റർ പറഞ്ഞു "ശർമ്മാജി, എനിക്കും കുറേശ്ശ പാൽ തരു. ശമ്പളം കിട്ടിയാൽ പണം തരാം." ശർമ്മ അതു നിരസിച്ചു. അതുവരെ മാസ്റ്ററോടു നാലുണ്ടയും എട്ടുണ്ടയും കടം വാങ്ങിയിരുന്ന വ്യക്തിയാണെ! മാസ്റ്റർക്കു കറച്ചു ഭക്ഷ്യം വന്നു. ശർമ്മയെ ഒരു പാറം പഠിപ്പിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ മാസ്റ്റരുടെ വീട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു ബോർഡ് തൂങ്ങുന്നു "സൌജിന്ദ്യം! ശരിയായ ഗണിതം. കുറിക്കു കൊള്ളുന്ന ഫലം! യാതൊരു പ്രതിഫലവും വേണ്ട. രാവിലെ 6 മുതൽ 8 വരെയും, വൈകുന്നേരം 6 മുതൽ 9 വരെയും. വേണ്ടവർ വന്നുകൊള്ളുക" എന്ന്.

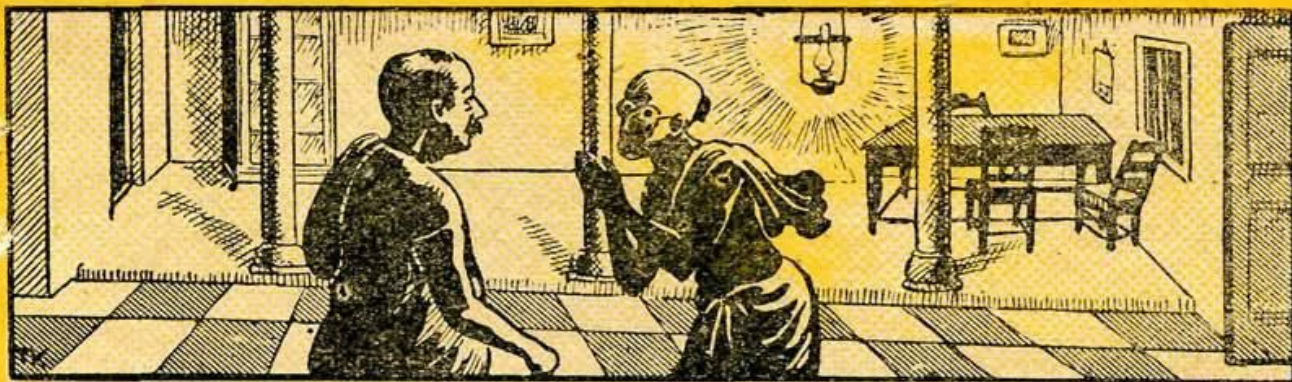
ആളുകൾ ബോർഡു കാണാൻ തുടങ്ങിയശേഷം മാസ്റ്ററുടെ വീട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നു നിന്നു 'കു' ആവാൻ തുടങ്ങി. ശമയുടെ വീട്ടിൽ വരുന്നവർക്കുണ്ടുണ്ടു പോകാൻ തുടങ്ങി. മാസ്റ്റർ യാതൊരു പ്രതിഫലവുമില്ലാതെ ജാതകം നോക്കും, രാശി വെക്കും ഏറെക്കുറെ സത്യവും പറയും. ആളുകൾ പറയാൻ തുടങ്ങി. "ശമ കള്ളൻ! പണത്തിനു എന്തൊരു മോഹമാണയാൾക്കു്. പറഞ്ഞതൊന്നും അത്ര ശരിയാകുന്നതുമില്ല. മാസ്റ്റർക്കു നെയ്യല്ല" എന്നൊക്കെ.

ആകപ്പാടെ രണ്ടു മാസംകൊണ്ടു ശമക്കു അരക്കാശു കിട്ടാതായി. ദുഷ്ടത. എന്താ ചെയ്യേണ്ടതെന്നാലോചിച്ചു ആയാൾ. നേരെ രാഘവൻമാസ്റ്ററുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു പറഞ്ഞു "മാഷെ, നിങ്ങൾ എന്റെ കഞ്ഞിയിൽ പൂശിയിടരുത്. ഞാൻ നിങ്ങളെ നിരാദരിച്ചതിന്നു മാപ്പു ചോദിക്കുന്നു" എന്ന്.

മാസ്റ്റർ ചിരിച്ചു പറഞ്ഞു "ശമാജി, സ്വല്പം വലുതാ കിട്ടുമ്പോഴേക്കു പഴയ സ്തിതിയൊക്കെ മറക്കുന്നതു മൂഢലക്ഷണമല്ലേ? ഇനിയെങ്കിലും മയ്യാടക്കു നടക്കു" എന്നും പറഞ്ഞു ആ ബോർഡെടുത്തു വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

അടുത്തനാൾ ആളുകൾ വന്നപ്പോൾ ബോർഡില്ല. വന്നവർ മാസ്റ്ററോടു വിവരം ചോദിച്ചു. "ഗവൺമണ്ടു നിരോധിച്ചു. സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പരസ്യമായി മറ്റൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യരുതെന്നു നിർബന്ധമുണ്ടു്. സർക്കാരിന്റെ ആവശ്യം കഴിഞ്ഞു ബാക്കി എത്ര സമയമുണ്ടെങ്കിലും ശരി, വെറുതെ കളഞ്ഞുകൊള്ളുക എന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു ജോലിയും നോക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണു നിയമം. ഇനിമേൽ ശമാജി നോക്കിക്കൊള്ളൂ" മാസ്റ്റർ പറഞ്ഞു.

അന്നു മുതൽ കറവു വരുന്നതുവരെ രാഘവൻമാസ്റ്റർക്കു നാഴി പാൽ നിത്യവും കൊടുത്തു ശമം.

വേറൊരു പുച്ച

ഒരു ദിക്കിലൊരു കള്ളനുണ്ടായിരുന്നു. തിരിമുറിഞ്ഞ കള്ളൻ! പലേടത്തു നിന്നും പലതും അവൻ കട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരാൾക്കും പിടിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. അത്ര രസികനാണ് ആൾ.

ഒരു ദിവസം അയൽപക്കത്തെ കൃഷ്ണൻ വന്നു പറഞ്ഞു. “ചങ്ങാതി, കാര്യം കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടിലാണ്. ഞാൻ പലേടത്തും ജോലിക്കു പോയി. യാതൊരാളും ജോലി തരുന്നില്ല. പിച്ച തെണ്ടിയാൽ ‘തടിയില്ലെടാ, പണിയെടുക്ക്’ എന്നുമാണു പ്രഭുക്കളുടെ പറച്ചിൽ. ജീവിക്കാനൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. ഞാനും കക്കാൻ പഠിക്കാം. അല്ലാതെ ഈ പണക്കാരുടെ കയ്യിൽനിന്നു യാതൊന്നും പുറത്തു വരില്ല” എന്നു്.

“ശരി, നീ വരുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. പക്ഷെ വളരെ ജാഗ്രതയോടെ വേണം. നിന്നെപ്പോലെ മനസ്സു മടുത്തിട്ടുതന്നെയാണു ഞാനും ഈ ചോരവൃത്തി തുടങ്ങിയതു്. അല്ലാതെ കക്കുന്നതിൽ വളരെയൊന്നും പ്രതീതിയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു നിലക്കും ജീവിക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ലെന്നു വെച്ചാൽ പിന്നെന്താ ചെയ്യുക? വാ ഇന്നു രാത്രി നമുക്കൊരുമിച്ചു കക്കാൻ പോകാം” എന്നായി കള്ളൻ.

അന്നു രാത്രി അവർ ഒരു വീട്ടിൽ കടന്നു. പണക്കാരന്റെ വീടാണ്. അകത്തു കടന്നു കള്ളനും കൃഷ്ണനും കൂടെ ചിലതൊക്കെ എടുത്തു. കള്ളന്റെ കാൽ ഒരു പാത്രത്തിൽ തട്ടി ശബ്ദമുണ്ടായി. വീട്ടുമസ്ഥൻ ഉണൺ ‘ആരാതു്?’ എന്നായി. ഉടനെ കള്ളൻ “മ്യാം മ്യാം” എന്നു പുച്ചയെപ്പോലെ കരഞ്ഞു. പുച്ചയാണെന്നും കരുതി ഉടമസ്ഥൻ കിടന്നു. വീണ്ടും കൃഷ്ണന്റെ കാൽ പാത്രത്തിൽ തട്ടി. ഉടമസ്ഥൻ ഉണൺ ‘ആരാതു്?’ എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതിനിടെ കള്ളൻ പുറത്തു കടന്നു. കൃഷ്ണൻ പരിഭ്രമിച്ചു. അവന്നു പുച്ചയെപ്പോലെ ശബ്ദിക്കാനായില്ല. ഉടനെ ‘വേറൊരു പുച്ച’ എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടമസ്ഥൻ ആളുടെ ശബ്ദം കേട്ടു വിചക്ഷം കൊളുത്തി വന്നു കൃഷ്ണനെ പിടിച്ചു.

തന്റെ ചങ്ങാതി പെട്ടതു കണ്ടു കള്ളൻ വ്യസനിച്ചു. കള്ളനാണെങ്കിലും കൂട്ടുകാരോടു കൂറുണ്ടാവില്ലെ? ഉടനെ ഉമ്മാഞ്ഞു വാതിലിൽ ചെന്നു മുട്ടി വിളിച്ചു. വീട്ടുമസ്ഥൻ തന്നെ സഹായിക്കാൻ അടുത്ത വീട്ടിലെ ആൾ വന്നതാണെന്നോത്തു വാതിൽ തുറന്നു. കള്ളൻ അകത്തു കടന്നു മര്യാദക്കാരനെപ്പോലെ വിവരം ചോദിച്ചു. ഉടമസ്ഥൻ പറയുന്നതിന്നിടയിൽ കൃഷ്ണൻ പുറത്തു ചാടി. കൂടെ കള്ളനും! ഉടമസ്ഥൻ മിഴിച്ചുനിന്നു.

കൃതി

ശങ്കരമഹാരാജാവ് ശ്രീരാമഭക്തനായിരുന്നു. ലോകമെങ്ങും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിപാരമ്പര്യമായ പഠറിയുള്ള പ്രശംസ പരന്നു. ഇതിൽ രാജാവിനും അല്പം ഡംഭമുണ്ടായി. തന്നിൽ കവിഞ്ഞൊരു രാമഭക്തൻ ഇല്ലെന്നഭിമാനിച്ച അദ്ദേഹം. ഏതുവഴിക്കും അഹംഭാവം ആപലുരമാണല്ലോ.

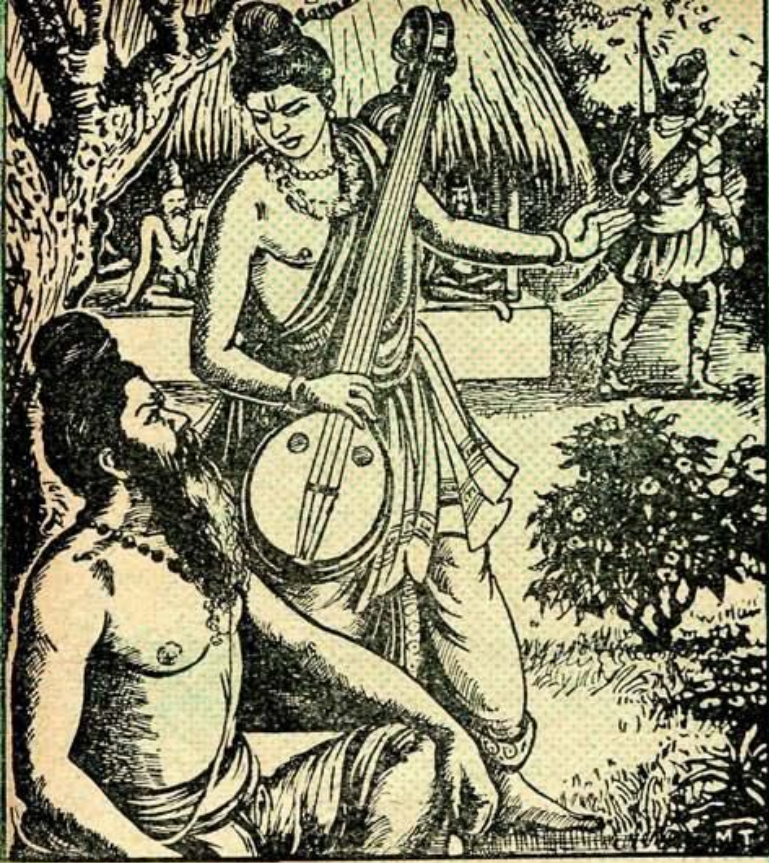
പതിനാലു ലോകത്തിലും ഏഷണി പറഞ്ഞു നടക്കുന്ന ആ മഹാമുനി—നാരദൻ—ഈ വർത്തമാനമറിഞ്ഞു. വല്ലവരെയും തമ്മിൽതല്ലിച്ചു നടക്കാൻ വാസനയുള്ള 'ജന്തു'ക്കൾക്കു ഈവിധ മൊരു വാർത്ത കേട്ടാൽ ഉറക്കം വരുമോ? ആ വക കൂട്ടരെ കണ്ടാൽ വാതിലടക്കുകയാണു ഭേദം. പക്ഷെ ഈ 'ചെങ്കുത്താ'നെ വാതിലടച്ചു നിർത്താനും നിറുത്തിയില്ലല്ലോ. മായാവിയല്ലേ?

'ശങ്കരനെ എങ്ങിനെയൊണ് ഒന്നു വിസ്തീയാക്കുക' എന്നായി നാരദന്റെ

ചിന്ത. ആലോചിച്ചാലോചിച്ചു അവസാനം ഒരു വഴി കണ്ടു.

ഒരു ദിവസം നാട്ടുകാരിൽ പലരും വന്നു രാജാവിനോടു സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചു. "പ്രഭോ, കുരങ്ങന്മാർ വന്നു അടിയങ്ങളുടെ തോട്ടങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുന്നു" എന്ന്. രാജാവിനു കേട്ടു കാട്ടിൽ വേട്ടക്കു പോയി. ഉച്ചവരെ വേട്ടയാടിക്കിഴിഞ്ഞു. അടുത്തുതന്നെ ഒരു തപോവനം കണ്ടു. അതിൽ ഏറെക്കുറെ മുനിപുംഗവന്മാരും സമ്മേളിച്ചിരുന്നു.

രാജാവ് ഉടജാങ്കണത്തിലെത്തിയപ്പോൾ അതു വിശ്വാമിത്രന്റെ വാസസ്ഥലമാണെന്നറിഞ്ഞു. വിശ്വാമിത്രൻ ആചാരോപചാരങ്ങൾ ചെയ്തു. വിശ്രമം നൽകി രാജാവു യാത്രയായി. രാജാവിനു ചെറിയൊരു സംശയമുളവായി. "എത്രയോ വിശിഷ്ട മാമുനികളുണ്ട്. ആരോടാണു ആദ്യം യാത്ര പറയേണ്ടത്" എന്ന്. നല്ല തിരിച്ചിലല്ലേ?

പല പ്രമാണികളും കൂടിയ ഒരു ദിക്കിൽ ഈവക ബുദ്ധിമുട്ടുകളുണ്ടാവാം. എല്ലാവരോടും ചിരിയിളിക്കണം. ഒരുത്തനോടു മുഞ്ച പറഞ്ഞാൽ മറുജവകൾ ലോകമായി. ഒന്നാമനായി ഇരിക്കുന്നതു വസിയ്ക്കുന്നു. രാജാവ് ആദ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നു യാത്ര പറഞ്ഞു. നാരദനും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഏഷണിക്കടുക്കു ഈ സന്ദർഭം പാഴാക്കിയില്ല. ആയാൾ വിശ്വാമിത്രനെ പറഞ്ഞു വിറളി പിടിപ്പിച്ചു. “സഖേ, ആ രാജാവിന്റെ അധികപ്രസംഗം കണ്ടോ? താങ്കളുടെ ആത്മത്തിൽ അതിഥിയായിട്ടും യാത്ര പറവാൻ ആദ്യം വസിയ്ക്കന്റെ

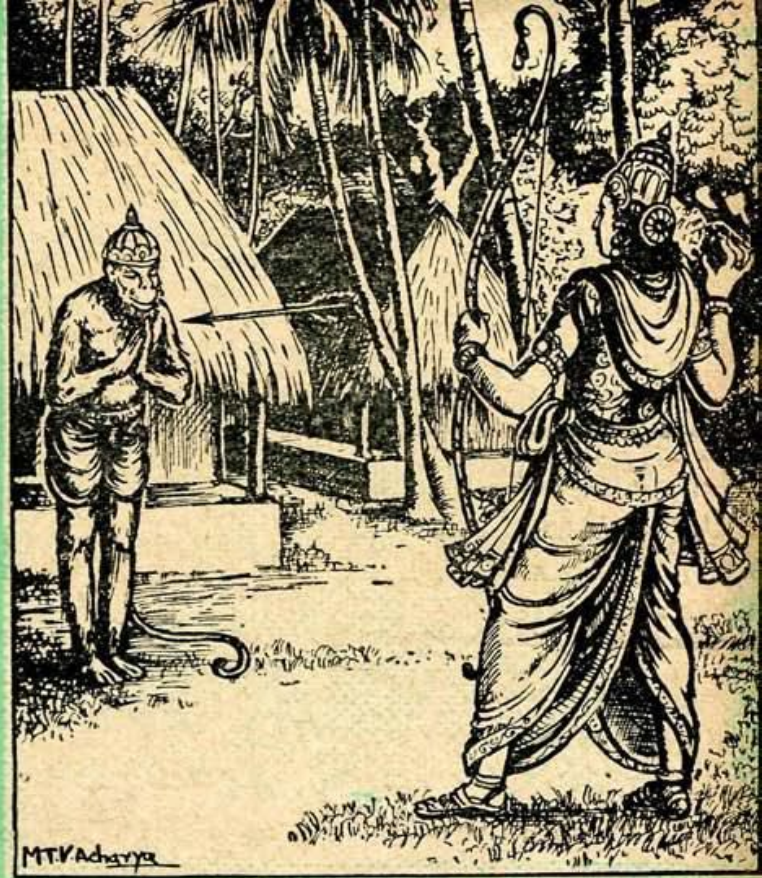
അടുക്കെയല്ലേ പോയത്? നന്ദിയില്ലാത്ത ധിക്കാരമല്ലേ അത്? എന്നൊക്കെ.

വരും ഫലങ്ങളെ പററി ചിന്തിക്കാതെ കേട്ടതിനു നേരെ ചാടുന്നവനല്ലേ വിശ്വാമിത്രൻ? നാരദന്റെ വാക്കുകൾ ചാടിക്കളിച്ചു. ഉടനെ അയോദ്ധ്യയിലെത്തി, ശ്രീരാമനോടു പറഞ്ഞു “രാമ, എന്റെ ആവശ്യത്തെ നിറവേറുമെന്നു വാക്കുതരിക” എന്നു. രാമൻ ചോദിച്ചു “അവിടുത്തെ എന്താജ്ഞയും ഞാൻ ശിരസാ വഹിക്കുമല്ലോ.” ഇതു കേട്ടു മുമ്പി പറഞ്ഞു: “ശങ്കന്തൻ എന്നെ അപമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. അവന്റെ ശിരശ്ശേലം ചെയ്യുന്നതുവരെ എന്റെ വ്രണിതഹൃദയം ശാന്തിയടയുകയില്ല.” നല്ല മോഹമല്ലേ? ഈയാളുടെ മനഃശാന്തിക്കു മറ്റൊരുത്തന്റെ തലയറുക്കണമെന്നു. ശ്രീരാമൻ ആകുപ്പാടെ കഴങ്ങി. ഒരു ഭാഗത്തു ഗുരുവിന്റെ ആജ്ഞ നിഷേധിക്കാനുള്ള ഭീതി, മറുഭാഗത്തു തന്റെ ആശ്രിതനെ നിഗ്രഹിക്കാനുള്ള വൈമനസ്സും! എന്തു ചെയ്യും? അവസാനം ഗുരുവിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ നിശ്ചയിച്ചു വാക്കും കൊടുത്തു. അങ്ങിനെയല്ലേ വത്ര. എത്ര നല്ല രാജാവോ പ്രഭുവോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. തന്നെപ്പോലുള്ള പ്രമാണികളെയോ, മ

മാനാരയോ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി കീഴിൽ പണിയെടുക്കുന്നവരേയോ ആശ്രിതന്മാരേയോ യാതൊരു കാരണവും കൂടാതെ ചവുട്ടി പുറത്താക്കും.

നാരദൻ ഈവക ചരിത്രങ്ങളൊക്കെ യറിഞ്ഞു. ഒരു കല്യാലുണ്ടാക്കിയാൽ അതു നിലനിൽത്താൻ പലതും വേണ്ടേ? ഉടനെ ശങ്കന്തന്റെയടുക്കെ പോയി പറഞ്ഞു “ശ്രീരാമൻ വിശ്വപാമിത്രന്റെ വാക്കു കേട്ടു നിന്നെ കൊല്ലാൻ വരുന്നുണ്ട്.” ശങ്കന്തൻ ഇതു കേട്ടു പരിഭ്രമിച്ചു. നാരദൻതന്നെ വഴി പറഞ്ഞു കൊടുത്തു “നീ പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. അഞ്ജനാദേവിയുടെ അടുക്കെ പോയി അഭയമിരക്കുക. എന്നാൽ രക്ഷയുണ്ടാവും” എന്ന്.

ശങ്കന്തൻ ഇതു കേട്ടുവുടൻ അഞ്ജനയുടെ വസതിയിലേക്കോടി ‘ശരണം, ശരണം’ എന്നു പറഞ്ഞു കരഞ്ഞു. ദേവി പുറത്തു വന്നു ‘ഭയപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ അഭയം തരുന്നു. അകത്തു വരു’ എന്നു പറഞ്ഞു. ശങ്കന്തൻ അകത്തു കടന്നു ചരിത്രം മുഴുവൻ കേൾപ്പിച്ചു. അഞ്ജന ഞെട്ടിപ്പോയി. ശ്രീരാമസ്വാമിക്കെതിരായിട്ടാണു താൻ ശങ്കന്തൻ വാക്കുകൊടുത്തതെന്നോർത്തപ്പോൾ ആ ദേവിക്ക് താപാക്ഷത സഹിക്കാതായി.

ഇതിനിടെ ഹന്തമാൻ വന്നു. അമ്മ മൗഢ്യത്തോടെയിരിക്കുന്ന കണ്ടു വിവരം ചോദിച്ചു. ദേവി പറഞ്ഞു “മകനെ, നീ എന്റെ വാക്കിനെ രക്ഷിക്കണം. കാര്യമറിയാതെ ഞാൻ ശ്രീരാമഭദ്രസ്വാമിക്കെതിരായി ശങ്കന്തൻ അഭയമേകി. അതു നിറവേറാൻ നീ ആജഗന്നിയന്താവിനോടു പോരിടേണ്ടി വരും” എന്ന്.

ഹന്തമാൻ വ്യസനിച്ചുവെങ്കിലും പറഞ്ഞു. “അമ്മേ, ഒട്ടും പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. ശ്രീരാമഭദ്രനോടുള്ള ഭക്തി എത്രത്തോളമുണ്ടോ അത്രയും മാതൃഭക്തിയും എനിക്കുണ്ട്. ഞാൻ വാഗ്ദത്തപരിപാലനാത്ഥം പോരാടിയാൽ സ്വാമി

എന്നെ തെറ്റിദ്ധരിക്കില്ല' തീർച്ചയെന്നു. ഇതിനിടെ ശ്രീരാമൻ ശങ്കുതന്നെ തേടി അവിടെയെത്തി. 'ശങ്കുതന്നെ വിടെ?' രാമൻ ചോദിച്ചു. "പ്രഭോ, ശങ്കുതൻ ഇവിടെയുണ്ട്. അമ്മ അദ്ദേഹത്തിന്നു അഭയം നൽകി. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ കൊല്ലാൻ നിവൃത്തിയില്ല" ഹനുമാൻ സവിനയം പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു 'രാമബാണം ശങ്കുതന്റെ ശിരസ്സു മുട്ടുകൊള്ളൂ' എന്നും പറഞ്ഞു രാമൻ ഒരുസ്രം തൊടുത്തുവിട്ടു. "ഹനുമാൻ രാമഭക്തനാണെങ്കിൽ ആ പ്രഭുവിന്റെ ബാണം ശങ്കുതനെ തൊടാതിരിക്കട്ടെ!" എന്നും പറഞ്ഞു ഹനുമാൻ ആ ബാണത്തെ തൊഴുതു. വായുവേഗത്തിൽ വന്ന ആ ബാണം ആകാശത്തിലേക്കുയർന്നു. രാമബാണം സ്തംഭമായതിനാൽ പതിനാലു ലോകവും സ്തംഭിച്ചുപോയി. ദേവന്മാർ അമ്പരന്നു. അവർ കാരണമാരാഞ്ഞു. ഇതെല്ലാം നാരദന്റെ കസ്യപിയാണെന്നറിഞ്ഞു

എല്ലാവരും ശ്രീരാമനെ സ്തുതിച്ചു അസ്രം പിൻവലിക്കാനുപേക്ഷിച്ചു. "രാമബാണം ലക്ഷ്യത്തിൽ തറച്ചല്ലാതെ മടങ്ങില്ല. എന്തോ വരട്ടെ!" രാമൻ പറഞ്ഞു "പ്രഭോ, അടിയുന്നതറിയാം. ആ ദിവ്യാസ്രം അടിയന്റെ നെഞ്ചിൽ തറക്കുമാറാകട്ടെ" ഹനുമാൻ പറഞ്ഞു.

രാമബാണം ഹനുമാന്റെ വിസ്തൃതവക്ഷസ്ഥലത്തെ പിളർന്നു. ആ മേദത്തിൽ ശ്രീരാമഭദ്രൻ സീതാലക്ഷ്മണ സമനപിതനായി നില്ക്കുന്ന കാഴ്ച സകല ജനങ്ങളെയും ആശ്ചര്യഭരിതരാക്കി. തന്നേക്കാൾ എത്രയോ കവിഞ്ഞ ഭക്തനാണു ഹനുമാൻ എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ശങ്കുതന്റെ ഗർവ്വം അവസാനിച്ചു.

അഞ്ചനാദേവിയുടെ കരസ്സാശമാത്രയിൽ ഹനുമാന്റെ മാറിലെ വിദ്വേഷം പാടെ മാഞ്ഞു. ആ രാമഭക്തന്റെ മാർ പൂർവ്വവൽ കൂടി. ലോകത്തിൽ പ്രശാന്തിയും വിളയാടി.

ചാതുർവർണ്യം

കുട്ടികളെ, ഈ ചാതുർവർണ്യം എന്തിനാണു എന്നറിയുമോ? അതു പോലെ, ചാതുർവർണ്യം എന്നുവെച്ചാലെന്താ? 'ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ, വൈശ്യർ, ശൂദ്രർ' അല്ലേ? ഈ നാലു ജാതികളും രാഷ്ട്രീയപരമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഒന്നും മറെറാന്നിന്നു മീതെയുമല്ല. ഒരു രാജ്യം നന്നാവാൻ ഈ നാലു ജാതിയും വേണം. വേദജ്ഞാനത്തിന്നും, മനുഷ്യനു എന്നെന്നുറിച്ചാത്ത സംഗതികൾ ഈശ്വരൻ സമർപ്പിച്ചോ പ്രകൃതിയിലുണ്ടോ സമാശ്വസിപ്പിക്കാൻ ഒരു കൂട്ടർ വേണം. അതാണ് ബ്രാഹ്മണർ. രാജ്യത്തെ സംരക്ഷിക്കാൻ വീരയോദ്ധാക്കൾ വേണം. അതാണ് ക്ഷത്രിയർ. വ്യവസായം വളർന്നു രാജ്യം നന്നാവൂ. അതിനാണു വൈശ്യർ. കർഷികന്മാരും പ്രവൃത്തിയെടുക്കാൻ ആളുമില്ലാതെ ഒരു രാജ്യവും നിലനിൽക്കുകയില്ല. അതിനാണു ശൂദ്രർ. ഇതു മനസ്സിലാക്കുവിൻ. അല്ലാതെ ജാതിവ്യത്യാസത്തിൽ തല കായരുതു കെട്ടോ.

? ? ? ?

നാരായണൻ നായരുമാസ്റ്റർ 2-ാം ക്ലാസിലെ മുഹമ്മദിനു കണക്കു ചൊല്ലിക്കൊടുക്കയാണ്. എണ്ണിയെണ്ണി 'ഇരുപത്തേഴ്' എന്നു ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു. മുഹമ്മദ് 'ഇരുപത്തേഴ്' എന്നു പറഞ്ഞു. 'ഇരുപത്തേഴ്'ല്ലോ 'ഇരുപത്തേഴ്' മാസ്റ്റർ പറഞ്ഞു. വീണ്ടും അവൻ 'ഇരുപത്തേഴ്' എന്നു തന്നെ പറഞ്ഞു. അങ്ങിനെ മൂന്നു നാലു തവണ 'ഇരുപത്തേഴ്' എന്നു പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടും മുഹമ്മദ് തെറ്റി പറയുന്നതു കേട്ട്, അടുത്ത ക്ലാസിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഫോഡ് മാഷ്ക്ക് വല്ലാതെ ഭേഷ്യം വന്നു. ഉടനെ ഈ ക്ലാസിൽ ചാടിക്കടന്നു മുഹമ്മദിനെ പിടിച്ച് മണ്ടക്കുരണ്ടു ചൊടും കൊടുത്തു പറഞ്ഞു: "എടാ, എത്ര പ്രാവശ്യമായി ആ മേഷ് നന്നോടു സരിക്കു പറയാൻ പറയ്ക്കുന്നു. പറട, നേരെ" ഇ-രു-ഗ-ത്ത-ഴ്" എന്നും പറഞ്ഞു ചെവിക്കൊരു തിരുമ്പും കൊടുത്തു. ചെക്കൻ പിന്നെയും 'ഇരുപത്തേഴി'ൽ തന്നെ!

വളരെ നന്നായി!

പുതുഗ്രാമത്തിലെ പ്രമാണിയാണ് ശങ്കരയ്യർ. അനവധി സ്വത്തുണ്ട്. കുടുംബമാണെങ്കിൽ വളരെ കുറവു. ഭാര്യയും അമ്മയും മാത്രമേയുള്ളൂ. മക്കളില്ല. പണംകൊണ്ട് ഈയാളെ ആ ഗ്രാമവാസികൾ മുഴുവൻ 'എജമാൻ' എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. വല്ലവരും തന്നെ ബഹുമാനിച്ചിട്ടില്ലെന്നിരിക്കട്ടെ എന്നാൽ 'എജമാൻ' അവരുടെ കുടി പൊളിക്കും. പുറത്തേക്കു അങ്ങിനെയൊന്നുമില്ല. കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നതും മറ്റും കേട്ടാൽ വല്ല ബുദ്ധന്റെയോ, ക്രിസ്തുവിന്റെയോ അവതാരമാണെന്നു തോന്നും. അയ്യർ അടുത്ത കയ്യിനു ഉപ്പിടില്ല. വല്ല പിചുക്കാരും വീട്ടിൽ കയറിവന്നാൽ പട്ടിയെ വിട്ടു കടിപ്പിക്കും. എന്നാൽ പുറത്തേക്കു പറയുന്നതൊന്നും അങ്ങിനെയല്ല താനും. സ്വത്വം, ധനം, ഭൂതദയ എന്നിവയെ പറ്റി ഈയാൾ പ്രസംഗിക്കുന്ന കേട്ടാൽ

ഏതു മഹാത്മാവും തല കുനിക്കും. ആയാളുടെ പ്രവൃത്തികളെ സൂക്ഷ്മമായറിയുന്നവനല്ലെ കാര്യമറിയു? ജനങ്ങൾക്കു ഈയാളോടു വെറുപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ആയാളുടെ സ്വാധീനശക്തിയെ ഭയന്നു കണ്ടാൽ മൂണ്ടു കക്ഷത്തു വെച്ചു ബഹുമാനിക്കും. പണമുള്ളവനു എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല?

ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും വല്ല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോ, നല്ല വസ്ത്രം ധരിച്ചവരോ മഠത്തിൽ കയറിവന്നാൽ അയ്യരുടെ ഉപചാരങ്ങൾ അതികേമമാണ്. സാധുക്കളോടേ ഭീഷണിയുള്ള ഒരു സാധാരണ കാൺസുബളോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു തപാൽശിപായിയോ മറെറാ മഠത്തിൽ കയറിവന്നാൽകൂടി അയ്യർ കാപ്പി കഴിപ്പിക്കാതെ മടക്കി അയക്കില്ല. അത്രമേൽ ഗവണ്മെണ്ടുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ബഹുമാനമാണ്. "എന്തെങ്കിലും കാര്യമുണ്ടാവില്ലെ അവരേക്കാ

ണ്ടു്?” അച്ചൻ ചിന്തിക്കും! അങ്ങിനെ സാധുക്കളോടു യാതൊരനുകമ്പയുമില്ലാത്തൊരു കഠിനഹൃദയനായിരുന്നു നമ്മുടെ ശങ്കര എജമാൻ!

ഒരു ദിവസം ആ ഗ്രാമത്തിൽ രാമസ്വാമി എന്നൊരാൾ വന്നു. ഈയാൾ ഒരു ലോകസഞ്ചാരിയാണ്. കയ്യിൽ അരക്കാശില്ലാതെ നാടു മുഴുവൻ തെണ്ടി നാൾ കഴിക്കുന്നൊരു സേവികൻ. യാതൊരു പണിയുമില്ലാതെ തെണ്ടി തിരിഞ്ഞു തിന്നു നടക്കുന്നതുകൊണ്ടു നല്ല തടിയുണ്ടു്; നല്ല വസ്ത്രങ്ങൾ. ഈ യാളെ കണ്ടാൽ ആരും ഒരു തെണ്ടി യാണെന്നൊന്നും പറയില്ല. പല രാജ്യങ്ങൾ ചുറ്റിയതിനാലും, പല ജനങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെടാനിടയായതുകൊണ്ടും ഈയാൾക്കു നല്ലവണ്ണം സംസാരിക്കാനും പരിമാറാനും അറിയും. സമയത്തിനൊത്തു എന്തു വേഷം കെട്ടാനും മടിയുമില്ല. തെണ്ടികൾക്കുണ്ടോ വല്ലതിന്നും സങ്കോചം?

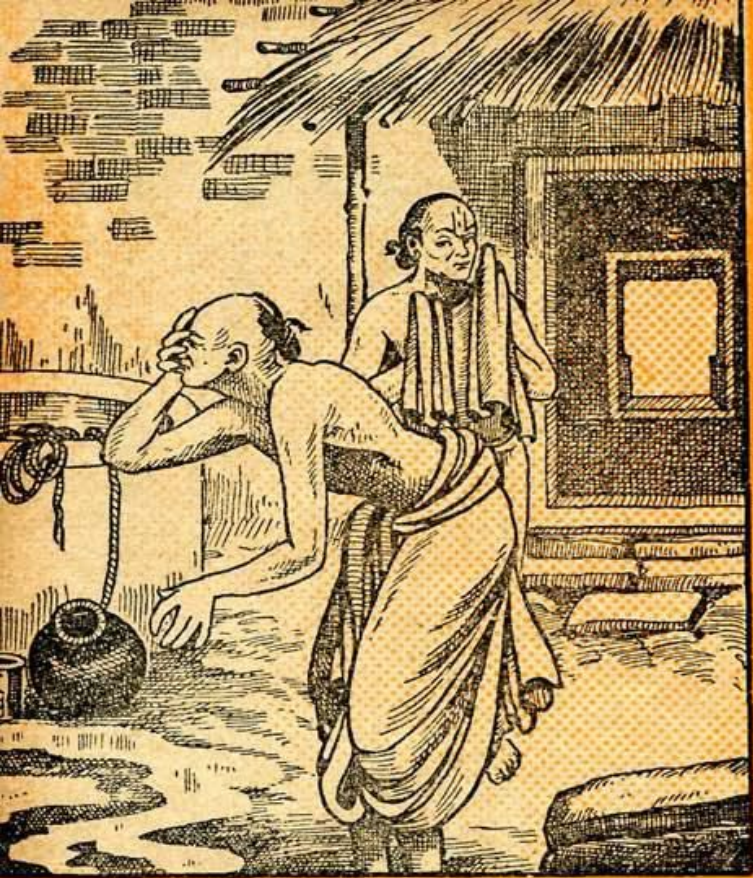
‘എവിടെ പോയിട്ടാണു ഭക്ഷണം പററിക്കേണ്ടതു്?’ എന്നും ആലോചിച്ചു ആയാൾ നടക്കുകയായിരുന്നു. വഴിയിൽ ഒരാളെ കണ്ടു ചോദിച്ചു. ആയാൾ ശങ്കര എജമാന്റെ വീടു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു പറഞ്ഞു “നീങ്ങൾ ആ

വീട്ടിൽ മാത്രം കയറിപ്പോകരുതു്” എന്ന്. രാമസ്വാമി അവിടുത്തെ കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. വഴിയിൽ കണ്ട വിദ്വാൻ പോവുകയും ചെയ്തു.

“ആട്ടെ, ഇന്നത്തെ ചോറു അവിടെ തന്നെ” എന്നും തീർച്ചയാക്കി സോമനും വേഷ്ടിയുമൊക്കെയൊന്നു നേരെ യാക്കി രാമസ്വാമി ശങ്കര എജമാന്റെ വീട്ടിൽ കയറിച്ചെന്നു. നല്ല വേഷം, കണ്ടാൽ കൂററൻ! ഇതൊക്കെക്കൂടി കണ്ടപ്പോൾ ഏതോ ഒരു യോഗ്യൻ തന്നെ കാണാൻ വന്നതാണെന്നും വിചാരിച്ചു ശങ്കരയ്യർ സ്വാഗതമരുളി.

രാമസ്വാമി ശങ്കരയ്യരെ കണ്ടവുടൻ

തന്നെ നന്നായൊരു പ്രസംഗം നടത്തി. ഇന്നത്തെ കൊറിയൻ പ്രശ്നത്തെയും, പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയേയും, ആററമിക് റിസർച്ചിനേയും, ജാപ്പാൻ വ്യവസായത്തേയും പറ്റി പൊടിപൊടിച്ചൊരു പ്രസംഗം. ശങ്കരയ്യർക്കുണ്ടോ ഇതിന്റെ ഏതിന്റെയെങ്കിലും വാലും മുട്ടുമറിയുന്നു? എന്തൊക്കെയോ കേട്ടശേഷം ഈ യാൾ വലിയൊരാളാണെന്നു തീർച്ചയാക്കി വന്ന കാര്യമെന്താണെന്നു ചോദിച്ചു. “മററൊന്നുമല്ല, ഞാൻ അന്യഭേദശങ്കാരനാണ്. ഇന്നുള്ള ഇവിടെ ഉണ്ടാകഴിച്ചു പോകാമെന്നു കരുതി വന്നതാണ്” രാമസ്വാമി പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹുടെ മുഖത്തു ഉച്ഛിട്ടപോലെയാ

യി ശങ്കരസ്വാമികൾ! ‘എട, താൻ ഈ തെളിയെ യോഗ്യനായി വിചാരിച്ചതു വിസ്തീർത്തുമായിപ്പോയല്ലോ! ഇനി എന്താ വഴി?’ എന്നാലോചിച്ചു എജമാൻ! ഇതിനിടെ രാമസ്വാമി കയറി ഉമ്മറത്ത് ഒരു കസാലയിൽ ഇരുപ്പായി. ഒരു തെളി തന്റെ വീട്ടിൽ കയറി കസാലയിൽക്കൂടി ഇരുപ്പായതു കണ്ടപ്പോഴേക്കും ശങ്കരയ്യരുടെ തല കറങ്ങി. എങ്കിലും താൻ ആദ്യം അറിയാതെ സ്വാഗതം ചെയ്തില്ലെ? തന്നെ വിസ്തീയാക്കിയതിന്നു ഇവനെയും ഒന്നു വിസ്തീയാക്കി വിടണമെന്നും കരുതി ശങ്കരയ്യർ പറഞ്ഞു “ഇരിക്ക. ഉണ്ടാകഴിച്ചു പോകാം” എന്ന്.

വഴിപോക്കൻ പറഞ്ഞതിന്നു വിചരീതമായി അയ്യരിൽ ഈ സ്വഭാവമാറ്റം കണ്ടപ്പോൾ അതെന്തൊ തകരാറായിരിക്കുമെന്നു തീരുമാനിച്ചു രാമസ്വാമി. ‘എന്തായാലും അറിയാമല്ലോ’ എന്നു മുദ്രേശിച്ചു അവിടെത്തന്നെയിരുന്നു.

ശങ്കരയ്യർ അകത്തു പോയി ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു: “ഇന്നു തമാശയുണ്ടാകണം. ആ പുറത്തിരിക്കുന്നവൻ എന്നെ മിരട്ടി ഉണിന്നു കാത്തിരിക്കുകയാണ്. അവൻ എന്നെ മിരട്ടിയതിന്നു അവനെയും വിസ്തീയാക്കണം. ഞ

അൾ ഒരുമിച്ചു ഉണ്ണാനിരിക്കാം. നീ യാതൊന്നും കൊണ്ടുവരരുത്. ഉണ്ണാനുള്ള തളികകളും മറ്റു പാത്രങ്ങളുമൊക്കെ കാലിയാക്കി ഊൺമുറിയിൽ വെച്ചോ. കുറെ നേരം ഇരുന്നശേഷം ഞാൻ ഭോഷ്യപ്പെട്ടു അകത്തു വന്നു നിന്നെ തല്ലുന്നത് മാതിരി ശബ്ദമുണ്ടാക്കാം. നീ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചോ. അവൻ ഇതു കേട്ടു അകത്തേക്കു ഓടി വരും. 'നീയല്ലേ ഇതിനു കാരണം?' എന്നും ചോദിച്ചു മൂലപ്പെടുത്തു നാലു പൊട്ടിച്ചോ അവനെ. അങ്ങിനെ കൊണ്ടാലെ ഈവിധം തെണ്ടികൾക്കു പരിയുകയുള്ളു' എന്നും ചട്ടംകെട്ടി താൻ മൂക്കു ഊണും കഴിച്ചു പുറത്തു വന്നു. വീണ്ടും കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞു.

“ശരി ഇനി ഊൺകഴിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക” എന്നായി ശങ്കരയ്യർ. രാമസ്വാമിക്കുതട്ടം തോന്നി. ഉണ്ണാൻ തയ്യാറായി. കിണറുവക്കത്തു പോയി കാലും മുഖവുമൊക്കെ കഴുകി രണ്ടുപേരും ഉണ്ണുന്ന മുറിയിൽ കടന്നു. രണ്ടാൾക്കുമുള്ള വെള്ളിത്തളികകൾ, മറ്റു പാത്രങ്ങൾ, പലവക എല്ലാം റഡിയാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു. ‘അമൺറാരു ഊൺ തരാവു’മെന്നു കരുതി രാമസ്വാമി അമർന്നിരുന്നു.

അവർ ഇരുന്ന ഓരോന്നു സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. പാചകവൃത്തിയെ പഠിയും നളന്റെ സാമത്വത്തെ പഠിയും ഒരു പൊടിപ്പൻ പ്രസംഗം നടത്തി രാമസ്വാമി. പിന്നെയും പലതും പറഞ്ഞു. ചോറു വരുന്നില്ല. കാത്തിരുന്ന് മണിക്കൂർ ഒന്നായി. ചോറോ കറിയോ വരുന്നില്ല. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ രാമസ്വാമിക്കു ചില സംശയങ്ങൾ തുടങ്ങി. ‘ശരി, എന്താവുമെന്നറിയാമല്ലോ’ എന്നും കരുതി വീണ്ടുമിരുന്നു.

ഇതിനിടെ ശങ്കരയ്യർ രണ്ടുമൂന്നു പ്രാവശ്യം അകത്തേക്കു വിളിച്ചു. യാതൊരു മറുപടിയുമില്ല. അയ്യർ ഭോഷ്യം വരുന്ന മാതിരിയൊക്കെ അഭിനയി

ക്കാൻ തുടങ്ങി. ചോറു വരുന്നില്ല. രാമസ്വാമിയുടെ വയറിൽ എലി പായുവാനും തുടങ്ങി.

അച്ചൻ അവസാനം ഭേഷ്യപ്പെട്ടു എഴുന്നേറ്റു അകത്തേക്കു പോയി. എന്തെല്ലാമോ പുലമ്പി ഒരു വടിയെടുത്തു കോസടിയിലടിക്കാൻ തുടങ്ങി. അമ്മാൻ കരയുന്ന മാതിരി ശബ്ദവും പുറപ്പെടുവിച്ചു.

രാമസ്വാമി എഴുന്നേറ്റു മെല്ലെ എത്തിനോക്കി. ഈ 'തമാശ' കണ്ടു ആയാൾ ശങ്കരയ്യരെ ഒന്ന് പഠിപ്പിക്കാൻ തീർച്ചയാക്കി. അരയിലെ മുണ്ടൊന്ന് മുറുക്കി കെട്ടി അകത്തു കടന്നു ശങ്കരയ്യരുടെ മുച്ചിക്കടുമു പിടിച്ചു പുറത്തേക്കു വലിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. "എടാ ചെളിക്കെ, പെണ്ണങ്ങളെ തല്ലുന്ന നിന്നെ തല്ലുന്നതുകൊണ്ടു ഒരപമാനവുമില്ല" എന്നും പറഞ്ഞു എമ്പരങ്ങളും അടിച്ചുവിട്ടു. ഇതു കണ്ടു പരിഭ്രമിച്ച അമ്മാരുടെ കരച്ചിൽ യഥാർത്ഥമായി. ശങ്കര

യ്യരും നിലവിളിക്കൂട്ടി. നാട്ടുകാരെല്ലാം ഓടിക്കൂട്ടി. വന്നപ്പോൾ രാമസ്വാമി ശങ്കര എജമാന്റെ പെരടിക്കു കാച്ചുന്നതാണ് കണ്ടതു്.

രാമസ്വാമി സകല ചരിത്രവും വിശ്വരിച്ചു പറഞ്ഞു. "ഇവനെപ്പോലെ യുള്ള ചപ്പന്മാരെ ഇങ്ങിനെയാണു പഠിപ്പിക്കുക" എന്നും പറഞ്ഞു രാമസ്വാമി അച്ചരെ വിട്ടു.

കൂടിയവക്കൊക്കെ രസം തോന്നി. സകലരേയും ഭ്രാഹ്മിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തി കഷ്ടത്തിലായി കാണുമ്പോൾ ആരും സഹായിക്കാനുണ്ടാവില്ലെന്നതു വെറും ന്യായമല്ലേ? ശങ്കരയ്യർക്കൊന്നിൽ രാമസ്വാമിയുടെ കച്ചിന്റെ മൂടു കൊണ്ടു എരിപൊരി! വന്നവരാരും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

പുറത്തേക്കു പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും വന്നവരൊക്കെ 'വളരെ നന്നായി' എന്നും മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു മിണ്ടാതെ മടങ്ങി പോയി.

ശിശുസംരക്ഷണം

പിതാവ്

അമ്മയെക്കുറിച്ചാൽ, ഒരു കുട്ടിയുടെ ജീവിതത്തിൽ അച്ഛനാണ് സ്ഥാനം. ഒരു കുട്ടിയുടെ വളർച്ചക്ക്, രക്ഷാകർതൃത്വത്തിന് അച്ഛനാണ് കൂടുതൽ ബാല്യത. തന്റേറടുത്തു ഏതൊരു പിതാവും തന്റെ മക്കളെ സ്നേഹിച്ചു പരിപാലിക്കാനും വേണ്ടവിധം വളർത്താനും പരിശ്രമിക്കുന്നതാണ്. പിതാവു ഏതു സമയത്തും ഒരു കുട്ടിയെ നേർവഴിയിൽ നയിക്കാനെ ശ്രമിക്കുകയുള്ളൂ. 'എന്റെ കുട്ടി എന്നേക്കാൾ മീതെയാവണം. അതു കാരണം എന്റെയും എന്റെ വംശത്തിന്റെയും പേരും പെരുമയും സുസ്ഥാപിതമാകണം' എന്നായിരിക്കും ഒരുച്ഛൻ സദാ ചിന്തിക്കുന്നത്. അച്ഛൻ ഏതൊരാൾക്കുവേണ്ടി വിത്താണോ ഒരു കുട്ടിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ പാവുന്നതെങ്കിൽ അതായിരിക്കും ആ കുട്ടിയുടെ വളർച്ചയിൽ പടൻ പുഷ്പിക്കുന്നതും ഫലിക്കുന്നതും. പിതാവു ഒരു കുട്ടിക്കു അല്പാപകനും തോഴനുംകൂടിയാണ്. അതനുസരിച്ചു വളരുന്ന കുട്ടിയുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ പിതാവിനെ ആസ്പദിച്ചിരിക്കും. ഒരുച്ഛൻ മക്കളുടെ വളർച്ചക്കു വളരെ കഷ്ടപ്പെടുന്ന വ്യക്തിയാണ്. തന്മൂലം കുട്ടികൾ അച്ഛനോടു വളരെ കടപ്പെട്ടവരാണ്. ആ കടം എന്നും തീരാത്തതുമാണ്. അച്ഛനും അമ്മയുമാണ് ഒരു കുട്ടിയുടെ—മുതിർന്നവന്റെയും—പ്രത്യക്ഷദൈവങ്ങൾ! ആ ദൈവങ്ങളുടെ സംപ്രീതി സമ്പാദിക്കുവാൻ ഏതൊരു വ്യക്തിയും പരിശ്രമിക്കണം. ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിൽ അവർ നമ്മോടു യോജിക്കാതിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ കാര്യകാരണസഹിതം അവരെ പറഞ്ഞു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി തൃപ്തരാക്കാൻ ശ്രമിക്കുക.

ചിത്രകഥ-2

ചാംഗ് കത്തിക്കൊണ്ടു ആ മരത്തിന്റെ ഒരു കൊമ്പു വെട്ടി. ഉടൻ ആ വൃക്ഷത്തിൽനിന്നു പ്രത്യേകമായൊരു ശബ്ദം കേട്ടു. ചാംഗിനത്തുമായി. ആ ശബ്ദം ആരോ കരയുന്നപോലിരുന്നു. ചാംഗ് നാലുപാടും നോക്കി. ആരെങ്കിലും അടുത്തൊരിടയെങ്കിലും കരയുന്നുണ്ടോ എന്ന്. ആരെയും കണ്ടില്ല. എന്തോ അങ്ങിനെ തോന്നിയതായിരിക്കാമെന്നും കരുതി ചാംഗ് വെട്ടിയ കൊമ്പുമെടുത്തു വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

അവൻ അന്നുതന്നെ ആ കൊമ്പുകൊണ്ടൊരു കൊത്തുപണി തുടങ്ങി. നല്ലൊരു പാവയുണ്ടാക്കി. പാവയുടെ ഭംഗി കണ്ടു ചാംഗിനത്തന്നെ കൌതുകം തോന്നി. 'ഇതുവരെയുണ്ടാക്കിയ എല്ലാ പാവകളേക്കാളും കൂടുതൽ കൌതുകമുള്ളതാണിത്'. ഇതിനെ ഞാൻ കടക്കാലിലിട്ടു വില്ക്കുകയില്ല. എന്റെ കൈവശംതന്നെയിരിക്കട്ടെ. വല്ല കടയിലും പിടിപ്പിച്ചാൽ അമ്മ അതിനെ വല്പനം വിരുകച്ചയും' എന്നു വിചാരിച്ചു അവൻ.

ചാംഗ് വീണ്ടും ചിന്തിച്ചു. അവസാനം ഒരു കടക്കാലിൽ പിടിപ്പിച്ചു അമ്മയോടു പറഞ്ഞു: "അമ്മേ, ഈ കട വല്പനം വില്ക്കരുത്. വല്ല മഹാ നാക്കോ രാജാക്കനാക്കോ മാത്രമേ വില്ക്കാവൂ" എന്നു പറഞ്ഞു.

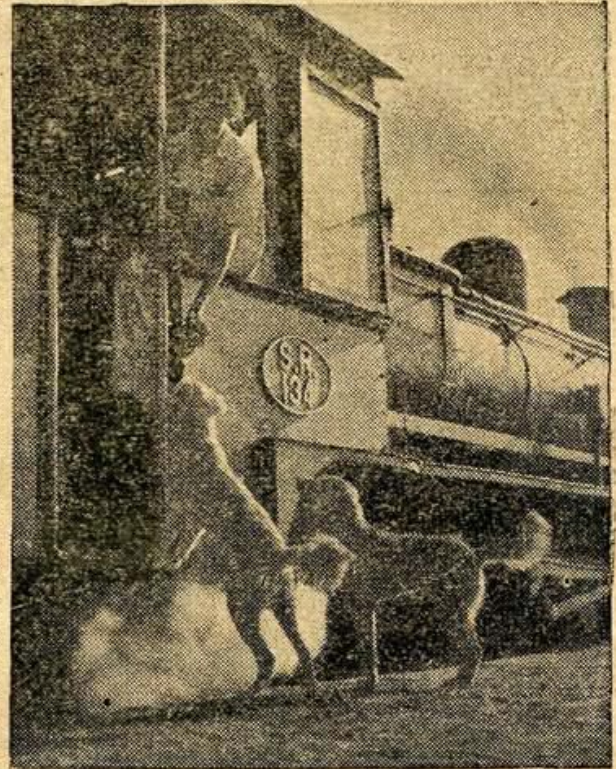
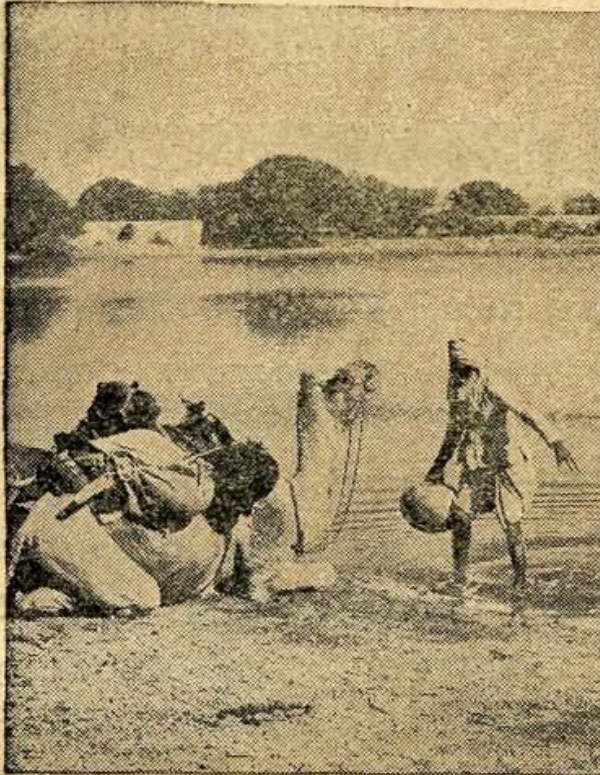
ആ കട അങ്ങാടിയിൽ കണ്ട മുതൽ വരുന്നവരെക്കൊക്കെ അതിന്റെ വില ചോദിക്കുന്നവരേയുള്ളൂ. എല്ലാവരും അതു വാങ്ങാനിച്ഛിച്ചു. സാധാരണക്കാരുടെയും വാങ്ങരുതെന്നു കരുതി ചാംഗിന്റെ അമ്മ അതിന്നു കണക്കിലധികം വില പറഞ്ഞു. അതിനാൽ ആ കട കടയിൽതന്നെ ഇരുന്നു. വന്നവരാരും അതു വാങ്ങാൻ കല്പിച്ചുവരായിരുന്നില്ല. ചെലവഴിയാതിരിക്കുവാൻ വില കൂട്ടുകയെന്നതു കച്ചവടക്കാരുടെ ഒരു സൂത്രമാണ്. അതു വ്യാപാരത്തിലെ ഒരു രഹസ്യവുമാണ്. വ്യാപാരികൾ സാധനങ്ങളുടെ വില ഏറുന്നതോ കുറയുന്നതോ വല്ല നാളെങ്കിലും സാധനങ്ങൾ മണത്തറിയുംപോലെ അറിയും. അതിന്നനുസരിച്ചു കൂടുതൽ ലാഭം കിട്ടാൻ പറയുന്ന സമയത്തു മാത്രമേ അവർ സാധനങ്ങളെ വേണ്ടപോലെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ വിലകളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയാതെ വരുന്നതെന്നു വേണം. കരിഞ്ചന്തയെ തടയുകയും വേണം! എന്നിട്ടൊ? ഈ കട ചെലവാക്കൊ? ആർ വാങ്ങി? എന്തു വിലക്ക്? ഇതൊക്കെ അറിയാൻ നിങ്ങൾക്കാഗ്രഹമുണ്ടു്. ഇല്ലെ? അടുത്ത ലക്കത്തിൽ നോക്കിക്കൊള്ളൂ!

പടപ്പേർമത്സരം

ജൂൺ 1954

:: വിവരണം ::

സമ്മാനം 10 ക.

- ★ മേൽ കാണിച്ച ചിത്രങ്ങൾ ജൂൺ പ്രതിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തും.
- ★ ഇതിനനുസരിച്ച് പേർജോടികൾ അയക്കുക. ഏറ്റവും നന്നായ ജോടിക്കു 10 ക. സമ്മാനം കൊടുക്കും.
- ★ പേരുകൾ ഏപ്രിൽ 20-നു-ക്കു മുമ്പ് ഇവിടെ കിട്ടേണ്ടതാകുന്നു.

- ★ പേരുകൾ അധികം നീണ്ടവയാവരുത്.

പേരയക്കേണ്ട വിലാസം :

‘ പടപ്പേർമത്സരം ’
ചന്ദ്രമാമ പബ്ലിക്ക്കേഷൻസ്
വടപഴനി മദ്രാസ്-26

കുറിപ്പ്: പേരുകൾ വെറും കാർഡിലയക്കുക. ഏതു മാസത്തെ മത്സരം എന്നും കാണിക്കുക.

ഏപ്രിലെ മത്സരഫലം

ഒന്നാം പടത്തിനു പേർ: “ നഹി ഭയം ”
രണ്ടാം പടത്തിനു പേർ: “ അഹി ഭയം ”

എഴുതിയ ആൾ: എ. ഹേമലത, കതിരൂർ ഹേമലതക്കു അഭിനന്ദനം !
സമ്മാനം ഉടനെ അയക്കുന്നതാണ്.

June 1954

അമ്മാവൻ:

എല്ലാ സ്ത്രീകളും ഉടൻടി പണിമുടക്കു നിർത്താമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷെ കലിയുഗത്തിൽ സകല സ്ത്രീകളും ഭൂമിയിൽ ജനിക്കണമെന്നും, ഓരോ സ്ത്രീക്കും അവനവന്റെ ഭർത്താവു അനുസരണശാലിയായിരിക്കണമെന്നും, അതിന്നു ത്രിമൂർത്തികൾ വ്യക്തിപരമായും, ഒന്നിച്ചും ഗ്യാരണ്ടി എഴുതിക്കൊടുക്കണമെന്നുമായിരുന്നു നിശ്ചയം.

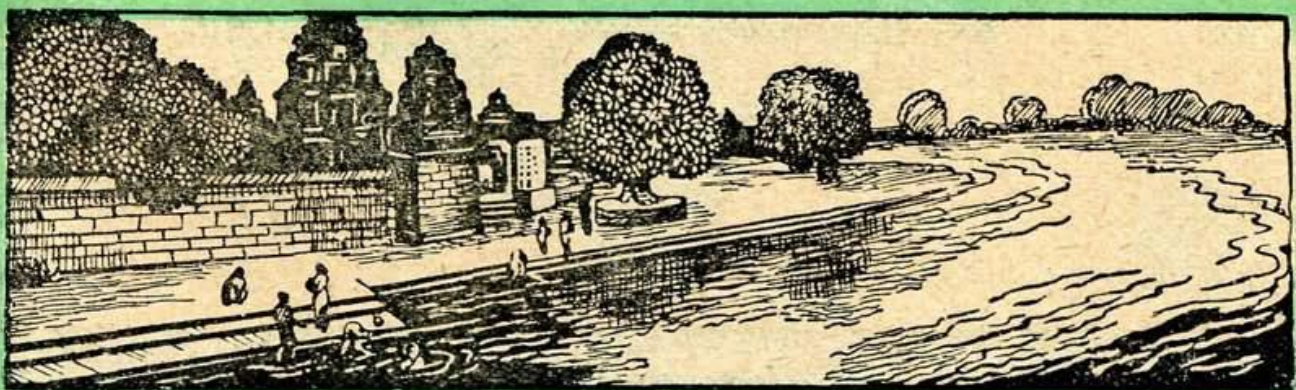
അതനുസരിച്ചു ബ്രഹ്മാവെഴുതി “കലിയുഗത്തിലെ ഓരോ പെണ്ണിന്നും കൂടുതൽ സൗന്ദര്യവും സന്തതിയുമില്ലാതെ യാവാൻ ഞാനിതാ വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നു.” (ഒപ്പ്)

വിഷ്ണുവെഴുതി “കലിയുഗവനിതകൾ കെല്പും, പുരുഷന്മാരെ അടക്കി ഭരിക്കാനുള്ള ശക്തിയുള്ളവരുമായി തീരമെന്നു ഞാൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നു.” (ഒപ്പ്)

ശിവനെഴുതി “കലിയുഗാരോമലകൾ രണ്ടാമത്തെ വാക്കിന്നു പുരുഷനെ ചാടിയടിക്കത്തക്ക ഗൗരവമുള്ളവരായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നു.” (ഒപ്പ്)

“കുമാരൻ ഞാൻ വാക്കുതരുന്നു.” (ഒപ്പ്) പുറമെ മൂന്നുപേരും കൂടിയെഴുതി “മേൽപറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളും, ഏതൊരു കാര്യത്തിന്നും പുരുഷനോടൊപ്പം കിടപിടിക്കാനവസരവും, പട്ടാളം, രാഷ്ട്രീയം, ആപ്പീസുകൾ മുതലായ വകുപ്പുകളിൽ യഥേഷ്ടം സ്ഥാനമുള്ളവരായും, ബുദ്ധിയുള്ള പുരുഷനും” സ്ത്രീ അസംബന്ധം പാഞ്ഞാലും കണ്ണും ചീമ്പി വിശ്വസിക്കുന്നവനായും വരത്തക്ക മഹതികളായി തീരും കലിയുഗവനിതകൾ എന്നു ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരും ഉറപ്പുതരുന്നു.”

സ്ത്രീകൾ സമ്മതിച്ചു. സ്കൈക്രീസ്. സമ്മേളനം കഴിഞ്ഞ ശേഷം ‘ഈ കള്ളന്മാർ തങ്ങളെ വല്ലതും പററിച്ചോ’ എന്നാലോചിക്കാൻ സമിതി ഒന്നു കൂടി. ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഗ്യാരൻടിയിലെ ‘സൗന്ദര്യമില്ലാതെ’ എന്ന വാചകം അത്ര പിടിച്ചില്ല. എങ്കിലും ‘മററല്ലാമുണ്ടല്ലോ’ എന്നോത്തു സമാധാനിച്ചു യോഗവും പിരിഞ്ഞു.

വിജയപ്രഭാതി
ദാസൻ

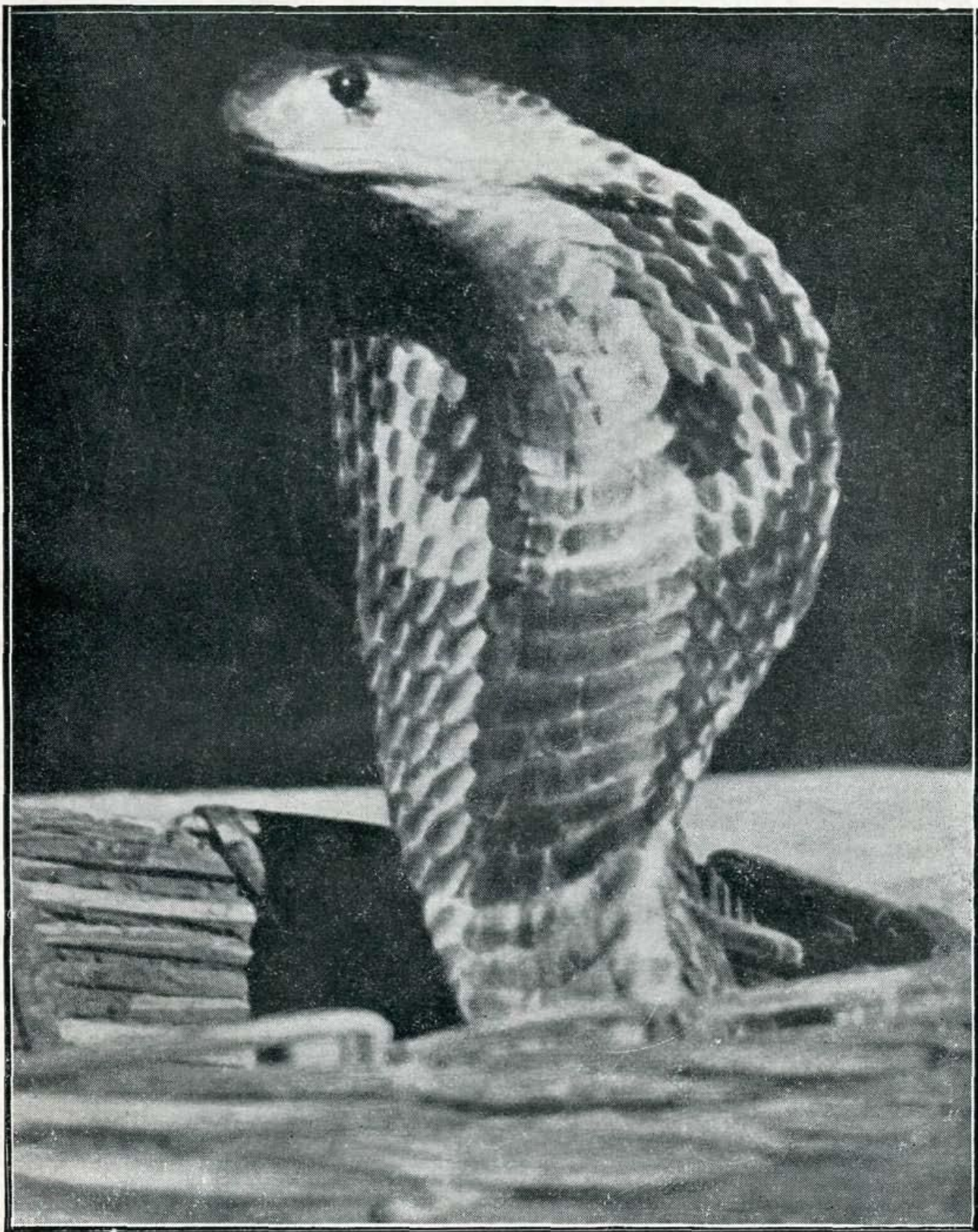
വിജയാ വിൻ
ചന്ദ്രഹാരം

Directed by
K. KAMESWARA RAO, B.A.

Produced by **NAGIREDDI & CHAKRAPANI**

Printed by B. NAGI REDDI at the B. N. K. Press Ltd., Madras 26, and Published by him
for Chandamama Publications, Madras 26, Controlling Editor: SRI 'CHAKRAPANI'.

തിരഞ്ഞെടുത്ത
പേര് :

“അമ്മി ഭയം”

എഴുതിയ ആൾ
എ. റോമലൻ

